

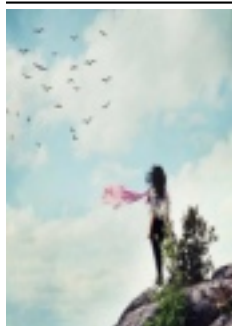
Nơi Nào Dành Cho Tình Yêu Chúng Ta

Contents

Nơi Nào Dành Cho Tình Yêu Chúng Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	9
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	20
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	25
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	31
29. Chương 29	31
30. Chương 30	33
31. Chương 31	33
32. Chương 32	34
33. Chương 33	35
34. Chương 34	36
35. Chương 35	37
36. Chương 36	38
37. Chương 37	39
38. Chương 38	40
39. Chương 39	41
40. Chương 40	42
41. Chương 41	43

42. Chương 42	45
43. Chương 43	46
44. Chương 44	47
45. Chương 45	47
46. Chương 46	49
47. Chương 47	51
48. Chương 48	52
49. Chương 49	53
50. Chương 50	54
51. Chương 51	56
52. Chương 52	56
53. Chương 53	57
54. Chương 54	59
55. Chương 55	60
56. Chương 56	61
57. Chương 57	62

Nơi Nào Dành Cho Tình Yêu Chúng Ta



Giới thiệu

Em Không Hiểu Lòng Anh [1 2 3 ... 2425 26] Le & Ga Tôi tình cờ gặp hân trong một quán cà phê y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-danh-cho-tinh-yeu-chung-ta>

1. Chương 1

Đi học về, tôi lôi xấp hình mới rửa hồi trưa ra xem lại. Tấm hình của hân cũng được rửa ra, nhìn đi nhìn lại thì đây quả là tấm hình đầy tính nghệ thuật. Góc chụp đẹp, ánh sáng tốt, khung cảnh quá tuyệt, quan trọng là người mẫu hoàn hảo. Tôi mở facebook, lấy hình hân đã được chép vào máy tính làm hình đại diện. Dù gì từ trước tới giờ hình đại diện của tôi đều là các mỹ nam, nên việc tôi để hình hân chắc cũng không có vấn đề gì. Có phải hơi bị... biến thái không? Bỗng con em, học dưới tôi một khoá nhảy vô chat

- Chị, chị cũng thích anh ấy nữa hả?
- Anh nào?
- Thì Min đó!
- Min là thằng nào? – Nghe cái tên là thấy nổi da gà rồi
- Giỡn hoài, không thích sao lấy hình anh ấy làm hình đại diện?
- Hả, là cái tên đó hả? Bộ hân nổi tiếng lắm àh?

- Trời, trời, chị hai của tôi ơi! Ngay cả Min cũng không biết, vậy mà cũng tự phong là “nữ hoàng tiểu thuyết”
- Này, này, không chỉ trích danh hiệu của tui nhá! Nói xem, Min là người thế nào?
- Ôi, nhắc đến anh ấy là tim đập mạnh rồi. Anh ấy là tác giả của một loạt tác phẩm đình đám trên mạng gần đây đó. Chị đọc “Yêu một lần” chưa, của anh ấy đấy, sắp được phát hành thành sách rồi. Truyện đó là nổi bật nhất, chưa kể đến...
- “Yêu một lần” là của hần thật sao? Bé tí tuổi mà đã viết được câu chuyện lâm li bi đát, vắt khô nước mắt đọc giả rồi à?
- Không phải đâu! Anh ấy năm nay 23 rồi nhá, lớn hơn bà chị già 1 tuổi lận đấy.
- 23. Có thật thế không đó. Nhưng hồi đó chị đọc trên mạng thì tác giả có phải tên Min đâu, hình như là “Mưa gió vạn năm” gì ấy, làm chị cứ tưởng là 1 em nào đang thất tình, bị lụy đấy chứ. Giờ đổi tên học đòi Hàn Quốc à?
- Lại sai, là do cái bà viết giấy khai sinh cho ảnh thiếu mất chữ H đấy chứ! Tên thật ngoài đời của ảnh là Min mà, không phải bút danh đâu.
- Hahahah
- Cười cái giê!
- Không có gì, thoy không dám đụng vào “người iu” của cưng. Chị đổi hình đại diện đây! Chị cũng out đây. Bye cưng!

Tôi đổi hình đại diện rồi thoát khỏi facebook, vẫn chưa hết sốc với những thông tin mà con em cung cấp. “Xin lỗi anh, gọi anh là em trai là do em có mắt mà chỉ có 1 tròng, nhìn không ra anh là “Mưa gió vạn năm” người em tôn sùng là do tròng còn lại cũng rất mất rồi” – Tôi thở dài. Nếu như sáng nay tôi còn tưởng tượng hần xin số điện thoại của tôi là do phong thái toát ra khi tôi đọc truyện, thì bây giờ tôi đâm ra nghi ngờ cái phong thái đó. Một là hần thấy tôi có cùng sở thích tiểu thuyết nên làm quen, hai là hần đang cố gắng ngăn cản tấm hình của mình tràn lan trên mạng, nên khi biết tôi không nhận ra hần thì hần vội vàng bỏ đi. Có lẽ giả thuyết thứ hai dù phũ phàng nhưng lại sát thực tế nhất. Vẫn là tôi đánh giá mình cao quá!!!

2. Chương 2

Tôi đi dạo khu hội chợ sách được mở ở công viên gần nhà giữa cái nắng chang chang, than thân trách phận sao ông trời lại hành hạ tôi như vậy. Để tìm một cuốn sách giá rẻ có thể hợp sở thích quả là một chặng đường đầy gian khổ. Tôi ngồi xuống ghế đá, trong một loáng hút sạch bạch trà đá mới mua. Định đứng dậy ra về thì thấy một đám các em xinh tươi, mặt mày hồng hờ lao tới, bu đông một gian hàng gần đấy. Với bản tính tò mò không bỏ được, tôi cũng bước tới gian hàng đó thì thấy mấy em ấy ôm một cuốn sách, đứng xếp hàng chờ tác giả kí tên. Tôi liếc ngang bìa sách. Đập vào mắt tôi là cái tựa với ba chữ: “Yêu một lần”. Tôi rẽ đám đông nhìn kĩ mặt tác giả. Đúng là hần! Haiz, chẳng biết mấy em xếp hàng vì ái mộ nội dung của tiểu thuyết hay si mê dung nhan của tác giả nữa. E là mười em nhao nhao ở đây có đến bảy em chưa đọc qua cuốn truyện đó. Nhưng để chờ đợi nụ cười của tác giả thì đúng là rất đáng để chờ đợi. Giống như tôi đây, không mua sách nhưng chẳng hiểu sao vẫn đứng xếp hàng, có lẽ hoá ra trên đời này quả thật tồn tại bốn chữ: “Sức hút mỹ nam”. Khi đến lượt tôi, hần vẫn cúi đầu chờ cuốn sách tiếp theo. Do thấy khá lâu mà vẫn không có động tĩnh gì, hần ngẩng mặt lên nhìn tôi. Tôi đưa tay vào túi lấy ra tấm hình của hần, đặt lên bàn

- Tôi không kí sách! Tặng anh cái này!
- – Hần cầm tấm hình lên nhìn – Này, vẫn chưa bị tung lên mạng chứ hả? Tôi không muốn bị nói là dùng khuôn mặt này để câu độc giả đâu!

Ax, tự tin bá đạo. Nhưng cuối cùng cũng có thể nói giả thuyết thứ hai của tôi chính xác rồi. Hic, đau lòng, hết sức đau lòng. Đã có ai nghe câu: “Ngoài cười trong khóc” chưa? Tôi đang ở trong hoàn cảnh đó đấy.

- Nếu con em tôi chưa kịp lấy thì anh yên tâm, nó vẫn còn đang được kiểm soát tối đa – Tôi nháy mắt rồi rời đi

- Này!

- Sao? – Tôi quay lại

- Tôi thấy tốt nhất vẫn là lấy số điện thoại của cô, cần có người hàng ngày nhắc nhở cô chuyên tâm bảo vệ tấm hình gốc. – Hắn nở nụ cười sát thủ nhìn tôi

Làm ơn đi! Tôi thật sự không thể chống lại tuyệt chiêu đó đâu. Tôi hít một hơi, cố gắng nín giữ hình ảnh của bản thân, tránh ình lao tới ngoáy lấy ngoáy để số điện thoại của mình. Tôi bước tới, lấy cây bút trên tay hắn, viết dãy số điện thoại của mình ra, tất nhiên không theo thứ tự nào cả

- Anh tìm được thì coi như anh là thiên tài!

- Ok! – Hắn nhún vai theo thói quen

Tôi tung tăng ra khỏi cổng hội chợ, cuối cùng trước khi ra về tôi cũng mua được một cuốn sách. “Yêu một lần”, đúng là nó. Vẫn là tôi nhẹ dạ. “Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu, để cho lòng này nhẹ với nỗi sầu...” tôi nhét cuốn sách vào túi, lấy điện thoại ra nghe

- A lô!

- Xin chào, là tôi đây!

- Anh... anhhhhhh. Sao anh gọi đúng số tôi được vậy? Chưa đến mười phút nữa – Tôi cảm nhận được đầu dây bên kia là khuôn mặt đang ngược lên trời vì đắc thắng

- Vẫn phải phiền cô gọi tôi một tiếng “thiên tài”.

3. Chương 3

- Rốt cuộc anh muốn gì đây? – Tôi rùng mình vì cảm nhận được luồng yêu khí xung quanh

- Nhìn sau lưng, cô rất có phong thái, nên tôi chợt nghĩ sao mình không mời cô một ly cà phê nhỉ?

Tôi lập tức quay người lại. Ác ma! Quả thật ác ma trước khi giết người thường đội lốt thiên thần.

Tôi khuấy khuấy ly nước cam, tự hỏi hắn có thông đồng với chủ quán hạ độc tôi không. Tôi thở dài, ngược nhìn đồng hồ. Đã 15p và tôi với hắn chưa nói với nhau câu nào. Không khí rất đáng sợ!

- Anh...chiều nay không có gì làm sao? – Tôi cố gắng kiểm chuyện để có thể mở miệng

- Có!

- Thế anh đi đi!

- Đã huỷ hết rồi!

- Ax, sao thế? – Thở sâu giữ bình tĩnh

- Bận rồi!

- Bận gì? – Tiếp tục nín kéo

- Uống nước với cô!

Xong, bó tay. Tôi bị anh ta đánh gục hoàn toàn. Trên đời này làm gì có loại người ăn nói tỉnh bơ như không thể chứ.

- Làm ơn, phải làm sao anh mới tha cho tôi đây! Tự tiện chụp hình anh là không tốt, coi như tôi có lỗi. Tôi xóa tấm hình gốc là được chứ gì? Tôi hứa với anh, khi về nhà tôi sẽ xóa liền. Anh yên tâm đi – Tôi bắn ra một tràng

- Cô có xem “Nhân gian một chữ tình” chưa? – Hắn đột ngột đổi đề tài

- Rồi, tác phẩm đầu tay của anh. – Ngoan ngoan trả lời
 - Cô thấy sao ?
 - Cũng tầm tạm, văn phong lúc đó chưa có gì đặc sắc lắm
 - Còn “Nhớ em” ?
 - Cũng coi rồi. Truyện này có tiến bộ hơn!
 - Thế “Yêu một lần” ?
 - Dạ thưa anh, em đọc rồi. – Tôi không còn giữ được sự kiên nhẫn – Tác phẩm nào của anh, em cũng đọc rồi. Ngay cả truyện mới nhất đang viết dở dang, em cũng đang ngồi canh từng chương. Anh hài lòng chưa?
 - Cô có nhận xét gì về tác phẩm của tôi không? – Thật sự hẳn rất có bản lĩnh làm lơ cảm xúc của người khác
 - Có! Truyện của anh đều có điểm chung là mỹ nam xuất chúng yêu cô gái tầm thường, nhưng ngoài “Nhân gian một chữ tình” là HE, còn tất cả đều là SE, như “Nhớ em” đó, không những hai nhân vật không đến được với nhau mà còn phải nhớ nhau đến suốt đời. Rất tàn nhẫn! “Yêu một lần” cũng vậy, có duyên không nợ, thật sự bi kịch! Nói tóm lại, truyện mới nhất anh đang viết, nếu tiếp tục là SE, tôi không bao giờ đọc truyện của anh nữa
- Tôi nói một hơi mới phát hiện hoá ra đây là cách hấn ta phá vỡ bầu không khí im lặng. Hình như so với cái cách của tôi thì nó hay hơn. Tôi gãi gãi tai, cúi xuống tiếp tục nhiệm vụ với ly nước cam của mình.
- Cô nói tiếp đi!
 - Này, tôi không ngồi bình luận không công đâu nhá! – Tôi ngồi nhịp nhịp ngón tay lên mặt bàn
 - Cô cảm thấy nhân vật nữ trong truyện của tôi như thế nào?
 - Tôi không thích những người con gái như thế! Ngoài tình yêu mãnh liệt, họ không thể cho người yêu thứ gì khác. Ngu ngốc, bướng bỉnh. Ngay cả bản thân muốn gì cũng không biết, khả năng tự lập quá kém. Người như vậy chỉ làm khổ người yêu mà thôi, thật sự tôi không thích! – Nói xong, tôi nhìn cặp mắt chăm chú của anh ta mà phát ngượng. Cặp mắt ấy có lực sát thương hơi bị lớn.

4. Chương 4

Hắn im lặng nhìn xuống cổ tay trái của tôi. Tôi giật mình, theo phản xạ kéo tay áo xuống che đi. Hắn dời ánh nhìn ra ngoài cửa sổ, cặp mắt trở nên xa xăm vô tận. Trong phút chốc, tôi cứ tưởng mình và anh ta thuộc hai thế giới khác nhau vậy.

- Thôi, cũng trễ rồi! Tôi đưa cô về! – Hắn quay lại nói

Tôi cùng hắn đi bộ trên con đường rợp lá me bay. Khung cảnh quả thật có chút lãng mạn, nhưng hai người chúng tôi đã phá vỡ hoàn toàn cái chất lãng mạn ấy. Hắn đi trước tôi khoảng 1 bước chân, vừa đủ chậm để không bỏ rơi tôi lại phía sau, vừa đủ nhanh để không đi ngang hàng với tôi. Tóm gọn ba chữ thôi: giữ khoảng cách. Tôi cũng không quan tâm chuyện đó, vì từ đầu tôi cũng không muốn hắn đưa tôi về mặc dù song hành cùng mỹ nam cũng có cái thú của nó, nhưng xét về mối quan hệ của tôi và hắn thì việc hắn đòi đưa tôi về có gì đó bất bình thường. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nên cảnh giác. Tôi dừng bước trước căn biệt thự màu trắng

- Tới rồi! – Tôi gọi hắn từ phía sau

Hắn dừng bước, quay lại, nhìn nụ cười tới tận mang tai của tôi, mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn gật gật đầu, chào tôi một cái rồi tiếp tục thẳng tiến. Quái dị, quái đản, đáng sợ nhưng rất đẹp trai. Ấn tượng của tôi về hắn rốt cuộc chỉ có nhiều đó thôi. Đợi hắn đi khuất, tôi thông thả tiếp tục đi về nhà mình. Căn biệt thự màu trắng xinh đẹp đó cuối cùng cũng là của tôi trong một phút. Tôi vừa đi vừa lẩm nhẩm bài hát yêu thích. Trong lòng chợt muốn tới thăm một người, tôi về nhà lấy xe và chạy đến một nơi.

5. Chương 5

Tôi nhìn anh nở nụ cười thật tươi. Tôi ngồi xuống, chạm tay lên khuôn mặt anh

- Anh, em mới mua một cuốn sách. Anh có muốn nghe thử không? À, hay để em đọc cho anh nghe hen!

Tôi lôi cuốn sách mới mua từ trong túi. Chậm rãi đọc từng chữ trong đó cho anh nghe. Câu chuyện trong tiểu thuyết đó tôi gần như thuộc lòng, nhưng sao mỗi lần đọc lại tôi vẫn cảm thấy hết sức đau lòng. Không biết có phải vì cốt truyện bi thương hay không, hay đơn giản nhân vật trong truyện ấy rất giống tôi và anh. Một chàng trai 19 tuổi yêu một cô bé 18 tuổi, một tính cách hiền lành, đầy nhẩn nại kết hợp với một tính cách bướng bỉnh ngang ngạnh. Nếu lúc trước biết sẽ có ngày hôm nay, có lẽ tôi sẽ vứt bỏ vỏ bọc đầy gai như con nhím xù lông để ôm anh vào lòng mà không làm anh tổn thương chảy máu.

- Anh nè, hay thôi đi. Truyện gì mà buồn muốn chết. Không đọc nữa. Nghe em kể chuyện trên lớp còn hay hơn

- Con quỷ! Biết ngay mà ở đây mà.

Không cần quay lưng lại tôi cũng biết là ai. Mỗi lần thấy tôi về trễ, điện thoại lại khoá thì đáng sinh thành ở nhà sẽ gọi con bạn quỷ hoá của tôi ra đây kêu tôi về

- Trễ rồi! Về đi! Cha mẹ mà đang trông ở nhà đó. Ai đời con gái chín giờ tối còn ngồi ở chốn này! – Nhỏ bạn miệng thì cầu nhàu nhưng vẫn ngồi xuống nhìn tôi – Lại khóc!

- Tao thật sự rất nhớ anh ấy! – Tôi quệt nước mắt, càng chùi thì nước mắt lại càng chảy

- Ồ, biết rồi. Nín đi. Hai năm rồi, mà khi nào mới quên được đây! – Nó vuốt vuốt lưng của tôi an ủi

- Nếu tao quên, anh chắc chắn sẽ giận!

- Đồ ngốc! Ngay cả khi còn sống, chỉ có mày giận anh thôi, làm gì mà đến lượt anh ấy giận mày.... À ừm xin lỗi, tao nói hơi nhiều! Nhưng tao nghĩ con người hiền lành như anh, thấy mày vì anh mà khóc thì sẽ rất đau lòng...

Tôi và anh bắt đầu yêu nhau khi tôi 18 tuổi. Anh là gia sư luyện thi đại học cho tôi. Trong mắt tôi lúc đó, anh quả thật là mẫu người con trai mà tôi vẫn thường mơ mộng. Giỏi giang, khiêm tốn, lại nhẩn nại, yêu thương tôi hết mực. Tôi biết anh thích mình từ lâu, nhưng phải đến tận khi tôi có kết quả đậu đại học, anh mới chính thức mở lời. Tôi lúc ấy trong lòng vui muốn phát điên, nhưng ngoài mặt thì giả vờ lạnh tanh, bày đặt ra vẻ suy nghĩ này nọ. Khi tôi vừa gạt đầu, anh đã nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Cái khoảnh khắc ấy, tôi dường như cảm nhận được mình là cả thế giới đối với anh. Những năm tuổi trẻ bồng bột đó, cái tính cách ương bướng của tôi quả thật có lẽ chỉ mình anh chịu đựng được. Mỗi lần giận quá, anh chỉ cốc nhẹ lên trán tôi, rồi ngay lập tức xoa xoa sợ tôi đau. Anh hay khuyên tôi chuyện gì cũng nên nhẩn nhịn một chút, bỏ qua được thì bỏ qua. Những lúc đó, tôi hay cãi nếu như thế sẽ bị người khác ăn hiếp. Anh gọi tôi là bé nhím, vì tính tình tôi hung dữ, chuyện gì cũng có thể xù lông lên, bất kể những cái gai đó có thể làm đau người bên cạnh mình. Sau này tôi mới hiểu được thật ra những cái gai đó không những làm đau người khác còn khiến bản thân mình tổn thương. Thật đáng tiếc, khi tôi hiểu được điều đó cũng là lúc anh không còn nữa. Tôi và anh yêu nhau được hai năm, buồn vui giận hờn đều trải qua hết. Cứ ngỡ hạnh phúc ấy sẽ mãi mãi ở bên chúng tôi, nhưng chính tôi đã tự tay đập vỡ quả cầu hạnh phúc của mình. Hôm đó, trời mưa rất to, anh hứa sẽ đến đón tôi khi tôi đi học về. Tuy nhiên anh lại đến trễ nửa tiếng. Dù anh đã giải thích vì xe bị bể bánh, phải dắt xe lội bộ, kiếm được chỗ vá xe giữa lúc mưa to rất khó khăn, thế nhưng là tôi nghe không rõ hay là tôi ngu ngốc không chịu hiểu, tôi đã giận dỗi bỏ đi mà không chịu lên xe cho anh chở. Anh chạy theo nắm tay tôi lại

- Anh đã giải thích, em có gì phải như vậy? – Anh nói to để át tiếng mưa

Tôi vùng tay ra, tiếp tục băng qua đường. Ngay lúc đó, một chiếc xe hơi đang băng qua làn mưa dày đặc lao về phía tôi. Vì hoảng hốt, tôi không thể phản ứng được gì. Ngay lẫn ranh đó, tôi bị một lực đẩy khá mạnh ra khỏi chiếc xe đó. Tôi tỉnh dậy sau ba ngày mê man, đầu tôi bị va chạm nhưng may mắn không đến nỗi quá nặng. Tôi đang ở bệnh viện, xung quanh tôi có rất nhiều người, nhưng không có anh. Khi biết được sự việc, tôi gần như hoá điên. Là tôi hại chết anh, là tôi ngu ngốc, ích kỉ. Ngay cả đám tang của anh

cũng đã qua rồi, tôi cũng không thể nhìn mặt anh lần cuối. Tôi nguyên rửa bản thân, trong một lúc quần trí đã nghĩ đến cái chết. Tôi cắt cổ tay tự tử. Một lần nữa tôi tỉnh dậy trong bệnh viện. Tôi không chết mà lại mắc chứng trầm cảm. Tôi ngày ngày đều đến nghĩa trang, nói chuyện với anh, cùng anh cười cùng anh khóc. Quả thật đến bây giờ ngồi nghĩ lại tôi không biết mình đã sống ra sao để vượt qua quãng thời gian đó. Khoảng một năm trở lại đây, tôi được nhờ bạn thân giới thiệu công việc cộng tác viên ột toà soạn. Tôi đi nhiều, gặp gỡ cũng nhiều, mở mang cũng nhiều, tôi dần dần lấy lại cân bằng. Chỉ là tôi không thể quên anh. Nụ cười triu mến, ánh mắt hiền lành của anh, tôi còn nhớ như in. Tôi rất sợ ngày qua ngày, những hình ảnh ấy sẽ phai nhạt dần đi. Tôi không muốn quên anh, không muốn đến một lúc nào đó chỉ xem anh là quá khứ.

6. Chương 6

Tôi cùng nhờ bạn ra về khi trời đã tối đen như mực. Nó vừa đi vừa chửi rửa tôi, nào là đã hành hạ nó, rồi thì sau này sẽ bỏ mặc tôi ở trong chỗ đó.... Tôi phì cười, lần nào nó cũng nói thế nhưng có lần nào bỏ mặc tôi được đâu vì nó biết tôi không nhìn thấy rõ vào ban đêm., để tôi về một mình chẳng khác nào kêu tôi ngủ luôn ở ngoài này. Xem như kiếp này tôi nợ nó một ân tình. Vừa về đến nhà, tôi đã bị cha mẹ sặc ột trận. La thì la thể thôi chứ đáng sinh thành hiểu rằng không thể cấm cản tôi đi gặp anh được. Tôi leo lên giường, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì nhận được tin nhắn: “Khoảng 3 ngày nữa tôi mới có chap mới trên mạng. Cô không cần ngày nào cũng lên hóng đâu”. Cái gì thế này? Cái tên bá đạo này đến khi nào mới buông tha cho tôi đây!

- Ai rảnh rồi đâu mà ngày nào cũng lên mạng! – Tôi nhắn tin lại

- Chỉ là có ý tốt nhắc nhở. Thôi cô ngủ đi. Ngủ ngon!

Bị tin nhắn của hắn làm cho tỉnh ngủ, tôi kéo lê tấm thân tới máy tính, vào facebook kiểm người tám.

- Đại tỷ! Chưa ngủ hả?

- Sao lần nào lên fb cũng gặp cưng dzậy? Ôm fb ngày đêm vậy hả?

- Hjhj, em đang hóng truyện của anh Min, sẵn tiện vào fb chơi!

- Ngủ đi cưng, 3 ngày nữa mới có

- Sao chị biết!

- Tin tức nội bộ! Hehe

- Haha, chị nghĩ chị là ai? À, nhắc đến tin tức nội bộ, hôm nay có một em fan cuồng bám theo anh Min từ hội chợ sách, thấy anh ấy đi về cùng một em....

- Hả? – Tự nhiên tôi cảm thấy gai hết cả sống lưng

- Từ từ, bình tĩnh. Hai người đó đi uống cafe, sau đó còn về nhà anh Min nữa. Mà về tới trước cổng nhà, anh Min gật đầu chào cô ta rồi đi đâu đó, còn cô ta đứng trước cửa nhà anh ấy

một hồi rồi mới đi

- Cái gì? – Tôi muốn té lộn cổ khỏi ghế trước cái tin tức giật gân đó – Thế nhà anh Min của mấy người ở đâu?

- Ở....

Sau khi nhìn thấy cái địa chỉ, tôi lập tức thoát khỏi fb. Khuôn mặt của tôi bây giờ chắc méo như chưa từng được méo. Không phải chứ, hết chỗ ở rồi sao mà lại ở trong căn biệt thự màu trắng mơ ước của tôi. Lại còn.... Nhớ đến buổi chiều, tôi chỉ muốn đập đầu vô tường cho rồi. Quả thật hai con mắt của tôi gắn trên đầu để làm kiếng mà. Tôi hít một hơi thật sâu, tự trấn an bản thân! Không sao không sao, chỉ cần không gặp anh ta nữa thì nỗi nhục này sẽ từ từ tan biến. Tô cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ, mong rằng tối nay không gặp ác mộng.

7. Chương 7

“Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu, để cho lòng này nhẹ vơi nỗi sầu...”. Tôi giật mình, với tay lấy điện thoại. Mới bảy giờ sáng, không biết tên nào to gan phá hỏng giấc ngủ của tôi

- Alô!

- Đại tỷ, lên mạng gấp. To chuyện rồi. Đại tỷ, chị thật quá đáng. Dám ngang nhiên cướp “chồng” của em gái

- Cũng nói cái khỉ gì vậy!

- Chị quả nhiên ngây thơ vô số tội. Lên mạng khắc biết. Em đã gửi offline cái link cho chị rồi đó!

Tút tut tut.... Tôi chưng hửng vì bị cúp điện thoại cái một. Ngoan ngoãn nghe lời con em, tôi lồm cồm bò dậy mở mạng, nhấp vào đường dẫn mà nó gửi. Cái tit bài báo đập vào mắt tôi khiến tôi tinh thần bắn loạn: “Min bí mật gặp gỡ một cô gái lạ mặt”. Kéo chuột xuống, một lần nữa tôi bị ngã bật khỏi ghế. Hình ảnh tôi cùng hân uống cafe tràn lan trên mạng. Trời ơi! Khung hình được canh rất chuẩn, rất đẹp, rất... oan ức. Xem ra lần này tôi nhảy xuống sông cũng không thể rửa sạch nỗi oan này. Tôi tò mò kéo xuống phần bình luận. Cái gì mà....

- Không đẹp! Không xứng với anh Min (Gì chứ! Mấy người tưởng ta thêm vợ anh Min của mấy người lắm à? Không biết ai không xứng với ai?)

- Min ơi, mong không phải là người iu của anh! (Mong làm gì vì nó có phải là sự thật đâu)

- Min đẹp trai quá! (Bình luận trớt quớt, không ăn nhập với bài viết)

- Nhìn hai người cũng đẹp đôi! Nhưng mong rằng họ chỉ là bạn (Chưa tới mức là bạn đâu em à!)

- Scandal nữa à? (Chị bây không rảnh làm mấy cái trò này nhé)

Tôi đập bàn, tức giận chửi rửa một tràng. Tôi chụp lấy điện thoại gọi cho nhân vật chính kiêm thủ phạm gây ra việc này

- Alô! – Đầu dây bên kia hình như có vẻ ngáp ngừng

- Anh...

- Cô bình tĩnh! Tôi sẽ tìm cách giải quyết

- Anh biết rồi hả?

- Mới biết cách đây mười phút! Tôi không ngờ mình lại nổi tiếng như vậy!

- Đẹp cái giọng điệu tự tin không ra tự tin, khiêm tốn không ra khiêm tốn của anh đi – Tôi tức giận hét vào điện thoại – Tổ chức họp báo, trả lời phỏng vấn, cái quái gì cũng được, anh phải giải thích với mọi người cho tôi.

- Ok, ok! Cô đừng nóng!...

Không đợi hân nói dứt câu, tôi cúp máy cái rụp. Tôi nhanh chóng sửa soạn quần áo, hôm nay tôi có hẹn nộp bài viết cho anh biên tập. Dù có thể gửi qua mail nhưng tôi cần kiếm người để xả stress. Khi tôi vừa bước vào toà soạn, chủ nhiệm toà soạn đã vồ lấy tôi như hổ đói vồ mồi

- Em gái! Có bản lĩnh. Phen này sóng gió trên các trang báo mạng sẽ kéo dài đây!

- Haizzzz, gì đây anh trai??? – Tôi thở dài

- Em làm sao quen được anh ta?

- Ai? – Dù biết rõ chủ nhiệm đang đề cập đến ai kia nhưng tôi vẫn tiếp tục giả điên

- Cứ giả vờ. Thiếu gia của một gia đình danh giá, một doanh nhân thành đạt kiêm nhà hoạt động từ thiện tích cực. Gần đây nổi tiếng hơn với việc chuyển hướng sang sáng tác. Chàng trai mơ ước của hàng trăm cô

gái, là đích ngắm của các ông bố bà mẹ có con gái xinh đẹp. – Anh ta vừa nói vừa nhéo khuôn mặt bầu bĩnh của tôi – Min, anh đang nhắc đến Min. Em đừng giả vờ ngạc nhiên cái mặt ngốc nghếch đó ra nữa

Không phải tôi giả vờ mà là không ngờ hắn có cái lý lịch hoành tráng như vậy. Thời gian tự kỉ đã cướp của tôi quá nhiều hiểu biết rồi. Tôi tiếp tục thở dài...

- Khoan, hắn ta mới 23 tuổi? Sao có thể là doanh nhân thành đạt được? – Tôi cố gắng chứng minh cái lý lịch của hắn chỉ là thêu dệt

- 15 tuổi anh ta đã theo cha học hỏi kinh doanh, 17 tuổi đã nắm vững mọi luật lệ trên thương trường. Nghe đồn những năm anh ta 18,19 tuổi đều được các giáo sư ở đại học về nhà dạy để hoàn thành kiến thức đại học. Khoảng thời gian đó, dù không ra mặt nhưng mọi việc lớn nhỏ trong công ty gần như đều thông qua anh ta. Cách đây 2 năm, anh ta đột ngột đi nước ngoài. Lúc này là lúc bắt đầu sáng tác. Anh ta mới về nước trong năm nay thôi!

8. Chương 8

- Anh là fan cuồng của hắn hả? Sao cái gì cũng biết vậy? – Tôi vuốt vuốt cằm, ánh nhìn lộ vẻ “xem thường”
Chủ nhiệm lại nhéo má tôi. Tôi xoa xoa má, nhìn chủ nhiệm cằm hện mà không làm được gì.

- Nhưng nói chung hắn xuất chúng cỡ nào cũng không liên quan đến em! – Tôi nhún vai – Bản thảo của em, anh xem qua. Biết vậy em gửi mail cho rồi, vô đây nghe anh nói càn khôn người! Em về đây!

- Khoan đã! Anh chưa nói xong! – Anh ta ôm chặt cánh tay của tôi, nín nín kéo kéo – Em gái, anh cầu xin em! Phóng viên mảng văn hoá nghệ thuật của anh đột nhiên.....bệnh hết rồi.

Em làm ơn thay họ làm một bài phỏng vấn Min được không?

- Thôi đi anh hai, muốn đặt chuyện cũng ráng kiếm cái chuyện nào thiết thực một chút. Cái gì mà bệnh hết! Còn nữa, từ trước tới giờ em không làm mảng đó!

- Anh xin em! Một tấm hình thôi cũng được. Chỉ mình em tiếp cận với anh ta được thôi! Nếu theo quy tắc, anh ta chẳng bao giờ chấp nhận cái hẹn với bọn anh. Còn theo luật paparazzi thì thế nào vệ sĩ của anh ta cũng đốt cả toà soạn chứ chẳng chơi!

- Anh làm quá! Nếu hắn ghê gớm như vậy sao hình em và hắn lại tràn lan trên mạng được!

- Anh không biết – Chủ nhiệm gãi gãi đầu – Trừ khi anh ta muốn vậy!

Tôi gật đầu chấp nhận lời đề nghị của chủ nhiệm. Anh ta nhảy cẫng lên, nếu tôi không né kịp thì đã bị anh ta lợi dụng ôm đến chết. “Trừ khi anh ta muốn vậy”. Tôi chỉ cần 6 chữ này thôi, chỉ cần 6 chữ này, tôi đã như người điên muốn ngay lập tức lao đến hỏi hắn cho ra lẽ. Tôi thật sự muốn biết hắn có ý đồ gì. Rốt cuộc hắn muốn gì ở tôi???

9. Chương 9

Ông Vương đập tờ bào lá cải lên bàn, khuôn mặt lộ rõ vẻ giận dữ

- Cái này là sao?

Hắn nhún vai, dường như nhân vật được đề cập trong bài báo không phải là hắn. Vẫn cặm cụi ăn sáng, hắn bỏ qua tiếng quát tháo của người đối diện

- Ba đang hỏi con đó?

- Ba muốn hỏi về vấn đề gì? – Hắn lúc này mới ngược mặt lên nhìn ông

- Cô gái này..... Sao con lại đi chung với cô ta?

- Một người bạn thôi.

- Tránh xa cô ta ra. Ba không muốn chuyện này ảnh hưởng đến việc của con và Quỳnh Như

- Chẳng lẽ bây giờ việc con có bạn cũng bị cấm cản sao? Với lại cô Quỳnh Như gì đó, làm ơn đừng nhắc đến cô ta trước mặt con! – Hấn bực tức đứng dậy, chấm dứt cuộc tranh cãi

Sau khi hấn đi khuất, ông Vương ra hiệu cho trợ lý của mình lại gần, tay chỉ vào hình cô gái trên báo

- Sao nó lại gặp cô ta. Chẳng lẽ nó...

- Tôi nghĩ cậu ấy không biết gì đâu thưa ông – Trợ lý cúi đầu nói

- Để ý nó cho tôi! Đừng để cô ta gặp nó lần nào nữa.

- Vâng, thưa ông!

- Cô đến gặp tôi sớm hơn tôi nghĩ – Hấn nhìn tôi, miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười “gian xảo”

- Anh muốn gì? – Tôi trừng mắt nhìn lại hấn

- Cô hỏi thế là sao?

- Tôi đã nghe nói về anh, và tôi đã biết trừ khi anh muốn, nếu không những tấm hình đó sẽ không bao giờ xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải đó.

- Tôi không nghĩ mình có tài cán như vậy. Họ thích thì đăng, sao tôi có thể cấm cản được. Những gì người khác đồn đại về tôi, hình như càng ngày càng giống tiểu thuyết thì phải.

- Anh... nói thật chứ hả?

Hấn bật cười trước câu hỏi ngu ngơ của tôi. Chẳng lẽ hấn lại thừa nhận mình nói xạo, thừa nhận rằng mấy tấm ảnh đó là do hấn muốn tung lên. Hấn nhấp một ngụm cafe, lắc lắc đầu ra vẻ cảm thông cho cái trí tuệ thiếu thớt tấc của tôi.

- Tin hay không tùy cô!

- Chả biết nổi mấy người! Tức thật bị chủ nhiệm lừa một vố! Không thèm phỏng vấn, quá lắm là mất việc!

– Trong đầu tôi bắt đầu ghé thăm cháu chắt chút chút của chủ nhiệm toà soạn – Hai ngày! Tôi cho anh hai ngày để giải quyết vấn đề đó! Bây giờ thì chào anh. Tôi về!

- Giải quyết rồi!

Tôi định đứng dậy đi về thì bị câu nói của hấn kéo lại ghế. Phong cách làm việc quả thật nhanh gọn, rất đáng nể phục

- Anh làm cách nào vậy?

- Gọi điện thoại cho biên tập trang web, bảo anh ta viết bài đính chính. Không thì ngày mai trang báo mạng sẽ bị đánh sập, không có khả năng cứu vãn...

Tôi tròn mắt nghe hấn nói. Không thể nào! Rốt cuộc hấn là người như thế nào? Hình như là không nên đắc tội với hấn. Nhớ lại những cư xử của mình, tôi thở dài cho tương lai bản thân

- Hihi, anh cứ đùa. Sao có thể xử lý bằng cách đó chứ! Hồi nãy anh nói mình không có tài cán gì mà

- Tôi thì không nhưng ba của tôi thì có.

- Papa của anh? Anh lớn như vậy mà ông ấy cũng phải bận tâm những việc như thế của anh sao?

- Chịu thôi! Ai kêu tôi là quý tử của ông! – Hấn nhún vai, vẻ mặt bất cần đời – Dù tôi thấy chuyện này cũng chả có gì to tát nhưng ông ấy không chấp nhận được những scandal như thế đâu!

To hay không to thì có người giải quyết là tốt rồi. Tôi thở hắt ra, cảm thấy như trút được gánh nặng. Thật là thoải mái. Tôi ngả lưng dựa vào ghế, chợt nhớ ra một điều quan trọng, tôi lấy điện thoại ra gọi

10. Chương 10

- Mày hả? Tao đâu có quên cuộc hẹn với mày. Tao ngồi ở địa điểm cũ nè

-

- Thôi mày tự đi ra đi, tao lười qua rước mày quá. Vậy hen, ày mười phút.

Tôi cúp điện thoại, dùng ánh mắt “lịch sự” của mình chớp chớp nhìn người đối diện để hẳn biết rằng tôi có cuộc hẹn sắp tới ở đây và tốt nhất là hẳn nên rời khỏi.

- Anh có việc thì cứ đi trước. Tôi ở đây chờ bạn một lát.

- Uhm, vậy cô ở lại. Tôi về trước! À, có vẻ cô thích cái biệt thự ấy. Rất hoan nghênh cô ghé tham quan – Nói xong hẳn đứng dậy bỏ đi

Tôi nhìn lưng hẳn, ước gì có vài mũi phi tiêu để găm thẳng vào đó. Trước khi đi còn ráng nói xỏ tôi một câu, thật quá đáng! Tôi thông thả ngồi nhắm nháp ly nước của mình, miệng lẩm nhẩm hát theo bài hát đang được phát trên tivi. Bỗng nhiên có hai người bận áo vest đen, quần đen, đeo kính đen, nôm na là đen toàn tập bước lại phía bàn của tôi. Lúc hai người đó bước tới, tôi còn đang bận nhìn ngắm vẻ ngoài nam tính bồng bồng của họ, đến khi họ tới sát bàn, tôi mới nhận ra rằng hình như có gì đó không ổn

- Xin lỗi, cô có phải là Hạ Linh không? – Một tên nhìn tôi hỏi

Tôi gật gật đầu, nuốt nước bọt. Trời ơi, ngay cả anh có là kẻ bắt cóc tổng tiền, tôi cũng nguyện tự trói chân trói tay cho anh ấy vác đi.

- Ông chủ chúng tôi muốn gặp cô – Vừa nói anh ta vừa quay lại

Lúc này tôi mới để ý một người đàn ông trung niên ngồi ở góc quán. Ông ta tầm khoảng tuổi ba tôi, nhưng tất nhiên khuôn mặt không thể “dễ thương” như papa yêu dấu của tôi. Ở ông toát ra một luồng khí khiến người đối diện phải nể sợ, phong thái uy nghiêm, có phần hà khắc. Tôi vội vàng gật đầu chào ông.

- Mời cô! – Tên vệ sĩ cúi mình, có ý mời tôi qua bàn kia

Tôi cũng đứng lên, miễn cưỡng bước qua đó. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông. Ày da, hình như máy lạnh trong quán hơi lạnh thì phải. Sao tôi cảm giác hàn khí bao quanh mình thế này.

- Cháu chào... bác! Bác muốn gặp cháu? – Tôi gãi gãi đầu, chờ đợi – Có chuyện gì không ạ?

Ông nhìn tôi từ đầu đến chân, cặp mắt nheo nheo lại. Tôi có cảm giác giống như đang ra mắt cha chồng vậy. Tôi cũng tự nhìn lại mình. Quần jean, áo thun, giày bata, mắt kiếng nobita, tóc búi cao, sắc mùi “giản dị bình dân”, so với vẻ ngoài của ông thì một trời một vực. Nhưng rõ ràng tôi có phải là đang ra mắt đâu, tôi hít một hơi, ngồi thẳng lấy lại vị thế của mình

- Bác ơi! – Tôi gọi nhỏ – Có chuyện gì không ạ?

- Cô là gì của Min? – Giọng nói trầm đục của ông vang lên

- Dạ! – Tôi khá ngạc nhiên vì ông nhắc đến hẳn – Ý bác là gì là sao ạ? Cho phép cháu hỏi bác là...

- Tôi là ba của nó!

Hoá ra đây là papa “không thích scandal” của hẳn. Nhìn kĩ thì hai người họ cũng giống nhau lắm, nhất là cặp mắt đen láy, đầy cương nghị.

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi?

- Cháu với Min không là gì hết. Mới quen biết và tổng thời gian nói chuyện của các lần gặp mặt chắc khoảng một tiếng ạ! – Tôi nhún vai

- Nếu tôi đề nghị cô không gặp nó nữa thì sao? – Cặp mắt ông tiếp tục nheo lại, nhưng tia sáng từ cặp mắt ấy vẫn rất có uy lực

- Dạ được thôi. Dù gì cháu và Min cũng không có gì để gặp nhau – Tôi đáp mà không cần suy nghĩ

- Vậy thì mong cô làm đúng những gì mình đã nói. Đã làm phiền cô! Chào cô

Vừa dứt lời, ông đã đứng dậy rời khỏi bàn. Hai vệ sĩ lúc này nhanh chóng bước theo ông. Tôi ngồi trên ghế, ôm ngực để lấy lại nhịp tim. Dù giọng nói ông rất bình tĩnh nhưng sao tôi cứ có linh cảm rằng nếu tôi không đồng ý lời đề nghị của ông thì song thân ở nhà sẽ không còn nhìn thấy tôi nữa.

- Này!

- Á! – Tôi giật bắn người

- Gì vậy con quý, tao mà mà làm như ma vậy! – Nhỏ bạn chống nạnh nhìn tôi ngạc nhiên

- Không có gì, không có gì! – Nhịp tim của tôi lại loạn xạ nữa rồi

11. Chương 11

Đặt bó hoa trước mộ anh, tôi khẽ ngồi xuống, đưa tay quét lớp bụi mờ trên tấm ảnh. Tôi bứt bứt đám cỏ dại vừa mới mọc, mới không tới có 1 tuần thôi mà chúng nó đã mọc lại nữa rồi. “Mẹ mua cho con heo đất, í a í a....”. Tôi bắt máy, một giọng nói xi-tin vang lên bên đầu dây bên kia

- Cục cưng!

- Gì vậy mama?

- Ba và mẹ có việc về quê gấp ngay bây giờ! Cục cưng có đi đâu cũng nhớ về sớm nha! Tiểu hồ ly ở nhà cần có người cho ăn đó!

- Tuân chỉ! Song thân đi đường cẩn thận!

Tôi khẽ mỉm cười, ba mẹ tôi quả thật rất “đáng yêu”, không như của ai kia. Tôi nhìn xuống vết cắt trên tay mình, không hiểu sao hồi ấy lại có thể bỏ hai con người ấy mà ra đi như vậy. Rất may là....

- Anh à, mấy bữa nay em được sao đào hoa chiếu. Gặp được rất nhiều trai đẹp! Nhưng anh yên tâm, trong mắt em, không ai bằng anh hết! Hihi

-....

- Hôm qua em mới bị người khác uy hiếp, đáng sợ lắm. Ông ta bảo đừng gặp con ông ta nữa. Mà em đã có anh rồi, gặp con ông ta làm gì chứ? Anh thấy

đúng hông?

-.....

- Hiện tại em đang chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp. Anh nghĩ xem, em sẽ làm tốt chứ?

Tôi ngồi nói chuyện với anh được một lát thì trời bắt đầu tối. Tôi nhanh chóng ra về. Trên con đường dẫn ra khỏi nghĩa trang, tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy hân ngồi bên cạnh một ngôi mộ. Không hiểu sao tôi lại không bước đi nữa mà cứ đứng nhìn hân. Cái dáng vẻ cô độc của hân khiến tôi không thể rời mắt.

- Anh! – Một cô gái nhẹ nhàng bước đến bên hân

Hân không thềm ngược mặt nhìn cô ta, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Cô ta ngồi xuống kế bên cạnh hân, bàn tay vừa định chạm nhẹ vào mặt hân thì đã bị cái quất tay phũ phàng. Tôi thở dài, những cảnh thế này không nên xem là tốt nhất. Tôi định cất bước đi thì bị một tiếng gọi giật ngược lại

- Hạ Linh!

Tôi quay đầu thì trông thấy hân đang bước về phía mình. Tôi rùng mình, vội nở nụ cười ngây ngô

- À, chào anh!

- Sao trông thấy tôi lại ngoảnh mặt đi vậy?

- Đâu có, tôi có thấy anh đâu! – Tôi giả điên

- Không thấy thật sao? – Hấn nhìn tôi, vẻ mặt như muốn nhắc nhở tôi đừng nên nói dối nữa

- Ờ thì...Mà anh cũng ngộ, đâu có cái luật nào nói là khi gặp anh thì phải chào đâu? – Biết mình bị vạch trần, tôi đành phải lấy cái ngang bướng của mình ra để xài

- Anh ơi!

Cô gái lúc này dường như không muốn mình là kẻ thừa, vội vàng đi tới chỗ hai chúng tôi. Cô ta đưa tay quàng vào tay hấn. Tôi khẽ nhếch mép, đem cái kiểu đánh dấu chủ quyền này diễn trước mặt tôi không phải là thừa thãi sao. Tôi gật đầu chào cô ta. Cô ta lại không biết lịch sự, giương cặp mắt ra nhìn tôi, không thèm chào lại một cái

- Anh à, cô ta là ai vậy? – Giọng nói của cô ta quả thật khiến người đối diện nổi da gà

- Liên quan đến cô sao?

Hấn vừa nói vừa rút tay lại. Tôi bắt đầu thấy thán phục trước thái độ của hấn, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có. Phũ phàng, tuyệt tình. Nếu tôi mà là cô ta thì sẽ tức giận bỏ đi ngay, ngay cả cái mặt của hấn cũng không bao giờ muốn nhìn thấy lần nữa. Thế nhưng cô gái đứng trước mặt tôi đây lại không tỏ ra bất mãn, mà chỉ cúi đầu, tỏ vẻ tủi thân

- Em xin lỗi! Em hỏi nhiều quá!

- Xin chào, em là Hạ Linh!

Tôi gơ tay ra chờ đợi cái bắt tay, bản năng thôi thúc tôi nên giữ một chút thể diện cho cô ta. Ánh mắt tôi vô tình chạm phải cái nhìn uất hận của cô gái. Cô ta tiếp tục giương cặp mắt “ếch” ra nhìn tôi, khiến tôi suy nghĩ cô ta hình như không hiểu tiếng người. Tôi rút tay về, làm người tốt thật sự rất khó.

- Tôi là Quỳnh Như! Bạn gái của Min!

Đến lúc này cô ta mới mở miệng giới thiệu, giọng điệu có phần châm chích. Tôi cũng chẳng quan tâm, hai người này có là gì của nhau cũng không liên quan đến tôi. Nhưng nói gì thì nói, tôi cảm thấy hoài nghi về cái danh “bạn gái” của Quỳnh Như, nhìn vào thì thấy 99% là cô ta tưởng bở.

12. Chương 12

- À thế à! – Tôi gật gật đầu – Hai người nhìn cũng đẹp đôi lắm

“Bốp”

Tôi bị tiếng động đó làm cho giật bắn người. Hấn nở ra tay tát một cô gái yếu đuối như vậy. Tôi há hốc miệng nhìn hấn

- Ai cho cô dám nói cô là người yêu của tôi?

- Anh à! – Quỳnh Như vừa ôm má vừa gọi hấn, hai hàng nước mắt lăn dài

- Này! Anh làm cái gì vậy? Anh có phải là đàn ông không?

Dù không có thiện cảm với Quỳnh Như nhưng hành động của hấn thật không thể nào chấp nhận được. Tôi là chúa ghét đàn ông động tay động chân với phụ nữ. Hấn không những không thấy xấu hổ, còn nhìn tôi thách thức. Tôi nhìn lại hấn, khối bốc đầy cả đầu. Mặc kệ anh là con ai, lần này không dạy dỗ anh thì tôi không mang tên Hạ Linh nữa

Hấn rõ ràng xem tôi là không khí, chẳng thèm nói lời nào đã quay lưng bước đi. Còn cô gái tên Quỳnh Như ấy, hình như không có tự trọng, vẫn lú lú chạy theo hấn. Còn chưa kịp dạy dỗ hấn nữa mà, tôi lắc đầu bất mãn nhìn cặp đôi ấy, thôi thì người trong cuộc không tức giận, mình vì cái gì mà phải bực mình chứ. Tôi lăm bằm chờ rửa một hồi thì mới phát hiện chỉ còn mình tôi giữa lúc trời đất tối thui như vậy. Tôi nhìn trước nhìn sau thì thấy chỗ nào cũng như nhau, sau tai nạn năm đó cặp mắt của tôi vào ban đêm trở nên vô dụng thật. Tôi lục túi lấy điện thoại gọi cho cứu tinh. “Bạn hiền ơi, bắt máy giùm đi” – Tiếng chuông cứ kéo dài từng hồi

- Alô!

- Mày hả ? Làm ơn dẫn tao về đi!

- Cái gì? Mày đang ở chỗ đó hả? Chết rồi, hiện tại tao không có ở nhà! Tao đang đi thực tập ở dưới tỉnh rồi! Khổ ghia, mày gọi ấy đứm khác thử xem, hay papa của mày cũng được! Alô, alô,....

Tôi nhìn vào cái màn hình đen thui. Không phải chứ, ngay lúc này lại hết pin. Hồi nãy nhỏ bạn nói gì nghe cũng không rõ. Tôi bắt đầu thấy sợ hãi, ở chốn này ban đêm đã đáng sợ rồi, không nhìn thấy gì còn đáng sợ hơn nữa. Tôi cứ theo quán tính mà bước đi, nếu không biết đường ra thì đến chỗ anh, trong lòng sẽ cảm thấy an toàn hơn. Càng đi thì càng bất an, tự nhiên muốn khóc ghê. Tôi trên đời sợ nhất là hai thứ: máu và...ma. Bây giờ mà có em nào nhảy ra, chắc tôi chết mất. Trời ơi, mà sao đi mãi cũng không biết chỗ anh ở chốn nào. Có mắt như không mà. Tôi ngồi sụp xuống, nước mắt bắt đầu chảy ra.

- Ê! – Một bàn tay đặt lên vai tôi

- Áhhhhhhhhhhhhhhhhhh!

13. Chương 13

Khi tôi mở mắt đã thấy hấn ngồi trên ghế sofa bên cạnh giường. Theo phản xạ, tôi ngồi bật dậy, chỉ tay vào mặt hấn

- Anh..... – Tôi vừa nhìn hấn vừa quan sát xung quanh – Tôi đang ở đâu đây?

- Nhà tôi!

- Sao tôi lại ở nhà anh?

Tôi vừa hỏi vừa bước xuống giường. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ là phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Cô bị ngất! – Hấn vẫn ngồi trên ghế, theo dõi hành động quay trái quay phải tìm cửa phòng của tôi

- Ngất á? Đúng rồi! Chính là đồ khỉ gió nhà anh hù tôi! – Tôi quay mặt lại, nhìn hấn đầy hận thù

Hấn đứng dậy, bỏ qua câu chữ của tôi, bước tới mở cửa phòng.

- Không ngờ cô nhát gan như thế!

- Gì chứ! Ai mà không sợ mấy thứ đó hả? – Tôi vừa bước ra khỏi phòng vừa cãi nhau với hấn

- Ủ, ai cũng sợ nhưng sợ đến mất ngủ như cô thì hơi bị hiếm. May là tôi, lỡ là một tên yêu râu xanh nào đó thì xem như tàn một đời hoa!

- Gặp anh là tôi thấy héo úa luôn rồi! À, sao anh lại quay lại, tôi thấy anh đã đi khỏi rồi mà!

- Tôi đứng đợi mãi không thấy cô đi ra nên vào xem thử

- Đợi? Đợi tôi làm gì?

Hấn lắc lắc đầu, bỏ qua câu hỏi của tôi. Tôi cũng không quan tâm, đi theo hấn xuống cầu thang. Với những gì tôi đang chiêm ngưỡng thì mấy cái biệt thự trên tivi y như là mấy căn hộ tầm thường. Kiến trúc trong nhà hấn đặc biệt sang trọng, không rườm rà kiểu cách mà lại có khí chất ngời ngời, rất giống chủ nhân của nó. Tôi khẽ thở dài, thầm thương cho số phận bèo bọt của mình.

- Cô muốn uống gì? – Hấn ngồi xuống ghế salon, hỏi tôi

- Không cần đâu. Tôi muốn đi về

- Được thôi!

- Cậu chủ, ông chủ tới tìm cậu! – Một người phụ nữ tầm 50 tuổi từ ngoài sân bước vào nhà thông báo

Bà ta quay lại nhìn tôi, gật đầu chào một cái. Tôi cũng vội vàng cúi gập người. Ôi, sao mà ngay cả người giúp việc cũng có phong thái thế này.

- Bà Lưu tiến cô ấy về giùm cháu!

- Min! Quỳnh Như nó... – Một tiếng nói vang lên

Vừa lúc này, papa của hấn bước vào. Vừa trông thấy tôi, ông bỏ dở câu nói, ánh mắt ông tối sầm lại. Tôi giật mình, cảm thấy tay chân luống cuống cả lên

- Sao cô lại ở đây?

- Bạn con tới nhà chơi thì có gì lạ lắm à? – Hấn vẫn không đứng dậy, đưa cặp mắt thách thức nhìn ông

- Dạ, không phải, dạ cháu chỉ... – Sao lúc này câu chữ của tôi bay đi đâu hết vậy nè

- Ra khỏi đây! – Ông hét lớn

14. Chương 14

Tôi cảm thấy đất trời rung động, thật sự rất đáng sợ. Tôi mím chặt môi lại, tay chân đã không thể cử động, miệng cũng không thể nói, tôi lúc đó cảm thấy giận mình ghê gớm. Một cảm xúc tủi thân trào lên, 22 năm sống trên đời, chưa ai ăn nói lớn tiếng với tôi như vậy, ngay cả song thân ở nhà cũng không nỡ nói nặng tôi một câu. Còn ông ta là ai chứ, tôi còn không biết ông ta là ai, ngoại trừ cái danh xưng papa của hấn, lại nạt nộ tôi thế này. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, gật đầu chào ông, bước ra khỏi cửa. Bất chợt, có bàn tay nắm tay tôi lại

- Tôi đưa cô về!

- Không cần đâu! – Tôi cố gắng giật tay lại, vì uất ức quá mà mắt tôi đã đỏ hết cả lên

- Min! Ba có chuyện muốn nói với con!

- Hai chúng ta không có gì để nói cả! Bà Lưu, nói tài xế lái xe ra cho cháu!

Bỏ mặc tiếng gọi với theo của ông Vương, hấn ta tiếp tục nắm tay tôi lôi đi. Tôi vừa đi vừa nói với hấn

- Anh vô trong đi, chắc chắn ba anh đang rất giận. Tôi tự về được!

- Không về nữa, đi chơi đi!

- Cái gì? Tôi rồi, đi đâu nữa chứ?

Hấn không trả lời, mở cửa chiếc Lexus, ánh mắt ra hiệu tôi nên ngoan ngoãn vô xe ngồi, đừng nên thắc mắc làm gì. Tôi thở dài ai oán, bước vào xe.

Suốt đường đi, hấn vẫn không hề mở miệng. Không khí rất ngột ngạt. Đáng lẽ người có tâm trạng phải là tôi chứ, sao bây giờ lại là hấn thế này. Tôi ngồi quay mặt ra phía cửa kiếng. Lúc này mới phát hiện hình như đã đi xa nhà tôi lắm rồi. Thôi rồi, kiểu này mà có bị bán qua biên giới thì cũng là do tôi tự nguyện mà thôi. Song thân ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe. Khung cảnh hai bên đường rất giống như đang ở ngoại ô. Nhà cửa càng ngày càng thưa thớt, thay vào đó là những bãi cỏ hoang trải dài. Thật ra tôi chẳng biết đó có phải là cỏ hay không nữa, đã bảo tối quá thì mắt tôi trở nên vô dụng mà.

- Tôi rồi!

Hấn dừng xe trước bãi đất trống. Nếu nói ngay bây giờ tôi không nghĩ bậy bạ gì thì là nói dối, nhưng mà tôi chỉ có thể tự trấn an mình.

- Đây là đâu vậy?

- Xuống xe đi! – Hấn mở cửa bước xuống, đi qua chỗ tôi để mở cửa cho tôi

Tôi nuốt nước bọt, chần chừ không biết nên xuống xe hay không. Hấn nhìn tôi chờ đợi.

- Ok, vậy cô cứ ngồi ở đó!

Dứt lời, hấn ta vẫn để cửa xe mở, chiếu đèn pha về phía bãi đất trống, một mình đi về phía đó. Đi được một lúc, hấn ta ngồi xuống, mắt ngược lên trời cao. Tôi quan sát từ trong xe. Quả thật cái khung cảnh

ấy rất lay động lòng người, có thể cảm nhận được dường như thời gian lắng đọng xung quanh hắn. Hắn cứ ngồi thế được khoảng mười lăm phút, tôi bắt đầu cảm thấy tò mò, không biết hắn đang nhìn cái gì. Tôi nhẹ nhàng rời khỏi xe, bước tới ngồi kế bên hắn. Bất chợt hắn đẩy tôi nằm xuống. Tôi hét lên, chuẩn bị sẵn tư thế sống chết với hắn

- Cô nhìn đi!

Hắn dùng giọng nói ám áp của mình nói với tôi, tôi nhìn theo hướng tay hắn chỉ. Woa, rất đẹp, rất huyền ảo! Trước mắt tôi là một bầu trời đầy sao. Từng ngôi sao toả sáng lấp lánh. Rung động lòng người! Tôi gãi gãi đầu, đúng là chỉ có tôi là đầu óc đen tối thôi.

- Đẹp lắm phải không?

- Uhm!

Tôi đắm chìm vào khung cảnh lung linh ấy. Mãi vẫn không thấy hắn lên tiếng, tôi quay lại thì thấy hắn đã nằm xuống cạnh tôi từ lúc nào. Nhịp thở hắn đều đều như đang ngủ vậy. Tôi chống tay, cúi sát mặt mình vào mặt hắn, tôi là chỉ có ý nhìn rõ hắn đã ngủ chưa thôi chứ không có ý đồ gì đâu nhá. Nhìn kĩ thì đúng là hắn rất đẹp trai, mắt mũi miệng hài hoà cân đối. Đẹp thật!

- Háo sắc!

Tôi giật mình. ngồi thẳng người dậy. Hắn vẫn chưa ngủ sao! Ôi giờ ơi, còn gì là mặt mũi tôi nữa. Tôi vuốt vuốt tóc, cố gắng níu giữ hình tượng. Hắn cũng ngồi dậy, nhìn tôi cười như không cười

- Mặt cô đỏ hết cả rồi!

- Làm gì có? Á, cái gì kia?

Lợi dụng việc hắn quay đi theo hướng tôi chỉ, tôi hóp hóp không khí, lấy lại bình tĩnh. Tôi đưa tay chạm vào má mình. Ôi giờ đất ơi, nó nóng như lửa. Xấu hổ chết đi được! Tôi lăm lăm nguyên rửa bản thân, sao lại để ác quỷ đội lốt mỹ nam quyến rũ như thế. Anh ơi, em xin lỗi, em lại sa ngã rồi. Tôi đứng dậy, phải phủi mông

- Về thôi!

- Uhm, về thì về!

Tôi nhìn hắn, thật sự muốn bay vào đánh vào khuôn mặt hắn. Rõ ràng hắn đang đang nín cười đến mức nội thương. Tôi hận! Tôi cố gắng đi thật nhanh, leo lên xe, thắt dây an toàn. Suốt đoạn đường đi, tôi quay mặt về phía cửa kiếng, im lặng rồi ngủ lúc nào cũng không biết.

15. Chương 15

Tôi nằm trên giường, vội vàng trùm chăn khi nghe thấy tiếng bước chân của anh, còn giả vờ rên rỉ nữa chứ

- Hạ Linh, em ăn chút cháo đi!

- Không ăn! – Tôi trốn trong chăn, nhất quyết không lộ đầu ra

- Ăn một chút thôi – Anh vẫn kiên trì ngồi nắn nỉ tôi, giọng điệu đáng thương

- Ngán lắm!

- Thế em muốn ăn gì? Anh đi mua cho em!

- Ăn phở nhé. Một tô phở tái nóng ơi là nóng. Woa, nghĩ thôi đã thấy tuyệt rồi! – Tôi kéo chăn xuống, nhìn anh mắt chớp chớp

- Được, muốn ăn nóng thì thay đồ, anh chở tới quán ăn luôn! – Anh mỉm cười xoa đầu tôi

Tôi tung chăn ngồi dậy, quên mất năm phút trước mình còn nằm rên hừ hừ. Anh dù biết tôi giả vờ bệnh nhưng lần nào cũng dịu dàng chăm sóc cho tôi. Là anh dạy hư tôi! Anh và tôi dè nhau trên chiếc xe máy hay đỡ chứng của anh. Tôi vòng tay ôm eo anh, mặt áp vào lưng anh. Cảm giác đó chỉ có thể tóm gọn

trong hai từ: hạnh phúc. Bất chợt một chiếc xe hơi chạy hướng đối diện lạc tay lái, lao về phía chúng tôi, nhưng anh lại không hoảng sợ, chỉ nhẹ nhàng quay lại nói với tôi: Anh yêu em!

- KHÔNG!

Tôi la lớn, giật mình thức dậy, cảm nhận mồ hôi ướt đầm cả người, trên mặt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt chưa kịp khô. Đã lâu lắm rồi tôi mới mơ thấy anh, đã nhiều lần trước khi ngủ tôi đều cầu nguyện mong rằng sẽ được thấy anh một lần dù đó chỉ là những giấc mơ mơ hồ không đầu không cuối. Nhưng sao lần nào cũng vậy, nếu anh xuất hiện thì một là tôi không thể chạm vào anh, hai là chiếc xe hơi đó. Rất đau đớn, cảm giác như trái tim bị bóp nghẹt. Tôi thở hổn hển phải khó khăn lắm tôi mới lấy lại nhịp thở của mình

- Cô mơ thấy ác mộng à? – Hấn đưa khăn giấy của tôi

- Tôi...

- Tới nhà cô rồi đây! Thấy cô ngủ nên tôi không đánh thức cô dậy!

- Cảm ơn anh! Chào anh! – Tôi vừa nói vừa mở cửa xe

Bước xuống xe, tôi cúi chào hấn một cái rồi quay người vào trong nhà. Lúc đó vì tâm trạng còn đang mất bình tĩnh nên tôi cũng quên mất việc hỏi hấn tại sao lại biết nhà tôi, sau này khi đã biết thân thể của hấn tôi lại cảm thấy những câu hỏi như thế thật dư thừa. Tôi lên lầu, bật đèn phòng ngủ. Có lẽ vì hồi nãy đã ngủ một giấc, nên bây giờ tôi lại tỉnh như sáo. Tôi bước ra ban công nhìn xuống dưới, ngạc nhiên vì xe hấn vẫn còn đậu ở đó. Hấn đứng tựa vào cửa xe, trên tay là điều thuốc đang cháy dở. Dáng vẻ cô độc của hấn dưới ngọn đèn đường tạo thành một bức tranh hoàn mỹ, khiến tôi không thể rời mắt.

Hấn dụi tắt điều thuốc, ánh nhìn hồ hững ngược lên lầu. Bất chợt nhìn thấy tôi cũng đang nhìn hấn, hấn cũng hơi giật mình nhưng vẫn tiếp tục đứng như thế không có ý định sẽ rời đi. Chúng tôi cứ đứng nhìn nhau, dù khoảng cách không phải là gần, mắt tôi cũng không thể nhìn rõ như ban ngày, tuy nhiên sao tôi có thể nhận ra được ánh mắt bi thương của hấn nhìn mình. Tôi cảm thấy hơi rùng mình, vội chuyển ánh nhìn lên cao. Hấn vào xe, cho xe lăn bánh, trước khi rời đi hấn lẩm bầm: “Xin lỗi em”, nhưng tất nhiên tôi không thể nghe được câu nói đó của hấn.

Tôi lang thang trên diễn đàn truyện ngắn, nơi lần đầu tiên tôi biết đến cái tên “Mưa gió vạn năm”, cũng thấy hấn đã viết chương mới, nhưng vào lúc này tôi lại không có nhã hứng để đọc. Đọc truyện cũng giống như sáng tác vậy, có hứng thú thì mới thực hiện được. Với lại truyện hấn viết, chương nào cũng bi thương hết, muốn đọc cần có tinh thần thép. Mà với tâm trạng của tôi thế này, nếu đọc thì chỉ có nước đau lòng đến chết thôi. Tôi chợt nhớ đến cái điện thoại hết sạch pin của mình, liền vội vàng cắm sạc. Vừa mở máy lên được hai phút thì “Ting” – điện thoại tôi báo có tin nhắn đến. Là của chủ nhiệm toà soạn. Tôi chán nản mở tin nhắn, chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đón nhận những câu mắng nhiếc của chủ nhiệm

“Em gái, làm tốt lắm! Cảm ơn em”

Tôi lấy tay dụi mắt, đọc đi đọc lại tin nhắn. Bài viết mới tôi còn chưa nộp. Tôi còn không thực hiện bài phỏng vấn hấn, ngay cả hỏi một câu bằng quơ tôi còn lười nữa mà.. Rõ ràng tôi không đem lại lợi ích gì cho toà soạn hết. Nghĩ mãi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đành gọi điện thoại hỏi

- Alo – Đầu dây bên kia là một giọng ngái ngủ

- Anh nói gì vậy, sao lại cảm ơn em?. – Tôi vào thẳng vấn đề

- Tin anh gửi từ chiều mà giờ em mới nhận được hả? Anh cảm ơn vì em đã giới thiệu phóng viên toà soạn chúng ta với Min. Lúc sáng trợ lý của Min đã gọi điện thoại đến toà soạn bảo là đã xếp được lịch hẹn phỏng vấn. Anh đã cử chị Nhung đi, bài phỏng vấn hay tuyệt! Rốt cuộc em với Min là thế nào vậy?

- Cái gì vậy trời! Anh, em biết anh đang ngủ, nhưng anh làm ơn gửi qua mail cho em cái bài phỏng vấn đó đi. Làm ơn đi anh trai! Làm ơn!

- Ok, ok, haiz....

Trong lúc đợi mail của chủ nhiệm, tôi ngồi nghịch với tiểu hồ ly để kiềm chế cảm xúc. Tiểu hồ ly là một con chó Bắc Kinh, gọi là tiểu nhưng thật ra em ấy xứng đáng lên chức lão phu nhân. Già cả, mắt mờ, béo

ú chậm chạp, lại mang cả tính tham ăn. Lúc anh dẫn tôi đi mua, tôi đã bảo là em này sẽ vừa mê ngủ vừa ham ăn cho xem, anh còn cười tít mắt bảo rằng thế mới giống tôi, hai chị em chắc chắn sẽ sống hoà thuận. Haiz, hoà thuận đâu không thấy, chỉ thấy mama tôi cưng nó còn hơn tôi nữa. Tiểu hồ ly tỏ vẻ bất mãn khi bị quấy rầy giấc ngủ, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm im cho tôi vuốt lông, xoa đầu. Đến lúc tôi đi lại máy tính nhận mail, em ấy mới đứng đỉnh ra khỏi phòng. Tôi mở mail, tải file về. Và đây là bài phỏng vấn hay tuyệt mà chủ nhiệm nói

16. Chương 16

“Min là nhà văn không thích xuất hiện trước đám đông cũng như trên màn ảnh truyền hình, ngay cả hẹn phỏng vấn với anh cũng là một việc rất khó khăn...”

- PV: Anh được biết đến như một nhà doanh nghiệp trẻ, không biết cơ duyên gì dẫn anh đến với sự nghiệp văn chương?

Min: Năm tôi 21 tuổi, cuộc đời tôi trải qua một biến cố. Thời gian đó tôi không thể tập trung vào việc kinh doanh, tôi quyết định đi nước ngoài. Tại đó tôi bỗng dưng muốn viết lách. Đơn giản chỉ thế thôi...

- PV: Có thể hỏi anh biến cố đó là gì không ạ?

Min: Câu này tôi xin phép không trả lời

- PV: Tác phẩm đầu tay “Nhân gian một chữ tình” của anh được lấy cảm hứng từ đâu ạ?

Min: À chỉ là tình cờ tôi nghe một bài hát, cảm thấy nếu như câu chuyện đó được kể dưới ngòi bút của mình thì sao nhỉ, thế là tôi bắt tay vào sáng tác. Tất nhiên bài hát đó kết thúc không có hậu như chuyện của tôi... (cười)

- PV: Tác phẩm gần đây được xuất bản của anh là “Yêu một lần” rất được độc giả đón nhận. Không biết đó có phải là một câu chuyện được viết từ một bài hát nữa không?

Min: Truyện đó thì hoàn toàn khác, nó là một câu chuyện có thật...

- PV: Ý anh là hai nhân vật chính trong truyện là có thật ngoài đời?

Min: Đúng vậy!

- PV: Anh quen hai người họ và chứng kiến cuộc tình của họ hay anh được nghe kể lại?

Min: Nói sao nhỉ, tôi biết họ nhưng họ không biết tôi. Tôi không chứng kiến chuyện tình đó, chỉ là được nghe kể lại khi người con trai...không còn nữa...Ai cũng nói “Yêu một lần” kết thúc không có hậu, nhưng nếu đem so sánh với câu chuyện ngoài đời thì có lẽ nó đã có hậu lắm rồi...

- PV: Anh có vẻ rất xúc động khi nhắc đến chuyện này, tôi xin phép không hỏi nhiều về nó. Không biết anh có dự định ra mắt tác phẩm mới trong thời gian sắp tới không?

Min: Tôi đang viết một truyện trên mạng, nhưng một người thân thiết với tôi nói rằng nếu lần này truyện của tôi tiếp tục là bi kịch thì cô ấy sẽ không thêm đọc truyện của tôi nữa. Cho nên tôi đang cố gắng suy nghĩ tình huống mới cho tác phẩm của mình (cười)

- PV: Làm anh phải thay đổi cốt truyện, người đó chắc rất quan trọng với anh?

Min: Có thể nói như thế!

- PV: Là người yêu của anh?

Min: Câu này tôi lại xin phép không trả lời...

- PV: Có thể đây xem như là hy vọng mong manh cho các bạn độc giả nữ. Anh có thể cho chúng tôi chụp hình cho bài viết không?

Min: Chỉ một tấm thôi nhé!

- PV: Cảm ơn anh đã dành thời gian cho buổi phỏng vấn ngày hôm nay. Chúc anh luôn luôn dành được sự yêu mến từ độc giả ”

Ngã lưng lên giường, tôi suy nghĩ miên man về bài phỏng vấn của hần. Sao tôi có cảm giác từng câu từng chữ trong đó đều đang đề cập đến mình. Đó là sự thật hay do tôi quá nhạy cảm. Tôi thở dài, từ từ chìm vào giấc ngủ chập chờn...

17. Chương 17

Quỳnh Như như một con mèo ngoan ngoãn, ngồi nép trên chiếc sofa trong phòng làm việc của ông Vương. Nước mắt ngấn dài của cô ta làm ông Vương thương cảm

- Con gái, sáng sớm đã khóc rồi. Nín đi! Bác sẽ dạy cho thằng Min một bài học!

- Anh Min sao lại trở nên như thế? Trước khi xảy ra chuyện, anh ấy rất yêu cháu. Nói nặng một câu ảnh còn không nói. Lần này lại nổi đánh cháu. Hic!

- Bác biết. Cháu hãy thông cảm cho nó. Đợi nó nhớ lại mọi chuyện thì đâu sẽ vào đấy...

- Cháu chờ ảnh hai năm rồi. Thật sự rất mệt mỏi. Ngày ngày đối diện với sự lạnh lùng, cháu muốn chết đi cho rồi

- Ấy, lại nói vậy – Ông Vương xoa xoa đầu Quỳnh Như an ủi

- À bác – Quỳnh Như ngồi thẳng người dậy – Cái cô gái mấy hôm trước tụi cháu gặp là gì của anh ấy vậy? Lâu lắm rồi cháu mới thấy ánh mắt trêu mến của ảnh. Đáng tiếc là dành cho cô ta.... Hic

- À ờ....hình như là một người bạn của thằng Min thôi. Cháu đừng bận tâm! Bác gặp cô ta một lần rồi, so với cháu thì làm sao bằng được. Con mắt thắm mỹ của con trai nhà bác không tẻ thế đâu.

- Thiệt vậy hả bác?

- Thiệt chứ, chẳng lẽ cháu không tin bác. À, bác nghe nói ba mẹ cháu sắp về nước hả?

- Dạ, ba cháu sắp có một hợp đồng kinh doanh ở Việt Nam. Mẹ cháu sẵn đó theo về thăm cháu luôn.

- Uhm, mẹ cháu là ân nhân của nhà bác. May là có chị ấy, thằng Min mới sống được đến ngày này...À mà thôi, cháu về nghỉ ngơi đi! Nhìn xem cháu sắp biến thành gấu trúc rồi.

Quỳnh Như đứng dậy chào ông Vương ra về. Khi chỉ có một mình, ông mệt mỏi ngã người ra chiếc sofa, văng trăn nhãn lại, cặp mắt khép hờ. Ông cũng đã mấy ngày rồi không ngủ được, kể từ lúc người con gái đó xuất hiện. Ông dùng hai ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, thở dài một tiếng. “Cộc, cộc”. Tiếng gõ cửa làm ông mở mắt

- Vào đi!

Trợ lý của ông mở cửa bước vào, trên tay là một phong bì. Ông dường như biết rõ phong bì đó là gì, nên chỉ ra lệnh:

- Cứ để trên bàn cho tôi!

- Thưa chủ tịch, còn có một việc...

- Việc gì? Anh nói đi!

- Cậu Min hôm trước đã đến thăm mộ của bà ấy!

- Anh nói.... Sao nó lại biết bà ta?

- Tôi cũng không biết nữa...À, còn có bài phỏng vấn của anh ấy trên một tờ tạp chí.

- Phỏng vấn... ? Anh ra ngoài đi! Tiếp tục quan sát nó cho tôi!

Khi người trợ lý vừa bước ra ngoài, ông đến bên bàn làm việc, mở phong bì ra. Trong đó là toàn bộ hình chụp mọi nhất cử nhất động của con trai ông. Ông đã sai người theo dõi hần, đề phòng hần gặp lại người

con gái kia. Ông thở ra nhẹ nhõm khi mấy ngày nay hấn không ra ngoài, chỉ ở trong căn biệt thự chuyên tâm sáng tác, chỉ có vài tấm chụp hấn ở quán cafe vào buổi sáng. Ông đặt xấp hình xuống bàn, mắt lia ngang tờ báo người trợ lý vừa mới để đó. Đập vào mắt ông là dòng tít: “Cô ấy là người đặc biệt với tôi”. Ông vội vàng mở ra xem, toàn bộ bài phỏng vấn khiến ông Vương gần như tăng huyết áp. Ông tức giận ném tờ tạp chí vào góc tường. Ông thật sự nghi ngờ đứa con trai này có phải là đứa con nghe lời, ngoan ngoãn của ông hay không, sao hấn càng ngày càng chống đối ông. Không chỉ không chịu quay lại việc kinh doanh mà ngay cả hôn sự với Quỳnh Như – cô bạn gái thanh mai trúc mã của hấn – hấn cũng chối bỏ. Bây giờ lại xuất hiện thêm một cô bạn gái từ trên trời rơi xuống. Ông cố gắng kiềm chế cơn tức giận, gọi điện thoại cho hấn : “Con tới văn phòng ba ngay! Ngay bây giờ!”

Hấn ngồi trên ghế, hướng cặp mắt vô cảm về phía ông Vương. Ông Vương ngồi đối diện hấn, khuôn mặt đỏ bừng. Hấn nhếch mép cười, nụ cười khinh bỉ dành cho người đối diện

- Ba có việc gì thì nói đi!

18. Chương 18

- Con khi nào mới hết gây chuyện đây? – Ông Vương quăng tờ tạp chí ra trước mặt hấn

- Cũng chỉ là một bài phỏng vấn. Ba làm gì mà tức giận như vậy?

- Con....Cô gái con đề cập trên báo là ai?

- Ba cần biết à? Chỉ khi nào ba chấp nhận cô ấy là con dâu thì con sẽ dẫn cô ấy ra mắt ba.

- Mà...Tao chỉ có một đứa con dâu là Quỳnh Như!

- Tôi không lấy cô ta thì xem cô ta thành con dâu ông thế nào? Này đừng nóng, kéo lại lên tầng xông, ông là chưa chết được đâu!

- Tao thật hối hận khi sinh ra mày! – Ông Vương đập bàn hét lớn, khuôn mặt từ đỏ bừng thành trắng bệch, rồi lại chuyển màu ngược lại

- Bây giờ ông mới biết liệu có phải là hơi muộn không? – Hấn cũng đứng dậy, kẻ sát mặt ông nhả ra từng tiếng lạnh lùng – Sao ông không nói câu đó cách đây 23 năm về trước?

- Mày....!

- Ba à, từ từ rồi ba sẽ biết. Cho nên con mới nói ba chưa chết lúc này được đâu. Haha!

Nói xong, hấn cất tiếng cười rồi bước ra ngoài. Trợ lý của ông nghe tiếng cự cãi ở ngoài, đợi khi hấn đi khuất, vội vàng chạy vào xem ông thế nào. Ông Vương cảm thấy xây xẩm mặt mày, từ từ ngã lịm đi. Vừa thấy thế, trợ lý vội đỡ ông, nhanh chóng gọi xe cấp cứu

19. Chương 19

Tiểu hồ ly chạy vòng vòng quanh chân tôi, dấu hiệu em ấy muốn đi dạo lắm rồi. Tôi nhăn mặt, đang lười chết đi được, đi dạo cái gì chứ.

- Dẫn em đi dạo kìa! – Mama tôi lên tiếng

- Con lười lắm! – Tôi tiếp tục xem tivi – Tiểu hồ ly ngoan, mai chị dắt đi nhé!

- Bây chỉ hứa suông, nó mà biết nói là chữ bây “xạo” rồi!

Tôi thở dài, lấy sợi dây quàng vô cổ tiểu hồ ly dắt ra khỏi nhà. Tôi mà chậm trễ thì dám chắc sẽ còn nghe mama ca một bài ca bất tận. Tôi dẫn em ấy ra công viên gần nhà. Kiếm một ghế đá, tôi ngồi xuống, tiểu hồ ly rất cuộc cũng chỉ có thể đi vòng vòng quanh cái ghế thôi. Hình như hơi bất mãn nên ẻm cứ nhìn tôi kêu ăng ẳng

- Haiz, yên đi! Ra công viên giờ này thì chỉ toàn các cặp thôi, đi đâu cũng thấy cảnh lãng mạn. Mà y đâu muốn tao đóng vai kẻ cô đơn dắt chó đi dạo đâu hả?

- Có cần tôi ngồi đây để cô không làm kẻ cô đơn không?

Tôi chưa kịp ngược mặt lên thì hắn đã ngồi xuống bên cạnh tôi. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

- Anh cũng đi dạo hả?

- Không, tôi chỉ ra đây, kiếm em nào cô đơn rồi ngồi chung thôi!

- Im đi, anh đang xỏ tôi đấy à?

- Haha

- Anh cười cái gì chứ?

- Cô có biết khi cô tức giận nhìn rất buồn cười không. Không những không làm người ta sợ mà còn khiến người ta muốn chọc cô mãi...

- Hứ, tôi dẫn tiểu hồ ly đi dạo đây!

- Em nó tên tiểu hồ ly à?

- Nó hung dữ lắm đấy! Anh mà lại gần thì...

Tôi chưa kịp dứt câu thì đập vào mắt tôi là cảnh kẻ phản bội đang ve vẩy đuôi với kẻ địch. Em ấy nằm im cho hắn vuốt lông, khuôn mặt phải nói là ư rất hưởng thụ. Cái đồ mê trai, làm mất mặt tôi quá đi mà!

- Nó thân anh như vậy thì anh dắt nó đi dạo đi! – Tôi nói lấy

- Đi chung thì được, tôi không muốn mang tiếng kẻ biến thái dắt chó ra công viên để rình mò.

- Nhìn anh thì cũng giống lắm!

Nói xong tôi lôi tiểu hồ ly đi. Hắn cũng thông thả đi theo tôi. Đi được một đoạn, hắn chạy đi đâu đó, tôi cũng không thèm quan tâm. Lát sau hắn quay lại với hai cây kem trên tay. Hắn đưa cho tôi một cây, cây còn lại hắn định đưa lên miệng ăn thì tôi bảo: “Tôi muốn ăn cả hai!”. Hắn chép miệng đưa cho tôi. Thế là tôi giao sợi dây dắt tiểu hồ ly cho hắn, còn mình thì ung dung ăn kem.

- Tiểu hồ ly ở nhà chắc ham ăn lắm!

- Đúng rồi, nó ham ăn, lại còn mê ngủ nữa. Mà sao anh biết?

- Người ta nói: chủ nào tởn nấy mà!

- Á, anh lại xỏ tôi. Đây trả anh! – Tôi đưa trả hai cây kem cho hắn – Không thèm!

- Haha, thôi ăn đi. Cứ giả vờ!

- Tiểu hồ ly, em qua đây! – Tôi giục lại sợi dây – Không được đi chung với người xấu! Tôi về đây!

- Này, tuần sau tôi đi Hà Nội. Cô có thích tôi đem quà gì về không?

- Đi làm gì?

- Kí tặng sách!

- Ờ, thế ở ngoài đó có đặc sản gì cứ đem về. Tiểu hồ ly, chào anh đi em!

Tiểu hồ ly nhìn tôi, quả thật nếu em ấy biết nói, sẽ nói thẳng vào mặt tôi: “Sao chị lật lọng như thế?”.

- À, không được. Vừa ăn kem vừa đòi quà sẽ bị mang tiếng. Để xem! – Tôi vuốt vuốt cằm – Cho anh cái này!

20. Chương 20

Tôi vừa nói vừa tháo sợi dây móc ở điện thoại đưa cho hắn: “Này, mới mua sáng nay đây! Không phải đồ cũ đâu!”. Hắn cầm lấy sợi dây điện thoại, ngắm nhìn kĩ lưỡng. Hồi nãy tôi không quan tâm, chỉ là muốn tặng hắn món quà thôi, giờ thấy hắn ngắm soi, tôi cũng nhìn lại mới phát hiện ra sợi dây đó có treo một hình cậu bé đang cầm tấm bảng đề 3 chữ: “I love you”.

- Có thể nói thẳng với tôi, không cần phải thế này. – Hắn cười gian xảo
- Không phải, hihi, cho tôi xin lại, tôi sẽ tặng anh cái khác!
- Không được, thành ý của cô, tôi làm sao trả lại...
- Đừng nói nhảm. Trả đây!

Hắn đưa tay cầm sợi dây lên cao, tôi thì thấp lè tè nên với mãi cũng không tới. Tôi cứ thế mà nhảy nhoi nhoi, cố gắng lấy cho bằng được. Bất ngờ, trong một phút nông nổi, tôi bị trượt chân, ngã nhào vào người hắn. Hắn đưa tay đỡ tôi, tạo nên một tình huống y hệt phim ảnh. Hắn ôm tôi trong lòng. Mặt tôi áp vào ngực hắn, nghe từng nhịp tim dồn dập của hắn. Mặt mày tôi đỏ lựng hết cả lên, chân tay cuống cuống, chẳng biết phải làm như thế nào. Ngay lập tức hắn giơ điện thoại lên chụp một tấm hình hết sức nghệ thuật : một người con gái ngã vào lòng một người con trai đầy tình cảm. Hình đó mà được tung ra ngoài chắc tôi có nhảy xuống sông cũng không thanh minh được. Hắn từ từ buông tay ra, đỡ tôi đứng thẳng dậy. Hắn nhìn tôi, mặt tỉnh bơ như không. Tôi lúc này chỉ còn biết vuốt vuốt tóc, nhìn hắn oán hận:

- Xoá ngay tấm hình cho tôi!
- Không được, tấm này tôi trông rất đẹp trai! Xoá đi uống lắm! – Hắn chặc lưỡi, ngắm nhìn điện thoại một cách thích thú
- Xoá cho tôi, không biết đâu!
- Trả cho cô! – Hắn đưa tôi sợi dây điện thoại – Tôi lấy tấm hình được rồi!
- Thôi, xoá đi! – Tôi tiếp tục nài nỉ
- Cô mà nói nữa là tôi quăng lên facebook ngay bây giờ đây! – Hắn nhìn vẻ mặt tức tối không nói nên lời của tôi – Thôi, ngoan, tôi đưa cô về!

Tôi bĩu môi, lời tiểu hồ ly đi. Hắn đi trước, tôi đi sau, khung cảnh thật quen thuộc. Thôi thì coi như không quen biết nhau đi, không nói chuyện cho đỡ ngượng. Tôi lết đôi dép lệt xệt trên mặt đất, miệng lẩm nhẩm bài hát yêu thích: “Nhớ không anh khi em buồn, anh đã nhói đau lòng...”. Bỗng dưng hắn dừng lại đứng đợi tôi, nói:

- Mỗi chân à?
- Đâu có! – Tôi lắc đầu
- Vậy sao đi chậm như thế! Tôi đã cố đi chậm mà cô vẫn đằng sau đuôi tôi là như thế nào?
- Tại...tại...tôi...Anh để ý tôi làm gì!
- Đưa đây! – Hắn chìa tay ra trước mặt tôi
- Đưa gì chứ? – Tôi tròn mắt nhìn hắn
- Đưa cái này nè – Hắn vội nắm lấy tay tôi – Như vậy thì mới đi song song với nhau được!
- Này, tay của tôi...
- Im lặng! Không biết fan của tôi sẽ nghĩ gì khi thấy tấm hình nhỉ?
- Anh...quá đáng! Tôi ghét anh! Hic hic...
- Ồ, tôi biết rồi. Tôi đi Hà Nội có một tuần thôi, không cần buồn đến phát khóc đâu...

Từ lúc đó trên suốt đoạn đường về nhà, tôi im lặng không nói gì, vì mỗi lần mở miệng đều phải uất hận nghẹn ngào. Hắn vẫn nắm lấy tay tôi, tôi vì đang suy nghĩ đến nỗi ám ức của mình, quên mất cả việc rút tay lại...Tối đó, tiểu hồ ly cứ phẩn khích chạy vòng vòng đường như đã trải qua chuyện gì rất thú vị, chỉ có tôi là nhìn em nó bằng cặp mắt hình viên đạn....

21. Chương 21

Tôi đang ngồi bên bàn trang điểm thì điện thoại báo tin nhắn. Nhìn lướt qua tên người gửi, tôi khẽ giật mình

- Tôi đang ở dưới nhà cô! Cô rảnh không? Mình đi ăn sáng!
- Tôi đang ở ngoài đường rồi! – Tôi không muốn dính đến hắn một chút nào, tí xiu cũng không
- Thế ai đang ngồi bên cửa sổ phòng cô thế?
- Chắc là mẹ tôi!
- Vậy người xách giỏ đi chợ mới bước ra khỏi nhà là ai?
- Vậy chắc ba tôi ngồi đó! – Tôi thở dài, hắn quả thật lì lợm mà
- Ba cô cột tóc đuôi gà à?

“Chết tiệt!” – Tôi chửi thề. Tôi bước ra ban công, nhìn xuống đất thì thấy hắn đang ngược lên lầu. Tôi hét to cho hắn nghe rõ: “Anh về đi! Tôi không muốn gặp anh!”. Hắn ta nhún răng cười, mở cửa xe, lôi ra một túi giấy lớn. Hắn lấy từ trong túi từng cuốn tiểu thuyết mới tinh phe phẩy. Từng cuốn, từng cuốn, phải 7-8 cuốn chứ không ít. “Đều mới xuất bản đây!” – Hắn nói vọng lên. Phải nói là đầu óc tôi quay cuồng, hắn quả thật xấu xa, dám đem điểm yếu của tôi ra uy hiếp. Tôi nuốt nước bọt, nhìn các em ấy thèm thuồng. Tôi nhìn hắn rồi lại nhìn những cuốn sách, ánh mắt chuyển đổi từ thù hận sang yêu thương một cách liên tục.

- Chỉ là một bữa ăn sáng thôi mà!
- Anh đợi đó! Tôi xuống liền!

Tôi thay đồ nhanh như điện xẹt rồi chạy xuống chỗ hắn ta. Chết vì đọc sách là một cái chết rất văn hoá. Hắn tươi cười mở cửa xe, tôi chộp lấy túi giấy trên tay hắn cho vào ba lô rồi mới vào xe ngồi, đề phòng hắn đổi ý. Hắn cho xe chạy về hướng trung tâm quận 1. Trông hắn hôm nay rất vui, trên miệng luôn nở nụ cười. Tôi tò mò quay sang hỏi:

- Hôm nay anh có chuyện vui à?
- Ờ, cũng không có gì, tôi đi vắng một tuần, gặp lại cô nên vui đó mà! Cô muốn ăn gì?
- Tùy, dù gì đối với bữa sáng, tôi không có yêu cầu đặc biệt. Mà anh gặp tôi thế này, không sao chứ?
- Sao là sao? – Hắn khẽ nhún mày – Cô sợ ba tôi à?
- Không sợ mới lạ đó. Ba anh có vẻ không thích tôi, lại còn cô....
- Tôi thích cô là được.

Câu nói chưa kịp nói hết của tôi đã bị lời mới phả ra của hắn chặn đứng lại. Tôi tròn tròn mắt quay sang nhìn người bên cạnh. Hắn vẫn lái xe, mặt không biến sắc, khiến cho tôi nghĩ rằng hỏi nãy mình nghe nhầm

- Anh mới nói cái gì vậy?
- Anh nói là anh thích em!
- Này, tôi không thích đùa kiểu đó đâu.

Lúc này, khi đã xác định mình không nghe nhầm, tôi cảm thấy hết sức tức giận. Hấn đột ngột cho xe tấp vào lề, quay sang nhìn tôi bằng cặp mắt cương nghị, nụ cười giấu cợt trên môi cũng không còn, thay vào đó là khuôn mặt hết sức nghiêm túc

- Anh không đùa!

- Anh biết gì về tôi mà bảo rằng thích tôi. Anh quá lảm chửi biết tên, công việc, chỗ ở của tôi. Ngay cả tôi thích cái gì, ghét cái gì, thói quen làm sao, ưu điểm là gì, khuyết điểm là gì, anh đều không biết...Anh dựa vào đâu để nói thích tôi...

- Anh biết. Em thích đọc sách, xem phim, ngủ nướng, lâu lâu còn viết lách nhưng thường hay bỏ dở giữa chừng. Em ghét ăn cay, ghét nấu ăn, làm việc nhà. Em sống nội tâm, chỉ cười nói với bạn thân, với người ngoài thì không quan tâm, nhưng với người nhà thì nhất quyết bảo vệ. Em mê ăn, mê ngủ, lười biếng, hung dữ, thích làm anh hùng nhưng thật ra rất nhát gan...Như thế đủ chưa?

22. Chương 22

- Anh... anh làm sao biết được? Tôi chưa từng nói với anh những điều này, chúng ta cũng không thân thiết đến mức anh có thể nhận ra hết...Tôi... tôi xuống xe đây!

Tôi mở cửa xe, vừa mới đặt một chân ra ngoài thì hấn đã nắm tay tôi giữ lại. Tôi quay qua nhìn hấn, cố gắng giật tay mình ra, nhưng tay hấn nắm rất chặt, thật sự rất chặt

- Anh buông ra, anh làm tôi đau đấy!

Hấn buông tay tôi ra, trong khoảnh khắc đó sao tôi lại cảm thấy tim mình bị hẫng một nhịp. Hấn quay mặt nhìn về phía trước, tôi ra khỏi xe, cố gắng bước đi thật nhanh....

Hấn nhìn theo cô qua gương chiếu hậu, tay nắm chặt vô lăng. Hấn thật sự chỉ muốn mãi mãi nắm bàn tay nhỏ bé ấy, giữ cô lại, để cô không thể rời khỏi hấn. Chỉ cần cô ở bên hấn, hấn sẽ từ bỏ tất cả. Cả tiền bạc, cả địa vị và.... cả thù hận, nhưng hấn không thể. Hấn không đủ dũng khí nói với cô sự thật, không tin tình yêu của mình có thể xoa dịu nỗi đau của cô và càng không tin cô sẽ tha thứ cho hấn. Hấn gục đầu vào tay lái, cảm nhận khoé mắt cay xè của mình. Nếu có thể khóc thì tốt biết mấy. Một cái nhói đau bên ngực trái làm hấn nhăn mặt. “Mày giống chủ nhân cũ của mày, rất yêu cô ta đúng không? Cho nên mày bây giờ mày cảm thấy rất đau? Chết tiệt, tao đang tự hỏi, nếu không có mày thì tao có yêu cô ta hay không?” – Hấn nhếch mép cười, hấn biết rõ rằng mình yêu cô không phải vì đang sở hữu trái tim ấy, nhưng thà rằng suy nghĩ như thế, hấn sẽ bớt đau hơn. Hấn rút điện thoại từ túi quần

- Alô, anh hãy đi theo cô ấy! Không biết lão già đó sẽ giữ trò gì, vào lúc nào nên tốt nhất anh hãy luôn để mắt đến cô ấy. Còn nữa, gửi cho tôi tình hình tài chính của công ty...

Tôi leo lên chiếc xe taxi về nhà. Tiểu hồ ly vừa trông thấy tôi đã chạy ra mừng, nhưng lúc này tôi chẳng có hứng thú để chơi đùa với em ấy. Mama thấy tôi mặt mày bí xị, vội vàng hỏi thăm

- Con có chuyện gì vậy?

- Dạ không có gì. Con lên phòng đây! Papa, mama có ăn cơm thì cũng đừng kêu con. Con không đói!

Vào phòng, tôi quăng ba lô lên giường. Vì lúc này quên không khóa nên mọi thứ trong túi bị văng ra ngoài. Những cuốn sách của hấn ngay lập tức đập vào mắt. Tôi bực bội gom chúng lại, nhét vào học tủ (quăng đi thì hơi phí). Bất chợt, tôi nhìn thấy trên túi giấy có dòng chữ: “Khuyến cáo: đọc theo thứ tự ghi trên bìa các cuốn sách”. Tôi ngáp ngừng vừa muốn đọc vừa muốn cất đi. Rốt cuộc vẫn là ôm chồng sách leo lên giường, bắt đầu công cuộc khai phá. Khi trang đầu tiên của cuốn sách thứ nhất mở ra, tôi ngạc nhiên vì nét chữ nắn nót được viết trên trang ấy: “Em tò mò thật đấy! Bị dòng chữ trên túi giấy dụ rồi!”. Tôi cảm thấy hơi buồn cười, tò mò lật các cuốn sách khác ra. Cuốn nào cũng đều có chữ của hấn.

“ – Nói thế mà vẫn đọc tiếp à? Đúng là...

- Ngốc nghếch là tính cách của nhân vật chính. Giống em lắm đấy!

- May là anh phong độ, không là em bị bán đi rồi

- Em có biết khi em hung dữ nhìn rất tức cười không?
- Nhưng anh lại rất thích nhìn em lúc đó, rất đáng iu.
- Và anh thích cả lúc em cười một mình, lúc em suy tư, lúc tức giận, lúc ngây ngô... Anh ước gì mọi khoảnh khắc trong cuộc sống của em, anh đều có mặt. Anh thích em! ”

Đó là cuốn sách cuối cùng. Tôi bồn thần nhìn từng dòng chữ nhảy múa, tâm trạng rối bời. Tiếng chuông điện thoại kéo tôi về với thực tại. Là tin nhắn của hấn: “Anh xin lỗi vì làm phiền em, nhưng những cuốn sách đó, em có thể không đọc được không? Sáng mai anh sẽ nhờ người đem các cuốn khác tới”

Tôi thả mình trên chiếc giường êm ái, với tay lấy khung hình trên đầu giường. Đó là hình tôi và anh đứng cạnh nhau, được chụp khi anh dẫn tôi về thăm các sư cô, những người đã nuôi anh khôn lớn. Anh lớn lên trong chùa, dù không biết cha mẹ mình là ai, nhưng chưa bao giờ tôi nghe anh buông lời oán trách bậc sinh thành. Tôi thật không hiểu tại sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy. “Anh à, có người nói thích em...Hai năm nay đó không phải là lần đầu tiên, nhưng không hiểu sao lần này khi từ chối, em lại cảm thấy sao sao á....Liệu người đó có bị tổn thương không anh?”

23. Chương 23

Hấn ngồi trong quán café, đối diện hấn là một chàng trai khá bảnh bao, áo sơmi quần âu rất ra dáng trí thức

- Đây là thứ anh cần! – Chàng trai đưa tập hồ sơ về phía hấn
- Kế hoạch sao rồi?
- Anh thật sự muốn làm vậy sao? – Anh ta chỉnh cặp mắt kính nhìn hấn
- Chỉ có cách này mới có thể đánh bại ông ta. À anh làm giúp tôi một việc, hãy chuyển sang công ty X đi. Hơi thiệt thòi cho anh, nhưng...
- Tôi hiểu rồi! – Anh ta gật gù đầu
- Cảm ơn anh. Ngày mai hãy liên hệ với bên kia, tôi muốn đánh nhanh thắng nhanh! Anh về được rồi!

24. Chương 24

Mang tâm trạng không tốt vào lớp, tôi chọn ình chỗ ngồi cuối phòng học, gần cửa ra vào. Đã mấy ngày mà tôi vẫn chưa lấy lại cân bằng, thiệt là dở tệ mà! Trong phòng lúc này chia làm ba phe rõ rệt, một phe đang tám chuyện, chụm đầu vào mớ cóc xoài ổi mặn, một phe đang thảo luận đề tài luận văn, phe cuối cùng là tôi. Thường thì tôi gia nhập cả hai phe, nghĩa là vừa chạy đi giành đồ ăn vừa chạy về bàn bạc đề tài., nhưng hôm nay tâm tình bất ổn, tôi quyết định không tham gia đề phòng nguy hiểm ọi người

- Này, ổi không? – Một đứa bạn chìa miếng ổi ra trước mặt tôi
- Thôi, không ăn đâu!
- Không ăn thì thôi. À mày kiếm được chỗ thực tập chưa? Hay là đi theo trường?
- Đang kiếm. Thật ra xin ở công ty papa tao thì cũng được, nhưng mà tao không thích lắm. Mày biết mấy công ty như X hay A chứ? Xin vào được mấy em ấy thì sướng phải biết. Nhà máy, thiết bị, quy trình hiện đại....
- Ngồi đó mà mơ đi cưng. Mấy công ty như thế không cho sinh viên vô thực tập đâu...
- Mơ thì mơ cho tới chứ. Hihi. Để xem đã, nếu đến hạn nộp tên công ty cho trường mà tao chưa chui vô đâu được thì quay về với papa thôi.
- Ồ, học xong rảnh không? Đi uống nước!

- Thôi, tao ghé qua toà soạn. Có hẹn với anh biên tập rồi! Khi khác đi

Chuông báo giờ vào học vang lên, nhờ bạn tôi chạy về chỗ của nó, còn tôi thì lúi húi hết tập vở để lên bàn và...ngủ. Tôi thà ngủ trước còn hơn đợi “tiên sĩ gây mê” làm tôi từ từ chìm đắm vào giấc mộng. Nếu bạn hỏi tôi nếu chỉ để ngủ thì tôi vào lớp làm gì, câu trả lời thành thật là: “để phòng điểm danh”.

Mở mắt dậy ngay đúng giờ ra về, đứa bạn ngồi bên cạnh nhìn tôi báỉ phục. Tôi lắc đầu le lưỡi cười với nó, gom đồng tập vở vào balô chuẩn bị phóng ra cửa thì bị gọi giật ngược lại:

- Linh, ở lại họp lớp với thầy chủ nhiệm!

Tôi buồn bã quay về chỗ ngồi. Thầy chủ nhiệm “đẹp trai” vui vẻ bước vào lớp, ổn định trật tự, rồi thông báo: “Các em, chú ý lắng nghe. Đây là cơ hội tốt ọi người. Hiện tại khoa chúng ta vinh dự được tập đoàn X hỗ trợ. Đợt thực tập này, công ty sẽ tạo điều kiện 2 bạn trong khoa chúng ta vào nhà máy học hỏi. Công ty X là công ty nước ngoài, rất lớn mạnh, cơ sở vật chất, trang thiết bị hiện đại, cũng chính vì thế trường chúng ta sẽ ưu tiên cho các bạn có thành tích học tập khá giỏi. Nếu các bạn đó đã có chỗ thực tập thì khoa cũng không ép, lúc đó sẽ nhường cho các bạn còn lại”. Nghe đến công ty X, bao nhiêu bực bội, buồn phiền của tôi đang tan đi hết. Tôi nhìn thầy bằng cặp mắt trùu mến, dùng thần giao cách cảm để gửi tín hiệu cho thầy. Thầy im lặng một lúc rồi lại nói: “Chúng ta có tất cả 1 em giỏi, và 7 em khá. Cho thầy hỏi là mấy bạn đó hôm nay có đi học không? Đứng lên cho thầy xem”. Tôi vui vẻ hăm hở đứng lên, cầu mong ấy đứa kia nghỉ học, giảm bớt áp lực cạnh tranh. Tôi dù lười biếng, mê ngủ nhưng tuyệt đối không bỏ bê học hành, trên lớp có thể không nghe giảng tuy nhiên về nhà đều tìm tòi đọc sách, cho nên dù không phải sinh viên giỏi, cũng không thể để trượt mất danh hiệu sinh viên khá. Cả 8 đứa đều đi học, may mắn là có 5 người đều có chỗ thực tập rồi. Trong 3 đứa còn lại thì bé sinh viên giỏi xem như nắm suất. Gọi là bé vì bé nhỏ hơn tôi đến....1 tuổi, do lúc tôi học năm 2 thì xảy ra chuyện nên tôi bảo lưu mất 1 năm.

- Có hai em, nhưng tiếc là chỉ còn một suất thôi – Thầy nhìn hai đứa tôi ái ngại

Tôi thì mặc dù im lặng cười cười nhưng trong lòng đang gào thét, dùng mọi năng lực siêu nhiên để điều khiển ý nghĩ của thầy.

- Thưa thầy, nhà máy công ty đó ở đâu ạ? – “Đối thủ” của tôi lên tiếng

- Ở Bình Dương, khu công nghiệp Việt Nam – Singapore đó em!

- Vậy thì em đi không được rồi ạ. Nhà em ít người, nên em muốn chỗ thực tập gần gần để trưa trưa chiều chiều về phụ nhà ạ.

- Ồ, vậy còn em? – Thầy nhìn sang tôi

- Dạ, em thì trèo đèo lội suối gì cũng đi ạ! – Tôi bị tâm trạng phấn khích làm cho nói nhảm

Cả lớp bật cười trước câu trả lời khí thế của tôi. May là trước giờ tôi không có gây thù chuốc oán với ai, không thì sẽ là dịp để hứng đá rồi. Tôi gãi gãi đầu, cảm thấy mình thật mạnh động. Thầy cũng mỉm cười, bảo tôi và bé sinh viên giỏi ngày mai vô trường họp với thầy.

Tôi tung tăng, nhí nhảnh bước vào toà soạn. Do tâm trạng rất tốt nên gặp ai tôi cũng cười toe toát, mặc dù cái toà nhà này không chỉ có cái toà soạn của tôi, mà còn nhiều công ty khác. Vẫn là khả năng kiểm chế của tôi quá kém. Anh biên tập nhìn vẻ mặt hớn hở của tôi thì cũng hơi ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi gì. Toà soạn của tôi đang làm là một toà soạn nhỏ, nhân viên không có bao nhiêu người. Công việc ở mấy toà soạn lớn thế nào thì tôi không biết, chứ ở đây việc nhỏ việc to đều do chủ nhiệm quyết định, cứ thế trực tiếp mà ban xuống. Phóng viên mỗi mảng cũng chỉ khoảng 1-2 người. Đi lấy tin xong thì đem bài nộp ấy anh biên tập chỉnh sửa. Quy mô nhỏ, lời lãi không bao nhiêu, đi kèm với lương nhân viên cũng thế., nhưng từ lúc tôi làm cộng tác viên đến giờ, chưa thấy anh chị nào than phiền. Có lẽ họ yêu cái không khí như gia đình này. Tôi đang ngồi chơi, tám chuyện với chị Nhung – phóng viên mảng văn hoá nghệ thuật – thì chợt thấy tám thiệp được thiết kế rất tinh xảo trên bàn chị.

- Thiệp của ai đẹp vậy chị?

- À, của tiểu thư Tập đoàn X đấy. Sinh nhật thôi mà mời báo chí tùm lum. Con nhà giàu có khác.

- Tập đoàn sản xuất nước giải khát X ấy ạ? Woa, sướng thật hen. À em sắp thực tập ở đó đấy ạ.

- Thế hả, nghe nói tiểu thư nhà ấy là giám đốc Marketing của tập đoàn, ba cô ta là cổ đông lớn trong đó, làm việc ở công ty mẹ bên nước ngoài. Em làm bên nhà máy thì chắc không gặp được mấy người đó đâu.
- Dạ, mà em cũng không quan tâm lắm. Em là em mê mấy cái thiết bị, quy trình sản xuất, phòng thí nghiệm của họ thôi.
- Em thích đi không? Thiệp mời hai người mà, anh Tuấn vợ mới sinh nên không đi được, có gì chị xin chủ nhiệm cho.
- Dạ thôi, em lười lắm
- Cái con bé này, suốt ngày ăn ngủ không chán hả? Nói là đi dự tiệc nhưng cũng là để viết bài thôi. Đi một mình chị cũng chán. Với lại đi thử cho biết xem nhà giàu đãi tiệc thế nào.
- Dạ, ờ thì...
- Đi đi! – Chủ nhiệm không biết ở đâu ra, lù lù xuất hiện – Xem như anh trả công cho em vụ phỏng vấn Min.
- Anh khôn thật, trả công thế này thì anh có mất gì đâu! – Tôi lè lưỡi
- Có còn hơn không mà! Mai 6h chị qua rước em hen – Chị Nhung quyết định trước khi tôi kịp phản ứng

25. Chương 25

Tôi đứng tần ngần trước tủ quần áo, gần đến giờ mà tôi vẫn không biết mặc gì, không lẽ đi dự tiệc mà mặc quần jean áo sơ mi sao. Đáng lẽ nên chuẩn bị từ sớm chứ không phải nước đến chân mới nhảy thế này. Thở dài ngao ngán, tôi chạy xuống kể lể với mama

- Mama, con mặc gì để đi dự tiệc bây giờ?
- Mấy cái đầm mẹ mua cho con đâu? – Mama tôi mắt vẫn không hề rời khỏi tivi
- Không mặc đâu! Chúng “sếch xì” lắm!
- Cái gì mà “sếch xì”, là do bây bình thường chỉ biết mặc quần nên mới thấy như vậy. Sao bây còn trẻ mà lạc hậu hơn cả bà già nữa. Đi, lên lầu, mẹ chọn cho

Mama không biết lôi đâu ra một đồng váy đầm từ trong tủ tôi. Tất cả đều mới tinh, chưa được mặc lần nào. Mama mỗi lần đi shopping đều mua về cho tôi 1-2 cái, nhưng tôi thường nhận lấy rồi nhét chúng vào xó tủ, tự mình cực khổ kiếm tiền mua quần jean áo thun để mặc. Không phải là tôi có body xấu xí mà ngược lại là quá chuẩn, nên khi mặc mấy cái đầm vào lại trông quỳnh rũ hơn người thường, mà quỳnh rũ trong cái thời thế loạn lạc này thì rất nguy hiểm. Tôi phải biết bảo vệ bản thân chứ. Mama ngấm đi ngấm lại, cuối cùng đưa cho tôi cái đầm 2 dây màu trắng, kiểu dáng cắt cúp của nó là loại đang mốt bây giờ. Không ngờ trong tủ quần áo của tôi cũng có loại đồ “hiện đại” như vậy. Cảm giác sao mình cứ như thời tiền sử ấy nhỉ? Mama đẩy tôi vào phòng tắm, hối thúc tôi chuẩn bị, mama nhanh chóng xuống lầu theo dõi bộ phim đang đang dở. Tôi mặc chiếc váy lên người, ngắm nhìn mình trong gương lần nữa. Không thấy tự nhiên gì hết, có lẽ là do phần cổ áo khoét hơi sâu. Tôi thở dài, chép miệng bỏ qua, thôi thì tốt khoe xấu che mà. Tôi trang điểm nhẹ nhàng, dùng mấy kẹp tóc tạo kiểu tóc xoăn lộn tự nhiên. Tôi dù gì cũng là con gái, không biết ăn mặc thì cũng phải biết mấy thứ này chứ, chẳng qua là do bản tính lười biếng nên không hay làm thôi. Vừa xong là chị Nhung vừa tới, chị khá ngạc nhiên trước việc tôi thay đổi hình tượng đột ngột.

- Em gái! Xinh ra nhiều đấy!
- Chứ bình thường em xấu hả chị? – Tôi giả vờ giận dỗi
- Bình thường em không xấu, chỉ là hơi giống con trai chút thôi. Hjhj. Là nét đẹp tomboy đó em.

Tôi vui vẻ lên xe cho chị chở, thẳng tiến tới biệt thự nơi diễn ra bữa tiệc của giới thượng lưu. Hai chị em tôi đứng trước cổng, ngắm nhìn thiết kế lộng lẫy của toà biệt thự ven sông. Khách đến cũng đã khá đông, chúng tôi đưa thiệp mời và nhanh chóng bước vào. Nếu hỏi này là choáng ngợp tập một, thì bây giờ là tập hai với mức độ “kinh dị” hơn. Tiệc được tổ chức ngoài sân vườn, ánh sáng rực rỡ bao trùm lên khuôn viên

tráng lệ. Từng cây kiểng ở đây được cắt tỉa tỉ mỉ, bàn ghế thuộc loại điêu khắc thủ công tinh tế. Dù gia đình tôi không đến nổi nào, nghĩa là vẫn thuộc tầng lớp trung lưu nhưng đại gia thế này thì tôi theo không kịp.

- Chị Nhung yêu quý! Chị tập trung chuyên môn, viết bài nộp chủ nhiệm nhá. Em đi tận hưởng phần thưởng của mình đây!

Chị Nhung gật đầu, nhanh chóng tìm các đồng nghiệp ở các toà soạn khác. Tôi nói là tận hưởng, chẳng qua chỉ là không muốn làm vướng tay vướng chân chị. Nhanh chóng tìm một bàn ở góc khuất ngồi xuống, tôi lẳng lặng quan sát mọi thứ xung quanh. Những nơi đông đúc không phải là sở thích của tôi. Có lẽ do tôi đeo thẻ phóng viên nên mọi người không chú ý lắm, chủ nhân bữa tiệc cũng chưa xuất hiện lần nào, có lẽ phóng viên chỉ để làm nền cho cái hoành tráng bữa tiệc thôi, chứ không phải khách mời đúng nghĩa. Bất chợt có một người ăn mặc bảnh bao, đầu tóc chải truốt, nhìn thì cũng khá có “nhan sắc” bước tới mời tôi ly rượu. Tôi mỉm cười, đón lấy, cảm ơn anh ta. Vẫn có người nhận ra một “mỹ nhân” ngồi đây là tốt rồi. Anh ta định mở miệng nói gì với tôi thì tiếng nhạc đang phát bỗng nhiên im bật, mọi người nhanh chóng tiến tới sân khấu trung tâm. Người đứng cạnh tôi cũng không ngoại lệ, dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi tò mò bước theo, vì lẽ mề nên chỉ có thể đứng từ xa. Chủ nhân bữa tiệc xuất hiện trong bộ váy đen kiêu sa, thiết kế đơn giản nhưng cực kì quý phái, làm tôn lên đường cong của cơ thể, choàng tay một chàng trai bước lên sân khấu. Ánh đèn flash bắt đầu chớp liên tục. Bây giờ tôi mới nhìn kĩ mặt của người đang đứng trên kia. Là Quỳnh Như! Còn người đứng bên cạnh là hấn. Không phải chứ, sao tôi có thể vô tâm đến nỗi đi dự tiệc mà không quan tâm chủ nhân bữa tiệc là ai. Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh không rời đi. Quỳnh Như bắt đầu bài phát biểu của mình: bla bla bla. Cuối cùng cô ấy kết thúc lời phát biểu bằng câu: “Nhân sự kiện ngày hôm nay, mình cũng xin thông báo cho các bạn một tin vui là mình và anh Min đã quyết định đính hôn vào tháng tới. Anh Min, anh qua đây với em!”. Không hiểu sao khi nghe câu đó tôi lại cảm thấy khó chịu, tự nói với lòng mình là do không khí ở đây quá ngột ngạt, tôi nhanh chóng quay người bỏ đi.

- Cô đi đâu thế? – Anh chàng bảnh bao hỏi tôi

- À, tôi cảm thấy hơi nhức đầu. Có lẽ phải về sớm. Thật tiếc là vẫn chưa kịp làm quen với anh

Tôi cúi người chào anh ta rồi bước đi. Vừa đi được mấy bước, tôi nghe tiếng xôn xao bắt đầu rộ lên phía sau lưng. Dặn lòng không được tò mò nữa nên tôi không quay lại

- Hạ Linh!

Bị giọng nói quen thuộc gọi tên, tôi cảm thấy luồng điện chạy xẹt ngang người. Tôi hít một hơi thật sâu, không biết phải làm thế nào. Tại sao khoảng cách xa như thế mà hấn vẫn nhìn thấy tôi. Không phải là Quỳnh Như mới giới thiệu hấn sao? Hấn đáng lẽ phải đứng đó để phối hợp với cô ta, chắc hấn hiện giờ cô ta đang rất tức giận. Trong lúc tôi còn đang bị những ý nghĩ làm rối trí thì hấn đã bước nhanh lên phía trước, đứng ngay trước mặt tôi

26. Chương 26

- Sao em lại ở đây?

- Tôi.. tôi – Bây giờ ngay cả cách hấn thay đổi xưng hô cũng làm tôi ngỡ ngàng – À ờ thì tôi là phóng viên – Vừa nói tôi vừa đưa thẻ phóng viên cho hấn xem

- Em định về hả? Anh đưa em về!

- Không, không cần đâu. Anh lên sân khấu đi. Cô ấy đang đợi anh kìa. Mọi người chắc chắn đang bàn tán. Xin anh, đừng làm khó tôi!

- Em đừng hiểu lầm. Là do cô ta tự sắp đặt...

- Bây giờ tôi hiểu lầm hay không không quan trọng, nhưng anh có thể giữ một chút thể diện cho con gái nhà người ta hay không? Hôm nay lại là sinh nhật của cô ấy!

- Nếu bây giờ anh lên sân khấu, nghĩa là anh đồng ý với việc đính hôn. Em không hiểu hay giả vờ không hiểu hả?

- Tôi...

- Anh biết rồi, đối với em, việc anh đính hôn không là gì với em hết. Xin lỗi, là do anh đề ỉn quá!

Nói xong, hắn bước đi lướt ngang qua tôi, hướng về phía sân khấu. Cái khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được trái tim mình như bị ai bóp chặt. Rất đau! Tôi không hiểu thứ tình cảm này là gì. Cách đây nửa tháng tôi còn không biết hắn là ai, đến lúc biết rồi thì ấn tượng về hắn chỉ là vẻ đẹp trai. Trong khi tôi không hiểu gì về hắn thì hắn lại hiểu rõ tôi như lòng bàn tay. Hắn đặt tôi trong trái tim của hắn, còn tôi xem hắn là người vô tình đi qua cuộc đời. Thế mà sao bây giờ khi biết rằng con người xa lạ ấy bước ra khỏi đời mình, tôi lại cảm thấy đau buồn thế này. Nhưng trái tim tôi đã đầy quá rồi, tôi không quên được anh, hình bóng anh tràn ngập tâm trí tôi, một chỗ nhỏ cũng không còn, tôi làm sao tiếp nhận tình cảm của hắn đây. Nếu tôi tiếp nhận tình cảm ấy, anh chỉ còn một mình, sẽ cảm thấy rất cô đơn. “Anh ơi, người đó vì em mà tổn thương thật rồi!”. Bên tai tôi là từng lời hắn phát biểu trên sân khấu: “Xin lỗi mọi người, vì tôi chợt nhìn thấy người bạn của mình sắp đi về nên chạy xuống hỏi thăm thôi. Về chuyện đính hôn thì tôi cũng hơi bất ngờ. Quỳnh Như, em làm anh bất ngờ thật đấy! Dù ngạc nhiên nhưng tôi có thể chắc chắn một điều, tôi yêu ai thì sẽ đính hôn với người đó”. Mọi người vỗ tay rào rào vì tưởng rằng người hắn muốn nói đến là chủ nhân xinh đẹp của bữa tiệc. Chỉ có tôi là từng giọt nước mắt rơi xuống, chỉ tôi có thể biết và cảm nhận vị mặn đắng của nó.

27. Chương 27

Hắn lôi Quỳnh Như vào một góc khuất, khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ. Quỳnh Như bị ánh nhìn sắc lạnh của hắn làm cho run sợ. Cô bắt đầu rầm rứt khóc, hai tay vò vò chiếc áo

- Ai cho cô ăn nói lung tung vậy hả? Tôi vì nể tình ba mẹ cô mới dẫn cô lên sân khấu. Cô lại lợi dụng điều đó để đẩy tôi vào thế đã rồi. Tôi là thằng ngốc cho cô xỏ mũi hả?

- Em...em....vì em yêu anh! Em không còn cách nào khác. Em không muốn mất anh!

- Cô có được tôi lúc nào mà bảo mất?

- Vì anh mất trí nhớ nên không nhớ ra em, trước khi xảy ra tai nạn, chúng ta rất yêu nhau. Từ từ rồi anh sẽ nhớ mà – Quỳnh Như vừa khóc vừa lay tay hắn

- Hahaha, tôi không mất trí, là tôi đang diễn một vở kịch mà thôi. Đáng thương là cô lại bị lôi vào. Từ trước tới giờ tôi không yêu cô, tôi yêu cái gia sản nhà cô hơn. Nhưng bây giờ cái gia sản ấy, tôi không cần nữa. Tôi đối xử tệ với cô để cô biết đường mà rút lui, nhưng có lẽ cô chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ....

- Anh nói dối! – Quỳnh Như gần như phát điên – Là cô ta! Chính cô ta làm anh thay lòng đổi dạ! Em sẽ không để yên cho ả đâu!

- Nếu cô dám đụng đến cô ấy thì ba mẹ cô phải diễn cảnh kẻ đầu bạc khóc kẻ đầu xanh. Nhớ đấy! – Hắn xô Quỳnh Như vào góc tường uy hiếp

Ông Vương đang nằm trên giường bệnh, vội vàng ngồi dậy khi thấy một người đàn ông bước vào

- Anh Bách! Lâu quá không gặp!

- Chào anh! Đang lúc anh không khỏe thế này còn tới làm phiền, nhưng...

- Anh cứ nói, à có phải chuyện đính hôn của 2 đứa nhỏ không? Hôm qua trợ lý có nói tôi nghe rồi. Cái con bé Quỳnh Như thiệt là....

- Vậy chắc có lẽ anh chưa gặp con trai anh. Nó tới thẳng gặp tôi báo hủy hôn rồi. Anh nói đi! Như vậy là sao?

- Hà, chắc có nhầm lẫn ở đây. Anh bình tĩnh!

- Anh kêu tôi bình tĩnh. Con gái nhà tôi là loại gì mà con mấy người muốn cưới là cưới muốn hủy là hủy. Anh phải giải quyết cho tôi, không thì... xin lỗi anh, hợp đồng giữa hai công ty, e rằng tôi không thể tiếp tục. Còn lời bảo lãnh bên phía ngân hàng, có lẽ cũng không giúp được anh.

Ông Bách vừa nói xong đã hằm hằm bước ra ngoài. Ông Vương không còn biết phải phản ứng như thế nào nữa. Đứa con trai này, càng ngày càng bất trị rồi. Công ty ông dạo gần đây do ảnh hưởng của nền kinh tế, đang đứng trước nguy cơ phá sản, chỉ có thể bầu vùi vào bản hợp đồng sắp tới với tập đoàn X để tồn tại. Bây giờ chiếc phao cứu sinh ấy đã bị thằng con trai ông chọc thủng rồi. Vừa lúc đó, trợ lý của ông vội vàng chạy vào, hốt hoảng thông báo

- Chủ tịch, kế hoạch marketing sản phẩm mới của ta bị lộ ra ngoài. Đối thủ đã đi trước một bước, tung sản phẩm tương tự chúng ta

- Cái gì? – Ông Vương ngồi bật dậy

- Sản phẩm của họ đã được tung vào sáng nay. Họ lợi dụng các quảng cáo trước đó của ta, bây giờ sản phẩm của họ rất được chú ý mà không tốn đồng quảng cáo nào. Sản phẩm đợt này là con bài cuối cùng của chúng ta, tôi e....

- Ai? Ai đã tiết lộ bí mật công ty?

- Tôi đã sai người điều tra....Là....cậu Min....

- Gọi cho nó, bảo nó tới ngay cho tôi! – Ông Vương ôm ngực, thở hổn hển khi nghe điều đó

Ông đang tức điên thì tội nhân cuối cùng cũng lù lù xuất hiện

- Chào ba! Nghe nói ba bị lên tăng xông! – Hấn ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, khuôn mặt bình thản

- Thằng con trời đánh! Mà xem, mày đã làm cái gì? Tại sao mày dám tiết lộ kế hoạch của công ty?

- À, trò trẻ con đó mà, không phải hồi trẻ ông cũng thích chơi trò đó lắm sao?

- Mày nói gì?

- Từ đầu đến cuối ông chỉ biết bản thân ông mà thôi. Tôi hỏi ông, tại sao tôi phải quan tâm tới cái công ty của ông chứ? Cái giá ông trả ngày hôm nay là do tội nghiệt ông gây ra 23 năm về trước! – Hấn đứng lên, bước gần tới giường bệnh

- Mày....!

- Có lẽ cái tên Trần Huy sẽ giúp ông nhớ lại. Người đàn ông đó, bị ông hại tan nhà nát cửa. Trong phút chốc tán gia bại sản, bị dồn đến đường cùng phải nhảy sông tự vẫn. Ông có nghĩ tới điều đó khi phản bội người bạn thân nhất của ông không, có nghĩ tới lúc đó vợ ông ta đang mang thai không, có nghĩ tới người phụ nữ không có chồng bên cạnh, đã chết sau khi sinh không? Và ông có nghĩ rằng người ông nuôi 23 năm nay không phải con ruột ông mà là đứa con bất hạnh của hai vợ chồng đó không?

- Mày...mày....

- Đúng, tôi là con của họ, tôi đã được đánh tráo sau khi sinh. Ông đâu ngờ vợ ông và mẹ tôi cùng sinh một lúc đúng không? Dì tôi lúc đó làm trong bệnh viện, vì uất hận giùm em gái mà vạch kế hoạch tráo con. Tôi lại không biết gì, ngày ngày gọi kẻ thù là ba, cho đến cái ngày định mệnh đó, tôi nhận được thư của dì trước khi mất. Khi xác minh đó là sự thật, tôi đã điên cuồng lao xe như một người mất trí, tôi gây tai nạn cho anh ấy, còn lấy trái tim của anh ấy để níu kéo mạng sống của mình, tôi trực tiếp hại chết người quan trọng của người con gái mà bây giờ tôi xem như tính mạng của mình. Ông nói đi! Cô ấy làm sao tha thứ cho tôi, còn tôi làm sao vứt bỏ tình cảm hơn 20 năm của tôi và ông? – Hấn gào to, nhìn ông bằng cặp mắt đỏ ngầu đầy bi thương

- Con....

- Ông đừng gọi tôi là con! Ông không xứng. Cách đây 2 năm sao ông không để tôi chết đi. Ông hối hận rồi đúng không? Hahaha, muộn quá rồi!

- Ba biết! Ba biết tất cả!

- Ông biết?

- Năm con 10 tuổi bị té cầu thang, máu chảy rất nhiều, cần phải truyền máu. Khi biết con không cùng nhóm máu với ba mẹ, ngay lập tức ba đã sai người tìm hiểu vì nghi ngờ vợ mình ngoại tình. Nhưng lại biết được một sự thật phũ phàng. Ba đã có thể bỏ con mà nhận lại đứa con ruột bị bỏ trong chùa của mình, nhưng ba biết, là do tội mình gây ra, mình phải gánh. Ba không dám thú nhận với vợ vì bà ấy bị bệnh tim.

28. Chương 28

- Ông nói láo!

- Đó hoàn toàn là sự thật! Người con trai ấy chính là....người con đụng xe ngày hôm ấy.... – Ông Vương nắc từng tiếng, trái tim ông đang bị xé ra hàng trăm mảnh – Cái cảm giác tự tay rút ống thở của con trai ruột, để cứu đứa con trai ngày ngày lớn lên bên mình. Khi con có con rồi, con sẽ hiểu! Ba ngăn cản con quen Hạ Linh vì ba không muốn hai đứa bị tổn thương. Bi kịch như vậy là quá đủ rồi!

- Ông nói láo! Tôi không tin! Là ông đang ngụy biện ỉn!

- Đó hoàn toàn là sự thật!

- Không!

Hắn bịt chặt tai, lao ra khỏi phòng bệnh. Hắn là gì thế này? Một con thú điên, chỉ biết có trả thù. Trả thù xong rồi thì hắn còn lại gì, từng vết thương rỉ máu không ngừng, đau đớn, cực kì đau đớn.

Bà Bách nắm tay Quỳnh Như bước ra khỏi góc khuất. Bà chỉ định dẫn con gái vào thăm ông Vương, không ngờ lại phải chứng kiến câu chuyện. Bà nhìn Quỳnh Như dặn dò: “Chuyện này con không được nói với ai nghe chưa? Nếu con yêu thằng Min thì hãy giữ kín cho nó! Bây giờ con về đi! Chuyện lớn thế này, chắc bác ấy cần người chia sẻ!”. Quỳnh Như gật gật đầu. Bà Bách mở cửa phòng bước vào, ngồi lên ghế cạnh ông Vương

- Cuối cùng nó cũng biết rồi!

- Tôi cứ nghĩ là sẽ giấu được nó đến khi tôi mất! Không ngờ....Tôi sai rồi!

- Anh đã cố hết sức rồi. Chỉ là cố gắng bảo vệ nó không bị tổn thương thôi. Tôi hiểu anh mà, có bác làm cha làm mẹ nào mà không đau lòng đâu chứ. Tôi là người trực tiếp ghép tim cho thằng Min, tôi chứng kiến được nỗi đau của anh...

- Thằng Min bị bệnh tim từ nhỏ, tôi phải đợi 21 năm mới tìm được tim phù hợp thay cho nó. Chỉ không ngờ đó là tim của con trai mình.... Đứa con bất hạnh của tôi! Nó phải trả nợ thay ba nó!

Từng giọt nước mắt chảy ra từ khoé mắt đầy vết chân chim của người đàn ông nằm trên giường. Bà Bách nắm tay ông, vỗ vỗ an ủi

- Chuyện của công ty, anh cũng đừng lo. Tôi sẽ nói chuyện với ông nhà! Anh ráng nghỉ ngơi đi

- Tôi bây giờ không mong gì hết. Chỉ mong thằng Min có thể như ngày xưa.

Bà Bách nhìn người bạn già thương cảm. Chơi với nhau từ nhỏ, lần đầu tiên bà thấy ông ấy rơi nước mắt. Hồi tự tay rút ống thở của con trai, ông cũng chỉ cắn chặt môi để nước mắt chảy ngược vào tim mà thôi

29. Chương 29

Tôi và bé sinh viên giỏi bước vào văn phòng khoa để gặp thầy chủ nhiệm. Ngồi kế bên thầy là một người con trai, tầm khoảng 27-28 tuổi. Tôi nhìn anh ta, có cảm giác quen quen, nhưng lại không nhớ nổi là ai. Chúng tôi cúi đầu chào hai người, rồi ngồi xuống ghế. Thầy chủ nhiệm vui vẻ giới thiệu với chúng tôi :

- Đây là anh Phong, trưởng phòng chất lượng của công ty X, người sau này sẽ phụ trách các em. Bây giờ hai em ở lại trao đổi với anh ấy.

- Chào hai em. Hai em tên gì ?

- Dạ, em là Ngọc Lan!

- Còn em là Hạ Linh. Sau này chúng em nhờ anh giúp đỡ

- Uhm, nói thật thì trong công ty anh có rất nhiều việc, nên việc theo sát, hướng dẫn trực tiếp cho các em thì hơi khó với anh, tuy nhiên anh đã phân công các anh chị QC giúp các em. Việc gì các anh chị không hướng dẫn được thì cứ đến tìm anh.

Phong là người khá thân thiện, dễ chịu. Khi nói chuyện với chúng tôi dù không bao giờ mở miệng cười nhưng lại khiến người đối diện cảm nhận rõ điều đó. Anh căn dặn chúng tôi về giờ giấc làm việc của nhà máy, về việc ăn ở thì có thể ở trong dãy nhà công nhân, tất nhiên là có tính phí. Tuy nhiên tôi thì chọn cách sáng đi, chiều về, có hơi cực nhưng tôi thích về nhà hơn. Khi ngồi nói chuyện với Phong, tôi vẫn không sao gạt bỏ cái ý nghĩ là anh rất quen. Muốn hỏi anh rằng chúng tôi gặp nhau lần nào chưa nhưng chỉ sợ sẽ thất lễ, cũng có thể khiến người khác hiểu lầm là tôi thấy sang bắt quàng làm họ. Cho đến khi họp xong, trên đường chạy xe về, anh mới cho xe chạy lên ngang hàng với tôi

- Em vẫn không nhớ ra anh là ai à?

- Anh là... ? Hihi. Nói thật, em thấy anh rất quen nhưng lại không thể nhớ nổi

- Anh vẫn nghĩ khuôn mặt mình rất có sức thu hút. Không ngờ nhanh chóng bị lãng quên như vậy. Biết thế tối qua đã không mời rượu em, để em tỉnh táo một chút

Đến lúc này tôi mới nhận ra Phong là anh chàng “bánh bao” tại sinh nhật Quỳnh Như. Nói thật, anh ta đẹp thì có đẹp nhưng với những gì diễn ra vào tối qua, muốn tôi nhớ mặt anh là điều hơi bị khó. Tôi chỉ còn biết “À” lên một tiếng, không biết nói gì hơn, nhìn về mặt tiu nghỉu của anh, tôi cảm thấy khá buồn cười. 28 tuổi không phải là còn nhỏ để có thể sử dụng vẻ mặt giận dỗi ấy.

- Em xin lỗi! Chẳng qua em mắc chứng đãng trí! Hihi.

- Không sao. Đến lúc nào đó em muốn quên khuôn mặt baby này cũng không được.

- Anh cứ tự tin! Thôi em về trước nha. Tuần sau gặp anh trên nhà máy. Bye!

- Ủ, bye em!

Nói xong tôi cho xe chạy vượt lên. Chuẩn bị vào hè, trời nóng nên khiến nhiều người trở nên không bình thường. Tôi bật cười vì cái không bình thường của Phong rất dễ thương, tuy nhiên nhớ đến tuổi của anh ta, tôi có hơi rùng mình.

Tôi bắt đầu kiếp sinh viên thực tập đầy gian khổ. Tôi rất cuộc đã hiểu vì sao cái công ty này lại phát triển với tốc độ kinh khủng như vậy. Không bàn tới nguồn vốn mạnh, chỉ nói đến nhân sự thôi thì cũng có thể thấy được sự khác biệt. Họ đều là những con người tài năng, đầy nhiệt huyết, đam mê công việc. Khi làm việc thì cực kì nghiêm túc, mọi nội quy đặt ra đều được áp dụng triệt để. Ngay cả Phong, nếu lúc đầu tôi không hiểu với tính cách của anh ta thì làm sao leo lên nổi chức trưởng phòng thì bây giờ khi làm việc chung mới nhận thấy anh ta mà đi qua công ty khác thì có thể làm giám đốc rồi. Phải nói là tôi đã nhìn anh ta bằng cặp mắt khác. Tuy nhiên, khi rời khỏi công ty, Phong lại quay về với bản chất “nhí nhảnh” của mình. Tôi nói chuyện với anh ta cũng khá hợp, lâu lâu cũng có đi uống nước, ăn kem. Tất nhiên không thể tránh khỏi vài ánh mắt nghi kị của nhiều người, nhưng sống đến 23 tuổi rồi, tôi cảm thấy mặc kệ mọi người xung quanh, tôi không làm gì có lỗi là được. Tôi đối với Phong có khi như một người em tôn kính bậc đàn anh tài giỏi, có lúc như một người bạn tâm giao. Càng tiếp xúc càng thấy anh ta rất được, nếu có thể làm mai cho con bạn thân của tôi thì tốt biết mấy.

- Hey, anh có bạn gái chưa? – Tôi hỏi Phong khi đang ở trong quán kem

- Sao thế! Đang tìm hiểu anh hả?

- Uhm, tìm hiểu anh giùm con bạn thân em. Nó dễ thương lắm nhé, lại giỏi giang nữa,...bla bla bla

30. Chương 30

- Thôi thôi, tha cho anh. Thế em có người yêu chưa?
- Có rồi, em dễ thương thế này, sao không có?
- Thiệt không đó! Anh thấy em lúc nào cũng đi về một mình, lúc rảnh rồi thì đi ăn kem, uống cafe với anh. Em dành thời gian cho bạn trai lúc nào thế?
- Tại anh ở xa mà. Xa lắm! Ngày này anh chưa trả lời em. Anh có bạn gái chưa?
- Em không cảm thấy đụng đến nỗi đau thầm kín của người khác là đã man sao. Haiz, đến bây giờ anh vẫn không hiểu, tại sao đẹp trai như anh mà vẫn chưa có ai.
- Haha, biết ngay là chưa có mà!
- Ý gì đây? Hay chúng ta yêu nhau nhé? Bạn trai của em chắc chắn không đẹp trai bằng anh đâu. Anh là anh chăm em rồi đấy.
- Xàm quá đi!

Đối thoại của tôi và Phong thường xoay quanh những chuyện trên trời dưới đất như thế. Cảm thấy có một người bạn là con trai cũng rất vui, lại lớn tuổi hơn mình nên tha hồ làm nũng. Tự nhiên tôi lại nghĩ đến hấn, nếu tôi và hấn là bạn, thì cả hai có vui hơn không. Đã 1 tháng nay chúng tôi không gặp nhau, tôi chỉ biết thông tin về hấn qua việc báo chí giật tin hấn và Quỳnh Như hủy hôn. Trong nhà máy vào giờ nghỉ trưa, mấy công nhân cũng hay bàn tán vấn đề này, dù gì Quỳnh Như cũng là giám đốc marketing, không có gì hứng thú bằng việc soi mói đời tư của cấp trên, cũng giống như khi ta đi học, bàn chuyện yêu đương của thầy cô vui hơn là của bạn học. Những lúc như thế tôi thường thở dài, cảm thấy tình yêu sao mà khổ sở quá.

31. Chương 31

Hôm nay là ngày giỗ của anh, tròn 3 năm ngày anh mất. Tôi cắm hoa và trái cây lại thăm anh. Khi tôi vừa tới gần mộ anh thì giật mình vì thấy hấn đang ngồi đó. Trái tim tôi bỗng lỡ một nhịp, trông hấn gầy quá, lại có vẻ rất mệt mỏi. Râu dường như lâu rồi cũng không cạo, tạo cho hấn một vẻ ngoài phong trần, nam tính, già dặn sao với cái tuổi 24 của hấn. Sao hấn lại biết anh? Chẳng lẽ ngay cả quá khứ của tôi, hấn cũng điều tra rồi sao. Tôi nhếch mép cười, hấn quả thật có bản lĩnh. Tôi bước lại gần hơn để nghe rõ hấn nói

- Tôi biết anh hận tôi. Với những gì tôi gây ra cho anh, kiếp sau nhất định tôi sẽ trả. Tôi chỉ xin anh, kiếp này cho tôi được yêu cô ấy. Để tôi có thể dùng tình yêu của mình thay anh sưởi ấm cho cô ấy. Tôi biết xin anh thế này là ích kỷ, nhưng anh cũng không thể nhìn cô ấy ngày ngày lại nhớ đến anh, lại nằm mơ thấy anh và giật mình vì ác mộng. Coi như tôi nợ anh thêm một điều nữa, xin anh, hãy để cô ấy quên anh đi. Nếu cô ấy không yêu tôi thì cũng để cô ấy có thể yêu một người khác. Hãy cho người con gái ấy được hạnh phúc
 - Anh về đi! – Tôi bước tới mộ anh – Anh đang làm phiền anh ấy đấy!
- Hấn đứng dậy, nhìn tôi. Tôi nhìn rõ sự yêu thương trong đôi mắt hấn, nhưng lúc này tôi thật sự rất giận. Ai cho phép hấn cái quyền nói với anh những câu như thế. Tôi kiếp này nhất định sẽ không quên anh, nhất định sẽ mãi mãi yêu anh, dù điều đó giầy vò tôi ngày đêm nhưng tôi quyết định không từ bỏ. Tôi ngồi xuống, cắm hoa vào bình, xem như người đang đứng như trời trồng kia là không khí.
- Hạ Linh à...
 - Anh đi đi, nếu anh cứ quanh quẩn bên tôi. Anh ấy nhất định sẽ rất giận!
 - Anh ấy mất rồi! Em vì cái gì mà 3 năm nay đều hành hạ bản thân mình như vậy?
 - Đối với tôi, anh ấy chưa mất. Chỉ cần tôi còn nhớ đến anh thì anh mãi mãi bên cạnh tôi. Trong tim chúng tôi luôn có hình bóng của nhau....

- Min à, cậu nên....

Một tiếng nói cắt ngang cuộc nói chuyện của tôi và hấn. Tuy nhiên giọng nói ấy cũng đột nhiên im bật. Tôi tò mò nhìn lên thì thấy Phong. Anh ta khá ngỡ ngàng khi nhìn thấy tôi. Tôi đứng dậy, quan sát thái độ của Phong

- Anh...anh quen anh Min hả?

- Ồ, quen. – Anh ta ấp úng trả lời tôi

- Hai người là bạn?

- Đúng rồi, là bạn thân! – Phong vừa nói vừa đưa tay choàng cổ hấn, ra vẻ thân thiết – Em cũng biết Min sao?

Tôi chớp chớp mắt nhìn hấn và Phong. Một nỗi nghi ngờ dâng lên trong lòng tôi. Hấn gỡ tay Phong ra khỏi vai, lắc đầu nói

- Thôi được rồi, không cần đóng kịch nữa! Phong làm việc cho anh. Là nhân viên, là bạn, là anh em tốt! Là người sẵn sàng rời bỏ vị trí giám đốc để làm trưởng phòng chỉ vì muốn giúp anh.

- Hoá ra anh làm bạn với tôi không phải vì chúng ta hợp nhau, mà là do anh ta sai anh làm vậy. Đúng không? – Tôi nhìn Phong bằng cặp mắt giận dữ

- Lúc đầu là vậy... nhưng sau đó....

- Tôi hiểu rồi. Hai người đi đi! Đừng làm phiền tôi và anh ấy nữa. Đi đi! – Tôi hét lên nhưng bọn họ vẫn không có ý định rời đi – Được, hai người không đi thì tôi đi!

Tôi chạy ra khỏi khu nghĩa trang. Giả dối. Tất cả đều là giả dối. Tôi tự hỏi mình giống một con ngốc lắm sao. Có thể dễ dàng để hai người đó lừa dối.

Phong nhìn hấn bằng cặp mắt ái ngại, anh ta đến thật không đúng lúc chút nào. Nhưng dạo gần đây sức khoẻ hấn không tốt, Phong chỉ không muốn hấn cứ quỳ trước mộ như thế.

32. Chương 32

- Sắc mặt anh thật sự không tốt, tôi đưa anh về nghỉ ngơi!

- Ồ, mà anh bày trái cây ra cho anh ấy. Thấp cho anh ấy nén nhang giùm Hạ Linh.

Phong gật đầu, ngồi xuống làm theo lời hấn. Trong lúc Phong đang bày trái cây thì nghe tiếng một tiếng “Bịch”. Anh vội vàng quay lại thì thấy hấn đã ngất xỉu. Phong vội vàng công hấn lao ra xe đang đợi sẵn. Hôm nay là lần thứ 2 trong tuần hấn phải vào bệnh viện. Sức khoẻ của hấn càng ngày càng tệ. Ngoài Phong ra, không ai biết điều đó. Hấn không về nhà, không liên lạc với bất cứ ai. Quỳnh Như ngày nào cũng đến tìm anh, khóc lóc năn nỉ anh tìm chỗ hấn đang ở, nhưng hấn đã dặn thì Phong không dám làm trái ý. Cuối cùng cô ta phải đành lên báo thông báo hủy hôn, xem như cô ta là người quyết định, cũng nín kéo được một chút thể diện.

- Tôi đã bảo đừng để anh ấy xúc động. Cứ kiểu này tôi e...

- Bác sĩ, xin ông hãy ráng giúp anh ấy! – Phong cố gắng nài nỉ

- Hiện tại thì chỉ có thể khuyên anh ấy nghỉ ngơi, cố gắng tránh biến động về tâm lý

Hấn nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch. Hấn cảm thấy thật nực cười, một người không biết sống chết lúc nào lại đòi bảo vệ người khác. Nếu hấn ra đi đột ngột, chẳng phải một lần nữa làm tổn thương đến cô ấy sao. Hấn nhắm mắt, tự nhiên chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Ông Vương khẽ đẩy cửa phòng bệnh, tránh gây ra tiếng động, nhìn đứa con trai đang nằm đó, lòng ông đau như cắt. Ông ngồi xuống ghé bên cạnh giường, ngắm nhìn hấn

- Con ngủ rồi hả? Vậy cũng tốt, nếu trông thấy ba, con chắc chắn sẽ rất tức giận. Ba xin lỗi con, những gì ba gây ra cho gia đình con thật sự không thể tha thứ được. Hơn nữa cuộc đời ba chỉ sống trong giả dối,

nhưng có một sự thật là ba rất thương con. Con hãy mau khoẻ lại, chỉ cần con không sao, con muốn trả thù ba thế nào cũng được.

Ông Vương im lặng ngồi cạnh hần một lúc lâu thì đứng dậy ra về. Hần nằm trên giường, hai hàng nước mắt lăn dài. Hần đã không còn hận ông nữa, chỉ là không thể đối mặt với ông mà thôi. Liệu rằng có thể như ngày xưa, hồi bé nhõng nhẽo với ông, lớn lên thì bàn việc làm ăn với ông, gọi ông một tiếng “ba” như hai ba con thật sự. Hần chống tay ngồi dậy, hần không muốn nằm viện. Nếu chỉ còn vài ngày để sống, hần cần phải sáng tác cho xong tác phẩm còn dang dở. Tác phẩm ấy là dành cho Hạ Linh, để cô ấy có thể đọc và cảm nhận được hạnh phúc.

33. Chương 33

Phong cố gắng đuổi theo tôi. Vừa trông thấy anh ta, tôi đã quay mặt đi và bước đi thật nhanh. Anh ta gọi tên tôi nhưng tôi nhất quyết không đứng lại. Tuy nhiên với bản chất chậm chạp của mình, rốt cuộc vẫn bị anh ta bắt kịp

- Anh em mình kiếm chỗ nào nói chuyện!
- Xin lỗi anh, đang trong giờ làm việc. Với lại hai chúng ta không có gì để nói hết!
- Vậy thì đứng đây nói cũng được. Nhanh thôi!
- Cho anh hai phút!
- Em đến thăm Min đi, đến khuyên Min vào viện chữa trị....Cậu ta ngày nào cũng chúi đầu vào sáng tác. Cứ kiểu này e rằng Min không sống nổi
- Anh nói cái gì vậy? Gì mà vào viện chữa trị. Anh ta bị gì?
- Em còn nhớ ngày em bị tai nạn không? Cũng ngày đó Min được phẫu thuật ghép tim. Phẫu thuật rất thành công, mấy năm nay cậu ta cũng rất khoẻ mạnh. Nhưng dạo gần đây, bệnh lại tái phát. Trong tháng này Min đã ngất rất nhiều lần. Bác sĩ khuyên phải ở bệnh viện chữa trị nhưng lần nào cậu ta cũng đòi về.
- Nhưng em....
- Em có lẽ không tin tình cảm của Min dành cho em, nhưng anh là người chứng kiến từ đầu tình cảm ấy. Min rất yêu em, em mới biết Min mấy tháng nay, nhưng cậu ấy đã biết em từ cách đây ba năm, từ ngày trông thấy em ở bệnh viện. Lặng lẽ dõi theo em, lặng lẽ yêu em. Min thật sự rất đáng thương! Xin em, chỉ có em khuyên được Min

Tôi lắng nghe từng câu từng chữ của Phong, cảm thấy tim mình một lần nữa nhói lên. Dù không thể chấp nhận tình cảm của hần nhưng lại rất quan tâm đến hần, dù không thể yêu hần nhưng lại không quên được hần. Trong tôi chính là thứ cảm giác này đây. Không thể yêu cũng không thể buông tay. Bản thân tôi ích kỉ như vậy, nhưng lại luôn đổ lỗi cho người khác. Tôi thật sự muốn một lần đối diện với tình cảm của mình. Chỉ lần này thôi, sau này dù xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tự mình gánh lấy.

Tôi đứng trước cửa nhà Phong, hần hiện giờ đang ở nhà anh. Phong đã đưa chìa khoá nhà cho tôi, bảo rằng cứ mở cửa vào. Min giờ này có lẽ đang ở trên lầu một. Tôi nhẹ nhàng bước lên lầu, mở cửa bước vào phòng

- Hôm nay đi làm về sớm thế? – Hần vẫn không quay đầu lại, tiếp tục gõ bàn phím
- Anh! – Giọng tôi lạc hần đi
- Sao em lại ở đây? – Hần lập tức đứng thẳng dậy khi nghe tiếng tôi
- Em...Có người nói với em rằng người yêu em đang ở đây đợi em. Em chỉ là tò mò đến thử cho biết.
- Ồ – Khuôn mặt hần tỏ vẻ thất vọng
- Không ngờ lại là anh. Chán thật!
- Ồ – Hần bắt đầu bắt mắt

- Nhưng em nghĩ rằng yêu ai cũng vậy, thôi thì yêu anh cho rồi!
- Ồ – Hấn gật đầu theo quán tính, sau đó dường như mới ngộ ra câu nói của tôi – Em...em vừa nói cái gì?
- Thì em nói là yêu anh cũng được. – Tôi nhún vai, về mặt bình thản
- Em nói lại đi! Anh nghe không rõ! – Hấn vừa nói vừa bước lại gần trước mặt tôi
- Em yêu...

Lời chưa kịp thốt ra, hấn đã ôm tôi vào lòng. Hấn ôm tôi rất chặt, dường như sợ tôi sẽ rời xa hấn. Tôi cảm nhận rõ được nhịp tim của mình đang đập rất nhanh, cả nhịp tim của hấn nữa. Hơi thở của hấn phả vào gáy tôi nóng ấm. Thật sự rất ấm áp. Tôi choàng tay ôm hấn, để hấn cũng cảm nhận được tình cảm của tôi

- Cảm ơn em!
- Vào viện chữa trị anh nhé!
- Ai nói cho em biết? Là Phong, là anh ấy kêu em đến khuyên anh. Là em đang thương hại anh! - Hấn buông tôi ra, nhìn sâu vào mắt tôi.
- Không phải, em không thương hại anh. Là em không muốn một lần nữa nhìn người mình yêu thương sẽ rời xa mình. Em chịu được một lần, không có nghĩa sẽ chịu được lần thứ hai.
- – Hấn im lặng, giang tay ôm tôi vào lòng
- Vào viện nhé anh. Xem như là vì em!
- Uhm! – Hấn gật đầu

34. Chương 34

Hấn nằm trên giường bệnh, lâu ngày không hoạt động thật sự rất khó chịu, định đứng dậy ra ngoài thì bị tôi bắt gặp.

- Anh định đi đâu thế?
- Xuống sân, hít thở không khí trong lành thôi! Sao thế? Sợ anh trốn viện hả?
- Với người có tiền án trốn trại nhiều lần như anh, em không nghi ngờ mới lạ – Tôi nháy mắt trêu anh
- Thôi cho anh ra ngoài, nằm riết xương mục cả ra. Với lại hôm nay anh cảm thấy sức khỏe khá hơn rồi
- Uhm, em đi với anh!

Tôi cùng hấn ngồi trên ghế đá dưới sân bệnh viện. Thời tiết hôm nay thật tốt. Không nắng không âm u, gió thổi nhẹ nhẹ tạo ra bầu không khí thật trong lành. Hấn ở bệnh viện đã một tuần rồi, tôi ngày ngày đi học về đều đến thăm hấn. Chúng tôi ở bên nhau, nói những câu chuyện không đầu không cuối, lâu lâu lại bật cười vì những chuyện rất dở hơi. Chẳng hạn như:

- Sao hồi đó anh có thể đoán số điện thoại của em nhanh như thế?
 - Haha, không phải trước đó em đã khai trong phiếu đóng góp ý kiến ở quán cafe sao?
 - Á, anh....
- Cũng có khi là:
- Ấn tượng đầu tiên của em về anh là như thế nào?
 - Đẹp trai, nhưng mắc bệnh tự kỉ. Ác quỷ đội lốt thiên thần. Hehe
 - Em....

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng chúng tôi cảm nhận được tình cảm của đối phương và hạnh phúc vì điều đó. Hấn khẽ nắm lấy tay tôi, tay hấn rất ấm, rất mềm mại. Tôi dựa đầu vào vai hấn, ngắm nhìn những người tất bật đi qua đi lại. Tôi có cảm giác chúng tôi hoàn toàn tách biệt khỏi không gian này.

- Tại sao anh lại yêu em? – Tôi hỏi hấn một câu ngây ngô mà những người con gái đang yêu thường hay mắc phải

- Anh không biết. Có lẽ vì lần đầu tiên anh thấy em, anh đã có một cảm xúc mãnh liệt. Anh muốn bảo vệ em, một cô gái nhỏ nhắn với ánh mắt tràn ngập sự bi thương. Người ta thường có cảm giác thích rồi mới có cảm giác muốn bảo vệ. Anh thì ngược lại. Thế sao em lại yêu anh?

- Thì em nói rồi, yêu ai cũng vậy thì yêu anh cho rồi. Dù gì nhìn anh cũng đẹp trai!

- Hừ, trả lời thế hả? Không có thành ý gì hết! – Hấn làm mặt giận dỗi

- Phải thế nào mới gọi là có thành ý?

- Thế này này! – Vừa dứt lời, hấn đã đặt một nụ hôn lên môi tôi

Ban đầu hấn chỉ định chạm môi để trêu chọc tôi, nhưng sau đó khi cảm nhận được đôi môi mềm mại của tôi, hấn lại không thể dừng lại. Nụ hôn trở nên mãnh liệt và cháy bỏng, tạo nên một hương vị ngọt ngào. Sau nụ hôn tưởng như kéo dài bất tận ấy, hấn ôm tôi vào lòng. Mặt tôi đã đỏ như trái gấc chín, tôi dùng tay dấm vào lưng hấn

- Có phải em vừa phát hiện, anh không những đẹp trai mà còn hôn rất giỏi đúng không? – Hấn trêu tôi

- Hừ!

35. Chương 35

Hấn nằm trên giường, mắt vẫn không rời khỏi tôi suốt gần nửa tiếng đồng hồ, làm tôi phân tâm, đọc có một trang tài liệu này giờ mà vẫn chưa xong. Tôi buông cuốn sách xuống, tia cặp mắt sắc lém của mình về phía hấn

- Anh không có việc gì để làm hả?

- Có, anh đang nhìn em đấy thôi!

- Anh....đọc báo, xem ti vi đi. Đừng nhìn em nữa, em không tập trung được!

- Nếu đã không tập trung được, thì lại đây!

Hấn lấy ngón tay ngoắc ngoắc tôi lại. Tôi nhìn khuôn mặt gian xảo của hấn, nuốt nước bọt, ngoan ngoãn bước tới. Tôi vừa đến gần đã bị hấn nắm tay lôi vào lòng. Tôi la “Á” một tiếng, cả người nằm gọn trong vòng tay hấn. Tôi vùng dậy, dấm nhẹ vào người hấn

- Sao anh càng ngày càng hư vậy hả?

- Hihi, nhàn cư vi bất thiện mà!

- Em thua anh rồi, nói đi! Anh muốn cái gì?

- Anh muốn đến một nơi.

- Ngay bây giờ sao?

- Không, là tối nay!

- Không được, sức khỏe của anh....

Tôi chưa kịp nói dứt câu thì đã bị hấn chặn đứng bằng một nụ hôn. Tôi cố gắng vùng vẫy, cuối cùng cũng thoát được. Tôi vừa thở hổn hển vừa nhìn khuôn mặt giễu cợt của hấn, tức muốn xì khói mà không thể làm gì.

- Được, được rồi. Xem ra nếu không cho anh đi, anh chắc chắn sẽ biến thành ác quỷ mất.

Tôi lườm hắn, hắn lại xem như không có chuyện gì, nhe hàm răng mà cười mãi thôi. Tôi hậm hực quay lại chỗ ngồi, cầm cuốn sách lên, nhưng trong đầu chỉ có nụ hôn lúc nãy. Tôi ho khan một tiếng, đứng lên lấy có mua đồ ăn vội vàng bước ra ngoài. Nếu để hắn phát hiện tâm tư bất chính của tôi, tôi chỉ có nước tự tử để tránh bị hắn sỉ nhục thôi.

Buổi chiều, tôi xin phép bác sĩ cho hắn xuất viện một chút. Phong chở tôi và hắn đến một nơi. Nơi đây tôi chỉ mới đến một lần nhưng ấn tượng rất sâu đậm. Là cánh đồng hoang, địa điểm ngắm sao của hắn. Hắn nắm tay tôi bước ra giữa cánh đồng. Trời khá tối nên tôi phải cẩn thận bước từng bước. Bất chợt xung quanh sáng rực lên bởi hàng ngàn bóng đèn đủ màu sắc. Tôi há hốc mồm ngạc nhiên nhìn cảnh vật biến đổi, lung linh tràn ngập ánh sáng. Trong lòng không khỏi dâng lên niềm cảm động. Hắn xoay người tôi lại đối diện với hắn, mỉm cười với tôi, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

- Cái này....

- Anh muốn dành tặng cho em một bất ngờ, làm em cảm động đến phát khóc, để sau này mỗi đêm trước khi ngủ đều phải nhớ đến khoảnh khắc này. Ngay cả trong giấc mơ cũng chỉ toàn là ánh sáng đẹp đẽ...

- Anh...

- Anh vào viện chữa trị vì em, thì em hãy cũng vì anh, ngay từ hôm nay có thể ngủ một giấc ngủ thật ngon, không có ác mộng được không?

Tôi gật gật đầu, nước mắt vì những lời nói của hắn cũng bắt đầu trào ra. Hắn lấy ngón tay lau nước mắt của tôi, hôn lên má tôi một cái, dẫn tôi đến một bàn ăn được chuẩn bị từ trước, kéo ghế cho tôi ngồi xuống. Phong lúc này đứng ở xa cũng bước tới, cùng với vài người lạ mặt, đem thức ăn lên cho chúng tôi. Tôi khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của họ, liền hỏi anh:

- Sao anh có thể chuẩn bị tất cả? Không phải anh ở bệnh viện suốt sao?

- Anh chỉ lên kế hoạch, vẽ bản thiết kế nơi này. Tất cả còn lại đều nhờ Phong. Thôi, xem như hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta. Năng lực nào – Hắn vừa nói vừa nâng ly

Trời cũng đã tối, ở một nơi thế này nhất định sẽ có nhiều gió. Tôi vì lo cho sức khỏe của hắn nên cũng chỉ ăn uống một chút rồi giục hắn về nghỉ ngơi. Hắn lại chần chừ không chịu về, cứ bảo hôm nay trời rất đẹp, muốn cùng tôi ngồi thêm một lát. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, không nói gì nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

- Hạ Linh, anh có chuyện muốn nói với em!

- Uhm, anh nói đi! – Tôi bắt đầu buồn ngủ, hờ hững đáp

- Anh muốn...

36. Chương 36

Đợi mãi vẫn không thấy hắn nói tiếp. Tôi tò mò ngược lên, hình ảnh trước mắt như một luồng điện chạy ngang qua tim tôi. Hắn có vẻ rất là đau đớn, trán cau lại, mồ hôi bắt đầu túa ra. Tôi hốt hoảng gọi hắn:

- Min, anh làm sao vậy? – Tôi quay về hướng đỗ xe, gọi to – Anh Phong, anh Phong!

Hắn ngay lập tức được đưa vào phòng cấp cứu. Phong nắm chặt lấy vai tôi, cố gắng giữ cho tôi bình tĩnh. Tôi cắn chặt môi, cố gắng không khóc, nhưng nước mắt cứ thế mà chảy ra. Tôi thật sự rất sợ, sợ một người mà tôi thương yêu lại bỏ tôi mà đi. Tôi và Phong đứng đợi ngoài cửa phòng cấp cứu, khoảng nửa tiếng sau thì bác sĩ bước ra.

- Anh ấy sao rồi bác sĩ? – Phong hỏi

- Tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, nhưng bệnh tình anh ấy đang chuyển biến xấu hơn. Chúng tôi sẽ tiến hành xem xét bệnh án, có lẽ phải phẫu thuật lần nữa. Bây giờ anh ấy sẽ được chuyển qua phòng bệnh. Có thể vào thăm, nhưng một người thôi!

Phong quay qua tôi, gật gật đầu. Tôi nhanh chóng đi tới phòng bệnh. Nhìn khuôn mặt trắng bệch ra của hắn, tôi không kiềm lòng được mà nấc lên một tiếng. Tôi bước tới, nắm lấy tay của hắn. Hắn khẽ động đậy hàng mi, từ từ mở mắt dậy. Chỉ cần thấy hắn mở mắt ra, tôi vui mừng đến bật khóc

- Anh làm em sợ quá!

- Nín, ngoan nào. Làm em sợ thế này, là anh không tốt!

- Sau này anh mà còn như vậy, em sẽ...em sẽ...Huhu, sợ chết đi được....

Tôi vùi đầu vào ngực hắn, khóc nức nở. Hắn xoa xoa đầu tôi, bảo rằng: “Không sao rồi, không sao rồi. Anh hứa sẽ mãi mãi ở bên em, không đi đâu cả, được chưa?” Tôi lấy tay chùi nước mắt, gật gật đầu

- Anh nghỉ ngơi đi!

- Em cũng về đi. Tối rồi!

- Tối nay em ở lại đây, em xin phép ba mẹ rồi. Anh ngủ đi!

- Không được. Em về nghỉ đi.

- Em ở lại. Anh nói nhiều quá. Không ngủ là em giận đấy!

Hắn le lưỡi, gật gật đầu, nhắm mắt lại. Được chừng năm phút, hắn lại mở to mắt làm tôi giật mình

- Hay là... – Hắn vừa nói vừa nằm xích qua một bên, tay chỉ chỉ vào chỗ trống – Em ngủ ở đây này!

- Hả, thôi đi! – Tôi phẩy phẩy tay

- Em không ngủ, anh không ngủ. Em chọn đi!

Cuối cùng tôi đành leo lên giường, nằm cạnh hắn. Hắn vòng tay qua ôm chặt tôi vào lòng, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tôi trong bụng chửi rửa hắn, lấy bệnh tật ra lợi dụng tôi. Chửi đến mệt thì tôi cũng lặn ra ngủ. Nhưng cũng cái đêm bị “lợi dụng” đó chính là đêm tôi ngủ ngon nhất trong vòng 3 năm qua...

37. Chương 37

Hôm nay tôi nghỉ học, có thể vào thăm hắn sớm hơn mọi ngày. Tôi làm vệ sinh cá nhân, chạy xuống lầu, ôm hôn papa và mama rồi chạy biến ra khỏi nhà

- Con bé Linh dạo gần đây trông vui vẻ ông nhỉ?

- Ờ, cũng tốt, chứ nó cứ ngoài cười trong khóc, tôi cũng không yên tâm.

Tôi đứng trước cửa phòng bệnh, không biết nên vào hay không. Quỳnh Như đang ở trong đó. Lúc này khi mở cửa vào, tôi trông thấy cô ta đang ngồi khóc bên cạnh hắn, nào là: “Em kiếm anh rất vất vả” rồi thì “Sao anh lại giấu em”. Nghe mà nổi hết da gà, tôi đành bước ra ngoài vì tôi vừa mới ăn sáng, vẫn chưa kịp tiêu hoá. Tôi đang đi dọc hành lang thì trông thấy Phong. Anh ta cũng thấy tôi nên vui vẻ bước lại

- Em tới thăm Min hả? Sao không vào?

- Anh ấy đang có khách, không tiện lắm. À bài báo cáo thực tập của em được đánh giá tốt lắm đấy. Cảm ơn anh đã hướng dẫn.

- Có gì đâu, mà Min có khách nào thế?

- Là Quỳnh Như, đang đóng phim trong đấy, hình như đến đoạn sụt mướt. Em mà vào là tụt cả hứng.

- Sao anh nghe có mùi chua quanh đây nhỉ?

- Ý anh nói là em ghen đấy hả? Không có đâu! Thôi em đi dạo một lát. Anh vào thăm anh Min đi. Phá tan tành cái phim trường đó cho em. Haha

- Thế mà bảo không ghen! – Phong nói với theo sau lưng tôi

Tôi ngồi ngoài ghế đá, ngắm trời đất một lát thì thấy cũng khá lâu rồi nên quyết định quay lại phòng hân. Khi tôi chuẩn bị vào thì Quỳnh Như bước ra. Không phải chứ, tôi ngồi mòn mông ngoài ghế đá thật uổng phí mà! Không phải là tôi ghét cô ta, chẳng qua là gặp mặt thì rất ngại.

- Chào chị! Chị đến thăm anh Min! – Tôi tươi cười

- Ồ – Quỳnh Như dùng cặp mắt khinh khỉnh nhìn tôi

Tôi nhún vai, thôi thì sống ở đời không thể bắt buộc ai cũng thích mình. Tôi định mở miệng kết thúc cuộc chạm mặt kì thú thì cô ta đã lên tiếng trước

- Cô chấp nhận sự thật dễ hơn tôi nghĩ.

- Ý chị là gì?

- Cô lại giả vờ ngây thơ rồi. Thật đáng nể phục. Nể phục hơn là việc cô yêu người giết bạn trai cũ của mình. Cô dũng cảm thật đấy! Tôi thì không làm việc ấy được, nên tôi thua cô.

- Cô nói cái quái gì vậy hả? – Tôi gần như điên tiết bởi những câu nói châm chích của cô ta

- Ồ, xem ra cô chưa biết gì nhỉ? Thật đáng thương! Cô có bao giờ tự hỏi người lái xe đụng chết người yêu mình là ai không? Có tự hỏi tại sao Min lại để ý đến cô trong hàng ngàn bệnh nhân khác ở bệnh viện không? Đơn giản anh ấy thấy có lỗi, anh ấy đang chuộc lại lỗi lầm mà thôi....

- Ý của cô là....

- Min chính là người đụng chết người yêu cô, còn trái tim trong người anh ta cũng là của người đó. Tôi tự hỏi không biết là có phải do trái tim ấy mà Min yêu cô hay không?

- Cô....nói dối. Cô đang đặt điều chia rẽ chúng tôi.

- Ngày mai tôi quay về Mỹ với ba mẹ tôi rồi, tôi đặt điều để làm gì chứ. Chẳng qua tôi thấy cô thật đáng thương nên nói cô nghe mà thôi. Cô có vẻ không tin, thế thì cô nghe cái này nhé!

Quỳnh Như bật đoạn ghi âm trong điện thoại của cô ta cho tôi nghe. Trong đó là toàn bộ đoạn đối thoại của hân và ba. Quỳnh Như cất tiếng cười lạnh lùng trước khi rời đi. Tôi cảm thấy chân mình không còn đứng vững. Trời đất dường như sụp đổ cùng một lúc. Tôi ngồi sụp xuống nền đất, tôi bắt đầu khóc, ban đầu là những tiếng nấc, sau đó vỡ oà. Tôi cảm thấy không thở nổi, trái tim như bị bóp nghẹt. Đau đớn! Tôi ngồi đó, chỉ có thể khóc và khóc, ước rằng những giọt nước mắt của mình sẽ xóa tan tất cả. “Anh ơi! anh ơi!”. Tôi gọi anh, tôi đã yêu người giết chết anh. Tôi cảm giác như mình đang giết anh một lần nữa. Bất chợt, tiếng chuông điện thoại reo lên. Tôi không muốn nghe, nhưng nó cứ reo rồi lại tắt, tắt rồi lại reo.

- Alô!

38. Chương 38

- Hạ Linh! Em đang ở đâu vậy? – Đầu dây bên kia là tiếng nói gấp gáp của Phong

- Em...

- Min nguy kịch lắm rồi. Cậu ta lên cơn đau tim đột ngột, đã được đẩy vào phòng cấp cứu rồi. Em đến mau đi!

Tôi buông rơi chiếc điện thoại. Lúc đó tôi không còn suy nghĩ được gì, chỉ có thể cầm đầu chạy về hướng phòng cấp cứu. Tôi rất sợ, nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi

- Anh Phong! Anh ấy sao rồi?

- Bác sĩ đang cố gắng, anh cũng không biết nữa....

Vừa lúc đó, một ý tá gấp gáp bước ra. Phong nhanh chóng giữ cô ta lại

- Cô ơi, bệnh nhân sao rồi?

- Anh làm thủ tục đi, phải phẫu thuật gấp. E rằng không kịp....

Nghe đến đó, tai tôi ù đi. Trước mắt là một bức màn che phủ. Tôi bần thần ngồi lên ghế phòng chờ. Tôi không khóc nữa nhưng nước mắt cứ chảy ra. “Anh ơi, em sai rồi. Vì em yêu anh ấy, nên anh mới đem anh ấy đi phải không? Em biết anh giận em, nhưng xin anh đừng mang anh ấy đi. Chỉ cần anh ấy còn sống, em sẽ rời xa anh ấy... Nhất định sẽ rời xa....”

Ông Vương và bà Bách lúc đó cũng vừa chạy tới. Ông khá ngạc nhiên khi trông thấy tôi

- Sao cô cũng ở đây?

- Bác yên tâm, cháu sẽ đi ngay bây giờ... – Tôi cố gắng đứng dậy, dù toàn thân đã mềm nhũn ra rồi

- Bác không có ý đó...Cháu cứ ở lại....

Bà Bách gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện, yêu cầu để mình trực tiếp phẫu thuật. Bà nhanh chóng làm vệ sinh, mặc áo mổ bước vào trong. Thời gian trôi qua rất lâu, các y tá trong phòng mổ cứ chạy ra chạy vào, vẻ mặt cực kì căng thẳng. Mấy tiếng sau, bà Bách bước ra, khuôn mặt vẫn còn hằn sự mệt mỏi. Ông Vương và Phong bước lại hỏi tình hình.

- Thật là kì tích. Trong một lúc chúng tôi tưởng đã mất cậu ấy. Dù hiện tại Min chưa ra phòng thường được, nhưng tính mạng đã đảm bảo.

Tôi chỉ cần nghe đến đó, chỉ cần biết hấn không sao, tôi có thể yên tâm mà rời đi rồi. Tôi bước lại nói với Phong:

- Anh Phong, hãy cố gắng giúp anh ấy. Đoạn đường còn lại, em không thể đi cùng anh ấy được nữa rồi!

Nói xong, tôi bước đi thật nhanh, bất chấp tiếng gọi với theo của Phong.

Ngoài trời đang mưa rất to, tôi cũng không để ý, cứ thế mà để những giọt mưa che giấu cho những giọt nước mắt của tôi

“Anh ơi, anh đừng khóc. Em đã rời xa anh ấy rồi!”

39. Chương 39

Ông Vương nhìn Phong, gật gật đầu, thầm cảm tạ Trời Phật. Tốt rồi, đứa con của ông được cứu sống rồi.

- À, đây là vật mà Min cầm khi được đưa vào phòng mổ. Tôi gửi lại!

Bà Bách đưa cho ông Vương một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn được thiết kế hết sức tinh xảo, đó là vật đính ước của ông và vợ. Khi vợ ông mất đã đưa cho hấn, mong rằng sau này khi hấn tìm được một nửa yêu thương thật sự, sẽ trao chiếc nhẫn này cho cô gái đó.

- Cậu ấy đã định cầu hôn Hạ Linh! Nhưng đột ngột lại xảy ra chuyện...

Ông Vương nắm chặt chiếc nhẫn. Trong tình yêu, biết rằng phía trước là hố sâu nhưng sao người ta vẫn bước tới, chẳng lẽ chỉ để hưởng một chút hạnh phúc trên con đường đi đến bên miệng hố thôi sao. Có lẽ ông già rồi, chuyện bọn trẻ ông không thể can thiệp nữa.

- Khi nào nó tỉnh lại, hãy đưa cho nó. Nói với nó rằng tôi luôn mong nó được hạnh phúc.

- Bác không đợi anh ấy tỉnh lại sao ạ?

- Có lẽ... lúc này tôi và nó không thể như ngày xưa nữa rồi. Tôi mệt rồi, bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ an hưởng tuổi già thôi.

- Cháu...xin lỗi bác. Chuyện của công ty...

- Tôi hiểu. Thành Min và cậu như anh em ruột, cậu giúp nó cũng là chuyện thường thôi.

- Cháu muốn quay về công ty. Xin bác cho phép cháu!

- Công ty chắc không thể cứu vãn nữa rồi....

- Cháu sẽ cố gắng hết sức mình....Xin bác hãy tin tưởng cháu lần nữa!

- Haiz, thôi thì tùy cậu!

Phong nhìn theo dáng ông Vương. Chỉ có một thời gian ngắn mà từ một người đàn ông bệ vệ, hiên ngang đã trở thành một người mệt mỏi, già nua. Thời gian thật khắc nghiệt! Sao nó không phá nát nỗi đau mà chỉ làm dày thêm vết sẹo, không đau đớn nhưng cũng không bao giờ được như xưa.

Tôi bước vào phòng, đóng cửa lại, không thể cho papa mama biết tôi đang khóc. Họ đã đủ buồn phiền trong khoảng thời gian trước đây rồi. Tôi không muốn vì mình mà họ lại lo lắng. Ván bài này tôi lại thua rồi, đặt cược tất cả và mất tất cả. Yêu không thể yêu, hận không thể hận. Cướp đoạt hạnh phúc gia đình của anh, giết anh, lấy trái tim của anh. Trời ơi, tôi đã yêu một người như thế. Không thể hận người thì chỉ có thể hận bản thân mình. Nếu có thể đi thật xa thì tốt, một nơi nào đó chỉ có mình tôi. Tôi ngồi vào bàn máy tính tìm kiếm thông tin. Sau một hồi tra cứu, tôi cố gắng nở một nụ cười thật tươi, chạy xuống lầu gặp ba mẹ

- Papa, con gái muốn đi du học!

- Cái gì? – Papa và mama đồng loạt lên tiếng

- Con muốn học cao học bên nước ngoài!

- Không được – Mama tôi trả lời ngay lập tức – Con gái học chi mà cao thế, lại còn đi xa nữa.

- Bà yên coi, cứ nhoi nhoi – Papa nhìn sang tôi trêu mếu – Con muốn đi đâu?

- Đi Mỹ papa nhé, một nơi rộng lớn như vậy, người ta muốn tìm mình thì cũng rất khó. Nghĩ đến thôi là thấy thích rồi! – Tôi làm ra vẻ háo hức

- Bậy đi học hay đi chạy trốn hả? – Mama tôi lại cần nắn

- Con tính khi nào đi? – Chỉ có papa là điềm tĩnh thôi

- Càng sớm càng tốt. Con tính thế này nhá, 2 ngày nữa là con báo cáo luận văn. Ngay bây giờ, mình kiểm mấy chỗ tư vấn du học lo các thủ tục. Phỏng vấn, lấy visa. Bằng Toefl cũng có rồi. Con thấy mình đủ điều kiện.... Đánh nhanh rút gọn! Hihi

- Bậy đang chạy giặc hả? Mẹ là mẹ thấy gấp gáp thế không được...

- Con gái lớn rồi, tự mình quyết định đi. Tài chính nhà mình chắc là lo được! – Papa xoa đầu tôi

- Con yêu papa nhất. Mama, đừng giận dữ như thế, thật là xấu hổ quá đi! Con lên lầu đây!

Nói xong tôi chạy biến lên lầu. Chỉ còn mama vẻ mặt tủi thân ngồi trách mắng papa của tôi

- Ông làm sao vậy? Sao lại để nó tự tiện quyết định như vậy?

- Cho nó đi đi. Nó là đang chạy trốn. Rồi có lúc nó sẽ cảm thấy đối diện mới là đúng đắn. Nó phải đi thì mới hiểu được điều đó!

40. Chương 40

Tôi ngồi trong phòng chờ chuẩn bị tới lượt mình bảo vệ đề tài. “Hai ngày rồi, có lẽ hần cũng đã tỉnh dậy. Không biết giờ này hần còn đau không? Hần có nhớ đến tôi không?...” Tôi lắc lắc đầu, xua đi những ý nghĩ về hần. Nhỏ bạn thân ngồi cạnh tưởng rằng tôi đang hồi hộp nên liền trấn an

- Mày đừng lo! Sẽ tốt thôi!

- Ờ, tao đâu có lo. Hôm qua tao cũng có tới thăm anh, nói anh phù hộ cho tao. Không thì sau này không thêm nhỡ cỡ đại giúp anh nữa. Hehe. Với lại chuẩn bị kĩ lắm rồi, bảo vệ không thành công là do thầy cô có thù với tao...

- Ê, nhỏ kia xong rồi kìa. Tới lượt mày đó. Cố lên!

Tôi cười, làm dấu hiệu chiến thắng với nhỏ bạn, hít một hơi thật sâu bước vào trận chiến. Tôi trình bày rất trôi chảy, những câu hỏi hóc búa gần như đều trả lời được hết. Khi tôi kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên làm tôi rất vui. Thầy cô gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Ngay cả thầy hướng dẫn cũng giơ ngón cái lên với tôi. Tôi vui vẻ chào thầy cô rồi bước tới chỗ nhỏ bạn

- Mày giỏi lắm! – Nhỏ bạn ôm chầm lấy tôi

- Chúc mừng em!

- A, anh Phong! Sao anh lại ở đây? – Tôi khá ngạc nhiên

- Anh đại diện công ty K, tìm vài người xuất sắc để hốt về đó mà.

- Công ty K?

- Ủ, anh về lại công ty cũ rồi. Bác Vương rút lui khỏi thương trường, Min chưa khoẻ hẳn nên bác ấy ủy quyền cho anh! Sao em không vào thăm Min, cậu ấy tỉnh rồi, cứ hỏi em riết. Anh bảo là em chuẩn bị báo cáo luận văn nên rất bận.

- Em...em chuẩn bị đi du học rồi. Có lẽ sẽ không gặp anh ấy nữa!

- Cái gì? – Phong và nhỏ bạn tôi đồng thanh

- Chuyện dài dòng lắm, tao kể mày sau. Mày ra kia đợi tao một chút hen! – Tôi nói với nhỏ bạn, sau đó quay qua Phong – Anh đừng nói với anh ấy, giấu được lúc nào hay lúc đó. Cứ bảo trường cử em về tỉnh hay là gì đó cũng được. Xin anh, kéo dài thời gian giúp em. Không lâu đâu. Có lẽ hơn nửa tháng nữa em đi rồi.

- Sao lại như vậy, hai đứa đang rất vui vẻ mà?

- Em nghĩ anh hiểu nguyên do mà. Em không thể đối mặt với anh ấy, không phải là chuyện trách móc, giận hờn vu vơ, có thể ngày một ngày hai mà quên đi.

- Em biết tất cả rồi hả?

Tôi gật đầu, cố gắng ngăn giọt nước mắt sắp rơi xuống.

- Có thể đến thăm cậu ấy một lần trước khi đi không? Anh biết là khó cho em, nhưng...

- Em biết rồi, em sẽ cố gắng....Thôi anh xem báo cáo tiếp đi. Em qua chỗ bạn!

Tôi chào Phong rồi bước tới chỗ nhỏ bạn đang ngồi đợi. Nó nhìn tôi, vẻ mặt trách móc. Tôi chỉ có thể cười trừ, dẫn nó ra căng tin trường, kể lại đầu đuôi sự việc. Nó há hốc mồm mà nghe, cuối cùng tôi chưa khóc thì nó đã bù lu bù loa rồi

- Sao chuyện lớn thế này mà mày không nói tao.. Con quỷ, hai ngày nay một mình mày chịu đựng vậy hả?

- Nay này, tại tao thấy mày bận quá...

- Mày không xem tao là bạn!

- Không phải mà, thôi được rồi, sau này có chuyện gì sẽ báo cáo mày nghe hết. Được chưa?

- Thế khi nào mày đi? Có định gặp anh ta lần cuối không?

- Chắc là hơn nửa tháng nữa. Tao cũng không biết có đủ dũng cảm để gặp không. Thôi thì tới đâu hay tới đó...

41. Chương 41

Hắn nằm trên giường bệnh, vết mổ khi cử động vẫn chưa hết đau, nhưng mỗi lần cửa phòng mở, hắn đều cố gắng nhướng người dậy để xem phải là cô không. Tuy nhiên lần nào hắn cũng thất vọng. Chỉ có Phong và ba. Hắn đã nhờ Phong nói với ba rằng hắn hết giận ông rồi, rất muốn cùng ông sống những tháng ngày như xưa. Trải qua cơn thập tử nhất sinh, cuối cùng hắn đã hiểu cuộc đời này không đủ dài để có thể thù hận mãi được.

- Sao cô ấy không tới thăm tôi? Hai tuần rồi! – Hấn hỏi Phong, lúc này đang rót nước
 - À, cái trường chết tiệt kêu cô ấy đi tỉnh, bảo là học tập cái nhà máy gì đấy. Cậu không biết Hạ Linh chữa rửa thể nào đâu. Bảo là người yêu cô ấy bệnh thể kia mà kêu cô ấy đi. Cái gì mà vô nhân đạo, không có lương tâm. Tất nhiên là chữa lén thôi.
 - Haha, à anh gọi điện thoại cho Linh. Tôi muốn nghe giọng.
 - Điện thoại cô ấy mất rồi. Bảo là bị rút đầu đó, chưa mua lại được. Hồi sáng còn dùng điện thoại công cộng gọi cho tôi để hỏi thăm anh...
 - Sao anh không đưa cho tôi?
 - Lúc đó anh đang ngủ, tôi lâu lâu mới thấy anh ngủ ngon như thế, nên không đánh thức. Khi nào cô ấy gọi lại, nhất định sẽ đưa cho anh
 - Ồ!
- Phong thở hắt ra khi thấy hấn không tra hỏi nữa. Bao nhiêu năm không nói dối là để sử dụng cho ngày hôm nay đây. Phong tiếp tục gọt trái cây, cảm giác như vợ hiền chăm chồng vậy. Thật là khổ sở! Với lại ngồi mãi chỉ sợ hấn hỏi gì nữa là lộ hết
- Anh về công ty đi! Ở đây có y tá, có gì tôi sẽ nhờ người giúp. Công ty không thể không có anh
- Vừa nghe thấy hấn mở lời, Phong vội vàng đứng dậy, mừng như thắng trận trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lo lắng: “Được chứ?”. Chỉ đợi hấn gật đầu xác nhận là anh ta đã biến mất nhanh như chớp.
- Khi thấy Phong đã đi khá xa, tôi mới bước tới phòng của hấn. Cố gắng tỏ ra vui vẻ, tôi mở cửa bước vào. Hấn ngay lập tức chống tay ngồi dậy, rõ ràng là rất đau nhưng lại nhìn tôi cười toe toét
- Em về rồi đó hả?
 - Anh nằm đi! Đau đấy! – Tôi nhanh chóng bước lại đỡ hấn nằm xuống
 - Em về hồi nào? Mệt không?
 - Em mới về là tới chỗ anh liền. Anh còn đau không?
 - Còn chứ sao không, đau lắm – Hấn nhăn mặt – Nhưng thấy em là hết đau rồi!
 - Xạo quá đi!
 - Thiệt mà, anh nhớ em lắm lắm luôn! Nhìn này, thành gấu trúc rồi, không ngủ được vì nhớ em đấy!
 - Em...em gọt trái cây cho anh ăn nhé! – Tôi quay mặt đi, trái tim tôi như muốn vỡ ra từng mảnh
 - Ủ, em gọt đi. Phong gọt trái cây nham nhở lắm, nhìn vào là không muốn ăn rồi!
- Tôi tỉ mỉ ngồi gọt táo cho hấn, chậm rãi từng chút từng chút một. Tôi chỉ là muốn kéo dài thời gian ở bên hấn. Tối nay tôi đi rồi, có lẽ sau này không còn gặp nhau được nữa. Tôi vừa gọt vừa nhìn hấn mỉm cười. Hấn cũng im lặng nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương.
- Này, anh nhìn như thế, không sợ mòn da mặt em hả?
 - Hai tuần nay, anh cứ nằm đây, chờ em vào thăm. Chờ mãi chờ mãi chỉ thấy ba và Phong. Thật là bất mãn, tại sao đẹp trai như anh mà khi bệnh lại không có nữ nhi bên cạnh. Trong lòng lại lo lắng không biết em có làm sao không? Vừa buồn bực vừa lo sợ. Bây giờ thì tốt rồi, có thể thấy em thế này, thật là hạnh phúc!
 - Chỉ cần thấy em là anh đã hạnh phúc thế sao?
 - Đúng vậy!
 - Nếu sau này không thấy em nữa, anh sẽ thế nào đây?
 - Kiểm một em khác chứ sao? – Hấn chọc tôi
 - Uhm, vậy thì em yên tâm rồi!

Đến lúc này, tôi không kiềm được mà rơi nước mắt. Yêu nhau như vậy mà không thể ở bên nhau, có phải là chuyện rất đáng buồn không? Hấn thấy tôi khóc thì rất hoảng hốt, vội vàng thanh minh: “Anh đùa thôi! Em đừng khóc! Đừng khóc mà!”. Tôi quệt nước mắt, nhìn hấn: “Lừa được anh rồi nhé”. Hấn thở phào, vẫy vẫy tay kêu tôi lại. Tôi cũng ngoan ngoãn bước tới ngồi lên giường. “Này, cho anh ôm một cái. Thật là nhớ chết đi được!”. Tôi không cần suy nghĩ mà cúi xuống để hấn ôm mình. Cái ôm nóng ấm ấy, tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ. Nhớ rằng có một người yêu mình nhiều như thế, có một người chỉ cần thấy mình là hạnh phúc, và sẽ nhớ rằng khoảng khắc này sao mà đau xót vô cùng. Tôi cũng ôm lại hấn, sau đó nhẹ nhàng đặt lên môi hấn một nụ hôn. Hấn khá bất ngờ nhưng cũng ngay lập tức hôn lại tôi. Không biết hấn có cảm thấy nụ hôn này rất mặn, rất đáng không. Vì tôi đang khóc, khóc một lần cuối cùng ới tình này.

- Này, sao em lại khóc rồi!

42. Chương 42

- Do em vui quá đó mà! Này cho anh cái này, đến tối mới được mở ra đọc nhé. Thư tình em thức trắng đêm để viết đấy. Phải đợi đến tối, anh mà đọc trước là biết tay em...Bây giờ em về, không phụ huynh ở nhà sẽ mắng em mê trai mất.

- Khoan đã ! Đợi một chút!

Hấn rướn người, đeo lên cổ tôi một sợi dây chuyền, đặc biệt là có một chiếc nhẫn lồng trong sợi dây ấy.

- Đến khi nào cảm thấy không thể sống thiếu anh nữa thì hãy đeo nó vào ngón tay! Không được làm mất, mẹ anh sẽ về cần nhẫn hai đứa mình đó.

Tôi gật gật đầu. Tôi ôm hấn lần cuối, đặt lên má hấn một nụ hôn từ biệt. Hấn lại ngốc ngếch cứ nhăn nhó mà cười mãi thôi. Ờ thì không phải tôi mong nụ cười này mãi mãi trên môi hấn hay sao.

Tôi ngồi trước mộ anh, ngắm nhìn bức hình đang cười dịu dàng của anh

- Anh, em sắp đi xa rồi. Có lẽ lâu lắm mới quay lại gặp anh. Thời gian qua đã làm anh buồn, em xin lỗi. Em yêu anh ấy, nhưng anh mãi mãi trong trái tim em, là người không thể thay thế được. Cho nên anh đừng hờn đừng giận, ở một nơi nào đó hãy vui vẻ đợi em về. Còn nữa, em đã nhờ nhờ bạn mỗi tuần lại chăm nom mộ anh. Anh sẽ không cô đơn đâu!

- Nó sẽ không cô đơn, cũng không buồn không giận cháu đâu!

Tôi ngược lên thì thấy ông Vương đã đứng cạnh từ lúc nào. Ông nhìn tôi nở nụ cười hiền từ, khác xa hình ảnh cách đây vài tháng. Ông ngồi xuống, vuốt vuốt mộ của anh

- So với ta, cháu là người xứng đáng để nó yêu thương. Ta nghe Phong nói cháu biết hết mọi chuyện rồi. - Song, ông quay lại nói với anh – Ta đến thăm con đây, con trai!

- Cuối cùng bác cũng đã gọi anh ấy là con. Anh ấy nhất định sẽ rất vui. Hồi ấy, cháu cùng anh về thăm các sư cô, anh gọi họ là mẹ. Anh nói ngày ngày gọi một tiếng cũng mẹ ơi, hai tiếng cũng mẹ ơi, lắm lúc rất muốn gọi ba ơi như những đứa trẻ khác. Hồi đó không hiểu chuyện lại dễ nóng giận, cháu thường hay thay anh ấy trách cứ bậc sinh thành, những lúc như thế anh chỉ cười bảo rằng họ sinh ra anh là thương anh lắm rồi. Chắc chắn lúc nào đó họ sẽ quay lại tìm anh. Cuối cùng anh ấy đã chờ được ngày này rồi.

- Ta hồi đó đều sai người mỗi tháng đến chùa giúp đỡ tiền bạc, mong là dùng số tiền đó nuôi dạy nó thành người. Đã nhiều lần muốn đến thăm nó nhưng đều không dám. Đến khi nó mất vì cảm thấy tội lỗi nên cũng chưa lần nào đến mộ nó. Lần duy nhất ta ôm nó vào lòng là lúc ta tự tay rút ống thở của nó, lúc đó não nó đã chết rồi, không thể cứu được nữa, ta đành hy sinh nó để cứu thằng Min – Ông Vương nói trong nước mắt – Ta là người ba tồi tệ nhất trên đời, sống chỉ để làm tổn thương những đứa con của mình. Thật ra nó có oán có hận thì ta cũng cam lòng. Kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa để trả nợ cho nó.

Tôi vuốt lưng ông an ủi, chỉ có thể ngồi bên cạnh nghe ông tâm sự với anh, nói với anh những câu mà hơn 20 năm anh ngày đêm đều ước mơ nghe một lần. Trời cũng chiều rồi, tôi xin phép ông về trước. Tôi còn phải chuẩn bị cho tối nay. Trước khi tôi rời đi, ông nói với tôi:

- Cháu thật sự không thể tha thứ cho Min sao?
- Cháu nghĩ cháu không có quyền gì để nói là tha thứ hay không tha thứ, chỉ là ngay từ đầu có lẽ hai đứa không nên yêu nhau. Cháu nên nghe lời bác mới đúng! Dạ thôi, cháu xin phép bác, cháu về!

43. Chương 43

Hắn ngồi canh đồng hồ. Tối là mấy giờ nhỉ? Bây giờ không biết đã được chưa. Hắn cứ ngáp ngừng nhìn lá thư, nhấp nha nhấp nhồm. Phong thấy thái độ không yên của hắn thì cũng sốt ruột lây. Anh biết nội dung trong bức thư đó, Hạ Linh đã nhắn tin báo anh biết là chín giờ cô sẽ lên máy bay, vậy thì chắc chắn thư đó là thư chia tay. Thiệt là muốn bay vào giựt lá thư rồi nuốt trọn mà.

- Này, hay là để sáng mai đọc luôn đi! – Phong đề nghị
- Trời, ai mà chờ được đến lúc đó. Quyết định rồi, đọc luôn.

Tự nhiên Phong muốn tát vào miệng mình ghê. Anh kiểm chỗ ngồi xuống, chuẩn bị tinh thần đối phó với mọi việc. Hắn hăm hở mở bức thư ra xem

“Anh!

Khi anh đọc thư này có lẽ em đã trên máy bay rồi. Em xin lỗi vì đã giấu anh, em không đủ dũng cảm đứng trước mặt anh nói lời chia tay. Em biết anh sẽ có cảm giác bị phản bội, nhưng em không thể đối mặt với anh nữa rồi. Khi em biết được sự thật thì mọi thứ dường như sụp đổ, nếu không đi khỏi nơi chứa đầy sự đau thương này, em sẽ không sống nổi. Em muốn đi thật xa, đến một nơi nào đó có thể quên được anh. Trong khoảng thời gian chờ đợi ngày rời xa anh, em đã tự hỏi hàng ngàn lần rằng có nơi nào dành cho tình yêu chúng ta hay không? Một nơi nào đó chấp nhận mọi tình sai lầm ngay từ đầu này. Nơi nào giúp em quên đi em là người gián tiếp, còn anh trực tiếp hại chết anh ấy. Sao hai con người tội lỗi như chúng ta lại có thể hưởng hạnh phúc, còn anh ấy lại không. Nếu nơi đó có thật, em sẽ nguyện cùng anh đến nơi đó. Nhưng thật đáng tiếc, không có anh à. Ở đâu đi nữa, trong lòng chúng ta đều biết tội lỗi của mình. Nếu anh quên được, thì em cũng không thể. Em không muốn ngày ngày vừa yêu anh vừa trách bản thân mình. Em không đủ mạnh mẽ và dũng cảm làm điều đó. Xin lỗi anh! Hãy quên em đi, và đừng tìm em.

Vĩnh biệt anh!”

Hắn buông rơi lá thư. Hắn đưa cặp mắt ráo hoảnh nhìn về phía Phong: “Anh biết rồi đúng không?”. Phong gật đầu.

- Là ai nói với cô ấy?
- Tôi nghĩ là Quỳnh Như. Ngày cô ta đến thăm anh là ngày Hạ Linh có biểu hiện khác lạ....
- Mấy giờ? – Hắn hỏi, nhưng Phong vẫn im lặng – Tôi hỏi anh, mấy giờ cô ấy đi? – Hắn hét lên
- 9 giờ!

Hắn chống tay ngồi dậy, bước xuống giường. Vết thương nhói đau nhưng hắn mặc kệ. Hắn phải gặp cô, không phải để giữ cô lại vì hắn không đủ tư cách. Chỉ là nếu không gặp cô bây giờ, e rằng mãi mãi sau này không thể gặp. Chỉ một lần để khắc sâu hình ảnh cô, người con gái mà hắn yêu hơn tính mạng của mình.

- Anh không đi được! Vết mổ của anh... – Phong vội vàng giữ hắn lại
- Buông ra! Tôi phải gặp cô ấy

Hắn giằng co với Phong, vết mổ bị tác động mạnh nên tiếp tục chảy máu. Vết máu loang ra cả dải băng trắng. Hắn đau đớn, nhưng nỗi đau ở trong tim còn gấp cả vạn lần.

- Tôi xin anh! Làm ơn cho tôi đi gặp cô ấy! Tôi xin anh – Hắn quỳ sụp người cầu xin Phong

Phong đau lòng, lắc lắc đầu, đỡ hắn: “Anh đợi ở đây. Tôi đi lấy xe lăn. Tôi đưa anh đi”. Hắn dùng ánh mắt biết ơn trả lời Phong. Vết thương rất đau khiến hắn không thể mở miệng nói.

Mama ôm lấy tôi, nước mắt bắt đầu giàn giụa

- Con gái, qua bên đó nhớ ăn uống đầy đủ. Khi thấy không ở được thì cứ về!

- Bà nói gì vậy? Con qua đó ráng học, học xong thì hãy về. Không được bỏ về nửa chừng, ba không bỏ tiền đầu tư lỗ vốn! – Papa xoa đầu tôi

- Dạ, con biết rồi! Papa mama đừng lo. Con sẽ cố gắng!

Chia tay chia chân với hai người xong, tôi chạy qua chỗ mấy đứa bạn. Tụi nó tiễn tôi đi mà mặt mày hớn hở, y như là mở hội

- Vui quá hen! – Tôi trách móc

- Hihi, tụi tao mà khóc thì mày sao đi được. Đi học rồi sẽ về. Ba năm trôi cái vèo. Nhanh lắm. Cứ facebook, yahoo là bạn bè như bên cạnh đó mà.

Tụi nó nhao nhao an ủi tôi, chỉ có đứa bạn thân là im lặng. Nó hiểu rõ mục đích tôi đi là gì, biết tôi là đang ngoài cười trong khóc. Nó ôm tôi như vợ tiễn chồng ra chiến trận. Sắp tới giờ rồi, tôi đưa mắt nhìn một lượt. Sao tôi lại mong nhìn thấy bóng hình một người, thật sự rất muốn nhìn thấy lần cuối, nhưng chỉ sợ rằng thấy rồi lại càng thêm đau lòng.

44. Chương 44

Hắn ngồi trên xe lăn, nép vào một góc. Chỉ hắn có thể nhìn thấy cô, còn cô lại không thể. Hắn cố gắng ghi tạc từng đường nét đường như đã quá quen thuộc vào đầu. “Đi đi, tìm một nơi mà em có thể sống thật hạnh phúc. Dù nơi đó không có anh, anh cũng sẽ rất vui!”. Hắn ôm ngực, máu đã vẩy ra cả lớp áo ngoài. Phong nhìn hắn lo lắng, nếu hắn không về bệnh viện chăm sóc vết thương, e rằng sẽ nguy hiểm, nhưng bây giờ hắn thà chết cũng không chịu rời đi.

Bỗng nhiên, tôi chợt trông thấy bóng hình quen thuộc. Tôi quay lại nhìn cho rõ. Là hắn! Hắn đang ngồi trên xe lăn. Sao hắn lại ở đây? Vết mổ sẽ không sao chứ? Sao hắn có vẻ đau đớn như vậy? Hàng loạt câu hỏi như muốn xé tung đầu tôi. Trái tim tôi bảo rằng hãy chạy lại chỗ hắn, nhưng chân tôi lại không thể cử động, chỉ có thể đứng nhìn hắn từ xa mà thôi.

- Con gái, đến giờ rồi! Vào đi con! – Papa kêu tôi

- Dạ – Tôi trả lời papa, rồi nói với đám bạn – Tao đi nhé, tụi bây ở lại mạnh khỏe!

Tôi vừa đẩy xe, vừa quay lại nhìn hắn lần cuối. “Vĩnh biệt anh!” – Tôi khẽ nói.

45. Chương 45

Bốn năm sau

Tôi đứng ở phi trường, cảm giác thật thoải mái. Rất muốn hét lên: “Ta về rồi đây!”. Tôi muốn gây bất ngờ ọi người nên đã không thông báo cho ai. Bắt taxi, tôi chưa muốn về nhà mà đi vòng vòng quanh thành phố. Bất chợt đi qua một con hẻm quen thuộc, tôi kêu tài xế dừng lại. Quán cafe nơi lần đầu tiên tôi gặp hắn không còn đó, thay vào đó là một quán cơm tấm, khiến tôi có cảm giác hơi luyến tiếc. Tôi thả bộ đi trên lề đường. Nhớ lại khoảng thời gian bốn năm ở xứ người, tôi cảm thấy như một giấc mơ. Ý định là chỉ học 3 năm rồi về, không ngờ may mắn được nhận vào một công ty bên đó. Cuộc sống gấp gáp, công việc nặng nề khiến tôi dường như quên mất khái niệm thời gian, chỉ có phụ huynh ở nhà nhớ con quá thì bay qua thăm tôi. Nghĩ đi nghĩ lại tôi đúng là đứa con bất hiếu! Đợt này về nước là do mama tôi khóc lóc bắt buộc tôi về lấy chồng, khiến tôi nghi ngờ thế kỉ này là thế kỉ nào mà con gái phải lấy chồng sớm như vậy. Tôi còn do dự không biết làm sao thì lại nhận thêm một tồ hậu thư của papa, ca bài ca con cá về tuổi già của mình, kêu tôi về tiếp quản công ty. Thôi thì một công đôi việc, tôi gạt nước mắt xin nghỉ ở công ty bên đó, chia tay chia chân với những đồng nghiệp nam đẹp trai để quay về. Với lại bốn năm trôi qua, tôi chạy trốn cũng mệt rồi, có một số việc nghĩ cũng đã thông rồi, nhẹ nhàng mà buông tay. Nếu tôi nhớ không lầm thì cách đây hai năm, tôi không còn nằm mơ thấy anh nữa. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh, anh chỉ nhìn tôi cười

nhẹ nhàng rồi nói: “Phải hạnh phúc em nhé!”. Đêm đó khi giật mình tỉnh dậy, nước mắt tôi ướt nhẹp cả gối, lúc đó tôi mới chấp nhận anh thật sự đã ra đi rồi.

Song thân trông thấy tôi thì hết sức ngạc nhiên. Mama ôm chăm lấy tôi, lại nước mắt ngấn dài. Không phải là cách đây 3 tháng mới qua thăm tôi hay sao. Thiệt là... Papa tôi thì điềm tĩnh hơn hẳn, chỉ kêu tôi lên lầu nghỉ một chút rồi xuống ăn cơm.

Tôi bước vào căn phòng quen thuộc của mình. Mọi thứ vẫn không hề thay đổi, ngay cả một hạt bụi cũng không có, làm cho tôi có cảm giác tôi chưa từng rời xa nơi này. Tôi mở toang cửa sổ, ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà kể bên từ lúc nào cũng đã có một cửa sổ nhìn sang phòng tôi. Từ bên tôi có thể thấy rõ căn phòng bên đó có những gì, nghĩa là bên đó cũng thấy rõ bên tôi, tôi cau mày khó chịu, vội vàng đóng cửa sổ lại. Tôi lười biếng ngả người ra giường, ngủ một giấc ngon lành, cho đến khi mama kêu tôi dậy ăn cơm

- Con gái, đợt này về ở luôn hả con?

- Dạ, con về phụ papa. Papa cũng lớn rồi, nên nghỉ ngơi!

- Tốt, tốt rồi. Chuyện làm ăn từ từ tính. Con gái lớn quan trọng là chuyện chồng con. – Mama tôi phần khích

- Con chưa nghĩ tới chuyện đó!

- Bây đừng có cãi. Mẹ là tính rồi, có một người rất được, lúc bây đi nó dọn về sát nhà mình. Quan sát mấy năm mẹ thấy nó là người tốt, chín chắn, đàng hoàng, việc làm ổn định....

- Trời, trời, còn phải xem người ta có chịu con gái mẹ không. Chuyện này đâu phải một mình mẹ muốn là được. Với lại người tốt như vậy mà giờ này chưa có người yêu, chưa có vợ thì 90% là gay rồi. Hihi

- Bây lại nói vậy! Để mai mẹ kêu nó qua cho bây xem, bây không mê tí nó mới lạ đó!

- Thôi thôi – Papa tôi giải vây – Con gái mới về, để cho nó thở cái đã. Cục vàng cục bạc của tôi mà bà làm như hàng đại hạ giá, bán đồ bán tháo.

- Ôi, thương papa nhất!

Hai cha con tôi tí toe cười, giả vờ như không thấy khuôn mặt đang giận dữ của mama.

Sáng hôm sau, tôi đang say giấc nồng thì bị mama dựng đầu lôi dậy, hối thúc tôi làm vệ sinh cá nhân, chỉnh trang y phục đầu tóc. Phải nói là tôi không kịp phản ứng, cứ thế để mama nhào nặn. Đầu vào đấy, mama dắt tôi xuống lầu. Tôi còn đang ngái ngủ nên không thèm để ý đến người đang ngồi ở phòng khách, tiếp tục ngáp ngáp ngáp dài.

- Đúng là cái tật mê ngủ vẫn như vậy!

Tôi bị giọng nói quen thuộc làm cho tỉnh giấc

- Aaaaaa, anh Phong! Sao anh ở đây? – Tôi vui vẻ chạy lại, tay bắt mặt mừng

- Hai đứa quen nhau hả?

- Dạ, hồi đó Linh thực tập ở công ty cháu.

- Thôi tốt rồi, bác khỏi giới thiệu. Hai đứa tự nhiên đi! – Nói xong, mama tôi tung tăng xách giỏ đi chợ

Chỉ còn tôi và Phong, chúng tôi vui vẻ ngồi xuống ghế nói chuyện. Phong lúc này áo vest quần âu đạo mạo, chỉnh tề, nhìn đúng là khác xưa lắm rồi.

- Em về hồi nào?

- Chiều tối qua. Anh là hàng xóm của em hả? Sao lại chuyển nhà vậy?

- Ờ thì phải ở đây thì mới canh được khi nào em về để đòi quá chứ. Mai phục cả bốn năm trời mới bắt được em.

- Xí! Chứ không phải Min bảo anh hả?... – Biết mình nhắc đến tên người không nên nhắc, tôi cảm thấy hơi ngượng

- Min, cậu ấy...
- Dạ thôi anh, mình nói chuyện khác đi!
- Em lại trốn tránh rồi...Em còn hận cậu ấy hả?

Tôi lắc đầu, đến lúc này yêu hay không, hận hay không, tôi mà không phân biệt được thì có phải là rất ấu trĩ không. Uống công papa mama nuôi tôi đến chừng này. Tôi và hắn yêu nhau như vậy, rốt cuộc lại không đến được với nhau, chỉ có thể trách chúng tôi duyên mỏng phận bạc.

- Có lẽ khi biết chuyện em đã rất hận Min, nhưng thời gian qua em nhận ra rằng em không có tư cách hận anh ấy. Nếu em không phải là người hay giận dỗi thì đã không có ngày mưa định mệnh đó. Còn việc ân oán oán đời trước chung quy hai người đều là nạn nhân mà thôi....Em bây giờ già rồi, những chuyện “yêu hận tình sầu” gì gì đó không muốn nghĩ tới nữa...
- Cái con bé này, em mà già thì anh thành cụ hả? Nếu đã nghĩ thông suốt thì quay lại đi. Thôi, anh đi làm. Bữa nào anh mời em một chén

Có lẽ Phong không biết, tôi không phải không nghĩ thông suốt mà né tránh bốn năm nay. Ngay lúc bước lên máy bay, tôi đã hiểu rõ câu trả lời trong lòng mình, tôi sẵn sàng ngày ngày đối diện trong nỗi dằn vặt, chỉ cần có thể ở bên hắn, nhưng chỉ là trước giờ tôi chỉ hứa một điều với anh, nhất quyết phải giữ và vì tôi rất sợ, anh vẫn không chấp nhận hắn..

46. Chương 46

Tôi ngắm mình trước gương, nói chung năm tháng có qua đi thì tôi vẫn thấy mình còn tươi trẻ như mới đôi mươi. Tự tin là một đức tính tốt! Mặc một chiếc đầm ôm, khoe đường cong cơ thể, trang điểm một chút, là có thể hoá thành “mỹ nhân” rồi. Tôi vui vẻ bước xuống, xin phép phụ huynh đi chơi với Hà My – con bạn thân của tôi. Nó nghe tin tôi về thì hú hét điên cuồng, nhất quyết hẹn gặp tôi ngay trong ngày. Bạn tôi đến sớm hơn, ngồi đợi tôi ở bàn sát cửa sổ. Hai đứa gặp nhau, vui vẻ đến hoá điên, ôm nhau “hú” giữa bàn dân thiên hạ. Chúng tôi tâm sự đủ thứ, từ cuộc sống, đến sự nghiệp rồi hạnh phúc gia đình. Nói ra mới biết, hoá ra nó là quản lý của quán cafe này. B là thương hiệu của một chuỗi các quán cafe ở Sài Gòn, dù mới thành lập mấy năm trở lại đây nhưng rất được lòng giới trẻ

- Rất có phong cách! – Tôi ngắm nhìn một lượt
- Các quán còn lại đều đẹp thế này, mỗi quán có style riêng nhưng điểm chung là cây đàn dương cầm và các kệ sách.
- Sao lại là đàn dương cầm?
- Tao không biết, đó là ý kiến của người sáng lập ra B. Nghe nói là dựa vào cuốn tiểu thuyết nổi tiếng cách đây bốn năm là: “Khoảnh khắc”. Lâu lâu anh ta cũng hay đến quán chơi vài bài phục vụ khách đến. Cũng xuất quỷ nhập thần lắm, có khi đến rồi đi lúc nào tao cũng không biết...
- Sao nghe bí ẩn quá vậy! Thế anh ta có đẹp trai không?
- Đẹp hay không tao không biết, nhưng mà gặp sẽ chết mê chết mệt. Hehe. Nay sao mà không tính chuyện chồng con đi!
- Duyên phận chưa tới, biết làm sao được. Qua Mỹ cũng ráng kiếm một anh mắt xanh tóc vàng rồi mà kiếm không ra đó chứ.
- Thật không đó! Hay mà vẫn chưa quên được anh?
- Nói chưa quên cũng không đúng, bảo đã quên cũng sai. Chỉ là tao chấp nhận rằng anh ấy đã ra đi. Tao biết dù sau này tao có yêu ai đi nữa, chắc chắn anh ấy sẽ mãi dõi theo tao, chúc phúc cho tao. Cách đây 2 năm, tao đã ngộ ra được cái chân lý ấy.
- Tốt rồi, mà cuối cùng cũng đã thông tư tưởng rồi! – Hà My tự nhiên lật đật đứng lên, cúi đầu chào – À sếp, hôm nay anh đến chơi đàn hả?

Người sau lưng tôi vẫn im lặng, không trả lời. Tôi có cảm giác bị ánh mắt của người đó đốt cháy sau lưng. Nó khiến tôi ngơ ngậy, khó chịu. Tôi tò mò đứng dậy, quay người lại, nụ cười chưa kịp nở trên môi đã tắt ngúm. Trước mặt tôi là người hiện tại tôi không muốn gặp nhất.

- Chào em! Lâu quá không gặp!

- Uhm, ờ, chào anh!

Hà My khá ngạc nhiên khi thấy tôi cũng quen biết hắn, vui vẻ nói:

- Ồ, hoá ra đều quen biết. Tốt rồi, tốt rồi, anh Min, ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện!

Hà My vừa nói vừa kéo tay hắn ngồi xuống ghế. Hắn ngồi kế bên tôi, ánh mắt vẫn không kiêng dè, cứ nhìn tôi mãi. Tôi vẫn giữ thái độ thái độ bình thản, nhưng trong lòng đang dậy sóng dữ dội.

Hà My thấy không khí giữa tôi và hắn rất quái dị, dường như ẩn chứa nhiều uẩn khúc trong đó. Nhỏ bạn tôi biết ý, lảng lảng đứng lên, giả vờ nói: “Tôi lấy cho anh một tách cappuccino!”. Rốt cuộc chỉ còn lại hai chúng tôi.

- Mấy năm nay, em sống tốt chứ? – Cuối cùng hắn cũng đã lên tiếng

- Cảm ơn anh, rất tốt! – Tôi gật đầu – Có những thứ quên đi được, quả thật khiến người ta thoải mái hơn nhiều!

- Đáng tiếc không phải ai cũng được như em!

Tôi nhìn hắn, vẫn cặp mắt đen láy đầy cương nghị, vẫn cặp mắt khiến tôi ngày xưa mỗi lần nhìn vào đều không thể thoát ra được, và vẫn là cặp mắt đầy ánh nhìn yêu thương. Tự nhiên tôi cảm thấy chua xót trong lòng, khẽ nhếch mép cười một tiếng.

- Em hạnh phúc chứ?

- Em....Nói sao nhỉ, ngày ngày ăn ngon ngủ yên, có thể gọi là hạnh phúc không? Nếu hằng đêm không phải giết mình vì ác mộng, em cảm thấy như vậy là tốt lắm rồi.

- Ừ, anh hiểu rồi! Em ngồi đây, bây giờ anh phải tặng cho khách một bản nhạc rồi!

Tôi gật gù đầu. Hắn đứng dậy bước tới cây đàn dương cầm, nhẹ nhàng ngồi xuống. Hắn ngồi đó, phong thái nho nhã, những ngón tay lướt trên phím đàn một cách điêu luyện. Tôi chớp chớp mắt vì trong phút chốc tôi lại quay trở về khoảnh khắc lần đầu tiên tôi thấy hắn. Vẫn là một hình ảnh mờ ảo rung động lòng người. Hoá ra là hắn biết chơi đàn, thế mà ngày xưa tôi lại giễu cợt tưởng hắn làm màu. Rốt cuộc tôi còn không biết điều gì về hắn? Hắn dạo một đoạn, sau đó cất giọng trầm ấm của mình bắt đầu hát. Tiếng hát của hắn khá nhỏ, nhưng cũng khiến cả quán lập tức im lặng. Không phải ai cũng may mắn vào quán đúng lúc hắn chơi đàn, bây giờ còn nghe hắn hát lần đầu tiên, nên ai nấy đều tập trung lắng nghe....

“ Nếu tự nhìn lại quãng thời gian qua

Đã có lúc nước mắt anh nuốt ngược vào trong,

Cay đắng, tự mình trách vì không trối được tiếng yêu

Vì anh muốn quan tâm em bằng tất cả những yêu thương bao năm anh có được

Mà sao mắt môi em vẫn chưa khi nào bằng lòng.

Giờ thì anh đã can đảm để rời xa em rồi..

Đừng khóc nhé em người ơi

Dù rằng đường mình chung đôi anh từng ngỡ sẽ dài..

Người ta yêu nào đâu cứ phải bên nhau đến cùng..

Giờ thì anh đã can đảm để nhìn em mỉm cười

Và cảm ơn em ngày qua

Dù điều này làm anh đau hơn cả tới thiên đường
Sẽ còn mình anh với nỗi bất an
Sẽ chẳng biết phải khóc hay cười những khi nhớ em
Rồi lo lắng, ớn không nếu em thiếu anh?
Ngủ ngoan nhé em thân yêu của anh, đừng bắt màn đêm lên vào đôi mắt tròn
Vào buổi sáng hôm sau, bình yên như chưa yêu nhau.”

47. Chương 47

Hà My ngồi xuống cạnh tôi lúc nào không biết, quay sang tôi nói nhỏ:

- Min quả thật tài hoa! Đúng như lời đồn! Đây, đây khóc hả?

- Không có! Tao cảm thấy hơi khó chịu. Đây nói anh ấy giùm là tao về trước!

Bài hát đó có phải là dành cho tôi không? Đó là câu trả lời hần muốn nói với tôi. Hần thật sự quên tôi rồi. Đã từng mong có thể thấy hần buông tay, từng mong hần sẽ có thể vui vẻ mà không có tôi, nhưng đến lúc này tôi mới hiểu rõ bốn chữ: “Lừa mình gạt người”. Rõ ràng còn rất yêu, lại không thể quay đầu nhìn lại, là do tôi tự mình rời xa, không thể bắt hần mãi chờ đợi tôi.

Hần kết thúc bản nhạc, gật đầu chào mọi người trong quán. Tiếng vỗ tay vang lên, kéo dài đến khi hần đã ngồi vào bàn. Hà My gơ ngón cái, ra vẻ thần phục.

- Anh Min, anh giỏi thật! Anh bắt đầu chơi đàn khi nào mà điều luyện thế?

- Cũng không nhớ, có lẽ lúc 6-7 tuổi gì đó! À cô và Hạ Linh là...

- Bạn rất thân...

- Vậy chắc chuyện gì hai người cũng tâm sự với nhau hả?

- Tùy chuyện thôi. Hạ Linh ngoài mặt thì vui vẻ, nhưng sống cũng nội tâm lắm. Tôi đã bảo nó là phải kiếm một anh để yêu thì mới vui vẻ được...Mấy năm rồi đi Mỹ vẫn không kiếm được ai, thiệt là kém mà!

Hần tự nhiên cảm thấy hết sức nhẹ nhõm, trong lòng dấy lên một niềm vui nho nhỏ. Hần ngả người dựa vào ghế, tâm trạng tốt hơn nhiều. Người ta bảo là nam nhi, cầm lên được thì buông xuống được, nhưng buông rồi vẫn có thể cầm lại mà. Hần biết mình ích kỷ, ngoài miệng thì mong cô hạnh phúc, nhưng trong lòng chính là suy nghĩ cô chỉ có thể hạnh phúc khi ở bên cạnh hần. Không thì hần đã không ngồi hát bài hát đó trước mặt cô, chỉ là để kiểm chứng tình cảm của cô, xem cô có còn chút gì với hần không. Xem ra việc cô khó chịu rồi quán đã cho hần câu trả lời. “Hạ Linh, em vẫn như thế, cái gì cũng biểu hiện hết ra mặt!” – Hần suy nghĩ mông lung, bất giác cười khê. Cách đây bốn năm đã để cô ra đi, bây giờ hần nhất quyết không để cô rời xa mình nữa. Yêu hận gì ấy, hần không thêm quan tâm. Chỉ cần cô ở bên cạnh, hần chấp nhận việc bị cô hận suốt đời.

- Anh Min, hình như tâm trạng đang rất tốt?

- Cô không nghĩ rằng Hạ Linh thật ra đã có bạn trai rồi à?

- Hả? Sao anh nói thế?

- Vì bạn trai cô ấy đang ngồi trước mặt cô!

- Hả?

48. Chương 48

Tôi thơ thẩn đi dọc trên vỉa hè, tiết trời hôm nay khá tốt, khiến tâm tình của tôi đang ảm đạm cũng tốt lên được một chút. Trước khi tôi ra khỏi nhà, mama đã dặn nhớ về sớm, có khách quý ghé thăm. Khách gì chứ, chỉ có thể là Phong thôi, con rể trong mộng của mama tôi.

- Hạ Linh!

Tôi giật mình quay lại thì thấy hấn đang chạy xe chậm chậm gần sát lề. Hấn nhìn tôi, ra hiệu cho tôi dừng lại, sau đó cho xe chạy lên lề. Hấn gác chống, vẫn ngồi trên xe, nheo nheo mắt nhìn tôi. Quả thật lúc đó nhìn hấn, tôi có cảm giác hấn giống một tên háo sắc đang dụ dỗ con gái nhà lành, nhưng tên háo sắc này thật sự rất đẹp trai, khó lòng mà cưỡng lại.

- Em đang đi đâu đấy?

- Đi dạo thôi – Tôi nhún vai – Còn anh?

- Về nhà!

- Nhưng....nhà anh ở đằng kia, chạy qua mất rồi! – Tôi quay đầu lại, chỉ chỉ căn biệt thự màu trắng phía xa xa

- À, nhà khác. Có cần anh cho em quá giang một đoạn không?

- Không cần đâu. Nhìn anh có vẻ cũng rất bận

- Đúng đúng, đi gặp cha mẹ vợ mà tới trễ là không tốt. Vậy anh đi trước!

Nói xong, hấn cho xe chạy mất. Gì chứ, tôi chẳng qua chỉ là buột miệng từ chối, hấn lại xem là thật. Còn cái gì gặp ba mẹ vợ, việc đó cũng nói với tôi, là hấn đang trả thù chộc tức tôi đây mà. Tôi chán nản tiếp tục bước đi, trong lòng bực bội bèn lôi chấu chốt của hấn ra chửi. Đến khi với bốt lửa giận thì cảm thấy bản thân thật là mất mặt, từ khi nào mà đã ghen không biết đến trời đất thế này. Ôi cái oai phong lẫm liệt ngày xưa đâu rồi! Tuổi già khiến người ta sinh yếu đuối mà. Ấy da, thiệt là nhức đầu. Tôi liên miên suy nghĩ một hồi thì cũng tới trước cửa nhà. Chưa kịp thò ngón chân qua cửa thì đã bị mama chặn lại

- Sao bây giờ mới về?

- Cũng còn sớm mà!

- Người ta đợi con này giờ, sớm gì mà sớm!

- Ôi giờ, anh Phong mà mama làm như ai ấy. Hồi đó ảnh đợi con quen rồi, chả sao cả. – Tôi lắc đầu le lưỡi

- Ai nói với con là Phong?

- Ủa, chứ không phải mama nhắm anh Phong là con rể sao? Vậy hàng xóm mới mama nói là ai?

- Là anh!

Tôi nghe như sét nổ ngang đầu. Hấn đứng trước mặt tôi, khuôn mặt điềm tĩnh không biến sắc. Tôi chớp chớp mắt nhìn hấn, đầu vẫn đang cố gắng phân tích tình hình hiện tại

- Hai đứa....? – Mama tôi khá ngạc nhiên

- Dạ, hai cháu có quen nhau!

- Ồ, thế à! Tốt quá! Vào đây vào đây! – Mama nắm tay tôi và hấn lôi vào nhà

Tôi quay qua nhìn hấn, biểu hiện hấn chết chắc với tôi. Hấn nhún vai, le lưỡi, tỏ vẻ vô tội. Tôi quay qua hỏi mama

- Thế anh Phong...?

- Phong với Min là hai anh em, hai đứa ở chung nhà. Con quen cả hai đứa, chẳng lẽ không biết cả hai là anh em? – Mama ngạc nhiên hỏi tôi

- Anh em? Á, à ừ, con quên – Tôi tiếp tục phóng đạn vào người hắn – Anh em tốt nữa là đằng khác.

Papa tôi đang ngồi ở phòng khách, chăm chú đọc báo, vừa thấy hắn vào, thờ ơ đặt tờ báo xuống, quét mắt qua người hắn. Cặp mắt đúng nghĩa ba vợ nhìn con rể tương lai, kẻ sau này cướp con gái cưng của mình đi.

- Ngồi đi! – Papa tôi nói

Hắn ngoan ngoãn ngồi xuống, mama kêu tôi xuống bếp đem trái cây lên. Tôi là hận tại sao hắn lại được tiếp đãi như vậy, vị trí đó là phải dành cho chồng tương lai của tôi. Bây giờ cái kiểu của hắn không phải là đang tranh đoạt cái chức ấy sao. Bỗng nhiên cả người tôi như điện giật khi một câu nói của hắn xẹt ngang qua đầu “Đi gặp cha mẹ vợ...”.

- Bây đứng đó làm gì? Vào chỗ ngồi đi! – Mama cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Dạ – Tôi ngồi xuống kế bên mama

Không khí giữa chúng tôi rất kì dị. Hắn cứ như một nhà doanh nghiệp trên bàn kí hợp đồng, kính cẩn với đối tác là papa tôi, mềm mỏng nho nhã với trợ lý là mama tôi, và lâu lâu liếc mắt sang thư kí là tôi. Papa tôi thấy hắn cứ nhìn tôi mãi, khẽ hắng giọng, hỏi hắn:

49. Chương 49

- Cháu qua có việc gì?

- Dạ, cháu với Hạ Linh trước kia có quen nhau. Biết cô ấy mới về nước nên cháu ghé qua thăm!

- Quen biết? Quen biết thế nào?

Papa ơi, chỉ cần biết là có quen nhau là được rồi, không cần hỏi rõ vậy đâu. Lần này papa bảo vệ con gái quá mức rồi, làm con gái thật khó xử mà. Tôi hướng ánh mắt về phía hắn, ra hiệu không được khai ra sự thật

- Dạ, hai đứa là bạn ạ, là bạn rất thân. Thân đến nỗi...

- Đúng rồi ba, thân lắm. Ba có nhớ hồi đó có một lần, con xin ở lại bệnh viện chăm sóc một người bạn không? Là Min đấy ạ! – Tôi hốt hoảng chặn miệng hắn, cuối cùng lại phun ra một câu đáng lẽ cũng không nên nói, may là tôi không kể luôn thân đến nỗi tối đó hắn còn ôm tôi ngủ

- Ở lại? Chăm sóc? – Papa và mama lập tức thốt ra giống nhau, chỉ là một người ngạc nhiên vui vẻ, một người ngạc nhiên bức bối.

Tôi cắn môi, rất muốn bay qua ăn tươi nuốt sống hắn. Hắn vì có gì mà đột ngột xuất hiện ở nhà tôi, gây ra cảnh náo loạn rất khôi hài này chứ? Hắn nhìn tôi, khuôn mặt bình thản, miệng còn có ý cười nữa chứ.

- Thân như vậy chắc khi dọn về đây, cậu biết con Linh là hàng xóm nhà mình chứ?

- Dạ, cháu biết. Cháu là vì...

- Dạ, hồi đó con chơi thân với anh Phong. Thấy anh ở xa công ty quá, mới rủ rê anh dọn về khu này, nói chơi như vậy, ai dè anh dọn về thật! Min chắc là bị ép buộc đi theo.

- Hạ Linh! Con có nhiều bạn nam thân thiết quá nhỉ?

Papa bây giờ chuyển toàn bộ ánh nhìn về phía tôi, cảnh cáo nếu tôi còn nhảy vô cuộc trò chuyện thì lập tức bị tổng lên lầu. Tôi uất hận ngồi im, mặt cúi xuống. Trong lòng cầu xin papa đừng hỏi gì nữa, cũng nguyên rủa hắn nếu dám nói ra điều gì tôi sẽ xử đẹp hắn.

- Thôi thôi, ông hỏi nhiều quá làm gì? Đi lên lầu dọn đồ đi, không phải ông bảo một lát tôi và ông đi về quê sao?

- Từ từ, lát sắp xếp cũng được....Tôi còn muốn..

- Ấy da, có mấy thứ tôi muốn đem về quê cho bốt, không biết ông còn dùng không? Đi lên lầu xem xem – Mama tôi lôi papa đứng dậy, quay về phía chúng tôi nói – Hai đứa ngồi nói chuyện tự nhiên đi

Khi thấy song thân đã khuất sau cửa phòng trên lầu, tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tra khảo

- Anh...

- Không cần hỏi – Hấn cắt ngang lời tôi – Anh sẽ tự khai!

- Tốt, nói đi!

- Bốn năm trước khi em vừa đi, anh đã dọn tới sát nhà em. Lúc đầu cũng chỉ là để tìm một chút gì đó còn sót lại của em để có thể sống tiếp. Sau đó lại nhận ra bản thân không thể buông tay được. Anh đã dùng vẻ đẹp trai, thành đạt, ngoan ngoãn, hiền lành vốn có của mình để lấy lòng mẹ em. Cho nên tin tức của em, anh đều biết hết...

- Không cần khoe khoang lúc kể. Nói tiếp!

- Hết rồi, nói gì nữa? – Hấn nhìn tôi

- Ấc, thế việc Phong có mặt ở nhà tôi là sao?

- Thì anh nói anh ta qua để dò xem tâm ý em thế nào? Anh đã từng giới thiệu Phong là anh trai anh nên mẹ em cũng rất quý Phong

- Còn hôm nay, anh nói với tôi qua thăm nhà ba mẹ vợ là sao? Ai là vợ anh? – Tôi găm thẳng hai viên đạn phóng ra từ mắt tôi vào người hấn

- Cái này, à ờ thì, không phải lỗi của anh, là mẹ em ngày ngày gọi anh một tiếng cũng con rể Min, hai tiếng cũng con rể Min, anh nghe suốt bốn năm trời thành quen...Nhưng đây là lần đầu tiên anh mới tiếp xúc với ba em, ba em quả thật rất thương con gái

- Anh bây giờ lại đổ hết ả tôi. Con rể quý hoá nhỉ? Anh phải dập tắt ý định nhen nhóm của mama tôi

- Không thể ! – Hấn dùng bộ mặt ngây thơ tuổi 17 định hù chết tôi – Rõ ràng chúng ta có gì mà?

- Có gì là có gì? Không được nói xàm!

- Em đừng rũ bỏ trách nhiệm!

Câu nói hấn vừa thốt ra, papa tôi từ trên lầu vừa bước xuống, khuôn mặt một màu đen, hỏi gằn từng chữ: “Cái gì?”

50. Chương 50

- Dạ, cái gì là cái gì? – Tôi giả điên , ngây ngô hỏi lại.

- Hai đứa vừa nói cái gì mà rũ bỏ trách nhiệm.... ? – Sắc mặt ba tôi vẫn tiếp tục đen xì

- Á, ba hiểu lầm rồi, à thì là...là...hồi đó con làm chết bể cá vàng của Min. Chưa đền cho anh ấy thì đã chuồn qua nước ngoài. Bây giờ chúng con ôn lại chuyện cũ, anh ấy đùa bắt con chịu trách nhiệm thôi ạ. Haha!

Tôi không ngờ bốn năm đi nước ngoài, học gì không học, lại học được bí kíp phản ứng nhanh, nói dối không chớp mắt. Papa, con thật là có lỗi với người! Tôi cúi gằm mặt xuống, rít từng chữ qua kẽ răng

- Anh còn nói nữa thì biết tay tôi!

- Này, phụ tôi một tay, taxi sắp tới rồi! – Mama khệ nệ vai mang túi xách, tay ôm đồng hồ cũ đem về quê, cần nhằn với papa

- Để đây! Tôi có chuyện...

- Á, taxi tới rồi! – Tôi lao ra ngoài cổng mở cửa

- Cậu...trễ rồi, về đi! – Papa nhìn hấn, cặp mắt phát ra tia lửa điện

- Dạ, vậy cháu xin phép hai bác cháu về!

Papa nhìn hấn ra khỏi nhà, còn tôi khoá cửa đang hoảng mới yên tâm leo lên taxi. Tôi uể oải leo lên phòng, cái ngày gì mà mệt mỏi, ứng phó với mấy chuyện này thật tốn chất xám mà. Tôi nhảy lên giường, định chớp mắt một cái, lại cảm giác căn phòng khá ngột ngạt, nên bước tới mở cửa ban công, tiện tay mở luôn cửa sổ. Cửa vừa mở ra, tôi giật mình, xem chút nhảy dựng lên. Hấn đang đứng lù lù ở cửa sổ đối diện, còn nhàn rảnh cười với tôi. Tôi đưa tay vuốt vuốt ngực, liếc hấn

- Anh làm cái gì vậy, sao lại đục cái cửa sổ ở đây?

- Ô, nhà anh, anh muốn làm gì thì làm...

- Anh không biết là hai nhà rất sát nhau sao? Anh nhìn xem, em nhìn từ bên này, có thể thấy hết phòng bên kia...

- Ủ thì mục đích của anh là vậy mà!

- Anh....anh....Em đóng cửa đây!

- Đứng!

Tôi vừa với tay định đóng cửa thì bị tiếng hét của hấn làm cho khựng lại. Tôi nhìn hấn, cảm thấy phản ứng của hấn hình như hơi quá. Hấn hình như cũng nhận ra, phẩy phẩy tay:

- Thôi, tùy em. Anh chẳng qua phải đợi đến bốn năm mới thấy được cửa sổ đó mở. Bây giờ lại đóng đột ngột như vậy, cảm giác hơi hụt hẫng...

- À ờ thì...- Tôi lại bị những câu nói như vậy làm cho xiêu lòng rồi – Á, mệt quá! Em không đóng, anh đóng bên anh đi....Em muốn chớp mắt một tí!

- Hic, cũng như không. À nè, có lẽ em chưa đọc cái này. Em đọc thử nhé!

Hấn vừa nói vừa đưa tôi một cuốn sách. Tựa đề của nó là: “Khoảnh khắc”. Tôi đưa tay ra là có thể dễ dàng lấy, haiz, đã nói là hai cửa sổ sát nhau lắm mà. Không hiểu sao papa tôi lại không phát hiện ra chỗ hiểm này chứ. Hấn lại nở nụ cười mê hoặc dụ dỗ tôi trước khi đóng cửa.

Tôi vừa nhìn cuốn sách vừa bước tới bàn làm việc. Có lẽ đây là tác phẩm của hấn, vẫn là “Mưa gió vạn năm” mà. Tôi hít một hơi, bắt đầu đọc. Từng câu từng chữ trong cuốn tiểu thuyết ấy làm sống dậy toàn bộ ký ức mà tôi cố quên đi. Mọi neuron thần kinh của tôi dường bị kích thích cùng một lúc, mọi cảm xúc của từng khoảnh khắc chúng tôi bên nhau lại ùa về một cách mạnh mẽ. Cuốn sách như một nhật kí về hành trình đi tìm tình yêu của chúng tôi, một cô gái chìm đắm trong ký ức và một chàng trai đầy nỗi đau cùng gặp nhau, liệu rằng cả hai có thể bù đắp cho nhau hay cuối cùng chỉ là bị kịch mà thôi. Tôi không biết, ngay cả tác giả là anh cũng không biết. Một kết thúc mở với hình ảnh cuối cùng là chàng trai ngày ngày đều đến trước nhà của cô gái, chờ đợi một hình ảnh quen thuộc. Những dòng cuối cùng của cuốn sách, hấn viết: “Dành tặng em, cô gái kết thúc vạn năm mưa gió của anh! Dù em đang ở một nơi đâu đó, nhưng anh nhất định chờ em về! Đợi em tìm được nơi nào dành cho tình yêu chúng ta. Nếu em không tìm được, hãy quay về, vì anh sẽ tạo ra nơi đó cho em!”. Trái tim tôi lại lỡ một nhịp. Cuốn sách đã xuất bản được bốn năm rồi, liệu rằng nếu tôi đọc nó sớm hơn thì sẽ quay về liền hay không?

Tôi thở dài, vì quá chăm chú nên giờ tôi phát hiện trời tối rồi. Tôi vừa đứng lên, định bước về giường, thì đột ngột trước mắt tối thui. Cúp điện rồi! Tôi la “Á!” một tiếng theo phản xạ. Sợ thì không sợ, chỉ là không thấy gì hết. Một màu đen như mực.

- Để anh đi kiểm đèn pin cho em! Em đừng nhúc nhích! – Là giọng nói của hấn

- Không cần đâu! Em lên giường ngủ là ổn!

Tôi quờ quạng đi trong bóng đêm, cái điện thoại (thứ phát sáng duy nhất tôi nghĩ ra được) đâu mất rồi. Tôi quyết định đi theo thói quen của mình, dù gì cũng là căn phòng yêu quý của tôi mà, nhưng tôi lại không ngờ cái tật bừa bộn của mình có lúc quay lại hại chết mình. Tôi bị vấp vò chai nước ngọt rỗng được để bừa trên sàn, là một cú chụp éch tuyệt đẹp. Tôi la “Á” lần thứ hai, lần này thê thiết hơn lần đầu tiên. Ngay lập tức một ánh đèn pin được rọi qua phòng tôi

- Đèn nè! Em làm sao vậy? – Hấn hốt hoảng

- Không sao! – Tôi nằm trên sàn, toàn thân ê ẩm, quơ quơ tay ra hiệu – Không sao!

Tôi cố gắng ngồi dậy, nhưng không ngờ cú té đó lại tác động nhiều như vậy, đập toàn bộ phần lưng lên sàn nhà không phải là chuyện bình thường. Chẳng lẽ bây giờ tôi nói với hấn không sao nhưng lại bò lết trước mặt hấn, nghĩ đi nghĩ lại là nằm im, đợi cơn đau qua đi. Hấn vẫn hướng đèn pin về phía phòng tôi, chờ mãi vẫn không thấy tôi ngồi dậy, trong lòng quả nhiên lo lắng vô cùng

- Này, em làm sao vậy? Em đợi đó, anh qua liền!

- Hả? – Tôi la lên

Không phải hấn sẽ trèo cửa sổ qua chứ. “Không được, không được” – Tôi ngăn cản. Không thể để hấn có lần đầu tiên, ai biết sau này sẽ có lần nào nữa. Nhưng hấn chẳng xem tôi ra kí lô nào, chỉ cần năm phút hấn đã có mặt ở phòng tôi. Tôi uất hận nhìn hấn, trời ơi, còn gì gia phong lễ giáo nữa.

51. Chương 51

- Ai cho anh trèo qua như vậy? Anh có biết như vậy là...

- Im lặng đi! Để anh xem, đau chỗ nào? – Hấn đưa tay đụng tôi – Đã bảo đứng yên mà không nghe, mắt mũi có phải như người ta đâu. Sao cái gì cũng bướng vậy hả? Thiệt là, em không thương thân mình, nhưng cũng phải nghĩ đến người thương cái thân em chứ...À ờ thì ý anh nói là ba mẹ em đó...Yên nào, để anh bế lên giường....

Tôi phì cười, quên mất cả cảm giác đau. Cái gì “Yên nào, để anh bế lên giường...”. Không biết khi hấn nói câu đó có suy nghĩ bậy bạ gì không, chứ với đầu óc đen tối của tôi, thì câu đó quả thật khiến người khác hiểu lầm. Còn nữa, ngoài ba mẹ tôi thương tôi ra, hình như còn có một người, làm tôi cảm thấy rất ấm áp. Nằm gọn trong vòng tay của hấn, tôi cứ cười băng quơ, vẻ mặt chắc là rất ngốc nghếch

- Em cười cái gì?

- Không có! Ai cười hồi nào?

Hấn vừa nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, tay vẫn còn chưa kịp rút về thì đèn bật sáng. Có điện rồi! Tuy nhiên đi kèm với ánh sáng “đẹp đẽ” là cửa phòng bật mở. Hai khuôn mặt với bốn con mắt mở tròn xuất hiện ngoài cửa. Ngay lập tức, một giọng nói “truyền cảm” vang lên: “Hai đứa đang làm gì vậy hả?”. Trên đời lại có cái tình huống trở trêu như vậy sao. Làm gì? Làm gì đây? Tại sao song thân đã đi còn quay về, không sớm không muộn bắt đúng ngay tình tiết cực kì hấp dẫn. Tôi chỉ còn biết ôm đầu rủ rượi, cầu ình sống sót qua tối nay.

52. Chương 52

Papa bước tới, giận dữ quét mắt qua người hấn, nói:

- Đi về!

- Bác hiểu lầm rồi ạ!

- Đúng đó papa, là do con....

- Tôi hiểu lầm hay không, không đến lượt cậu lên tiếng! Nếu mẹ nó không quên đồ quay về nhà lấy, không biết nhà này sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi muốn nói chuyện với Hạ Linh. Cậu về đi! – Papa tôi mặt lúc này đã đỏ hết cả lên

- Cháu xin lỗi. Bác đang nóng, xin bác đừng trút giận lên cô ấy. Cứ trút hết cho cháu! – Hấn dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào papa tôi

- Cậu....

- Ông bình tĩnh! – Mama tôi sau khi quan sát thấy nét mặt oan ức của tôi, vội vàng lên tiếng – Min, cháu về đi! Ba Hạ Linh tất nhiên không làm gì con gái của mình đâu. Với lại có bác ở đây, chẳng lẽ lại đứng im để ông ấy làm gì. Còn ông về phòng đi, có gì sáng mai bớt nóng rồi nói chuyện! Ông nuôi con gái hơn 20 năm, chẳng lẽ không biết tính tình con mình sao?

Tôi nhìn mama đầy ngưỡng mộ. Ôi người mà ngày ngày vô tư vô tâm như con nít khi gặp chuyện lại sáng suốt vô cùng. Hẳn nghe mama tôi nói hay như hát, cũng không dám cãi, vội vàng chào song thân tôi ra về. Tất nhiên lần này là bằng cửa chính大堂 hoàng. Mama tôi lấy điện thoại gọi về cho người nhà dưới quê bảo sẽ xuống trễ một hôm, rồi quay qua lời papa tôi xuống lầu. Trước khi ra khỏi phòng còn nháy mắt ra hiệu cho tôi yên tâm. Toàn thân tôi đau ê ẩm, cũng không còn sức để suy nghĩ hay lo sợ nữa. Cứ thế mà chìm vào giấc ngủ thôi.

Sáng sớm, mama đã kêu tôi dậy, chuẩn bị cho cuộc “thăm tra” lịch sử. Tôi cũng không mè nheo như mọi ngày, lập tức thức dậy, lê tấm thân vẫn còn nhứt nhối đi làm vệ sinh cá nhân. Khi tôi xuống nhà trình diện thì thấy một bị cáo khác đã ngồi sẵn ở phòng khách. Hẳn trông thấy tôi, lập tức đứng dậy, định chạy tới đỡ tôi. Tôi thì vừa ngại vừa sợ hành động của hắn như châm dầu vào lửa, vội vàng xua xua tay, ra hiệu cho hắn ngồi xuống. Tôi bước tới ngồi kế mama, đưa mắt cầu cứu người.

- Được rồi, ông muốn hỏi gì thì hỏi đi. Đừng đưa bộ mặt hình sự ra dọa tụi nhỏ nữa!

- Nói đi, tối qua xảy ra chuyện gì?

Tôi lập tức giành kể hết mọi chuyện, từ đầu đến cuối không cho hắn xen vào, tránh hắn thoát ra những câu nói gây hiểu lầm. Papa nhìn tôi, ánh mắt dò xét xem tôi có nói dối hay không

- Mama nhìn xem, lưng con còn vết bầm này! – Tôi kéo hở áo lên ama nhìn

- Đúng rồi ông ạ. Sáng nay tôi cũng thấy con mình rất mệt mỏi.

- Thật không? – Papa hỏi tôi nhưng lại không nhìn tôi, mắt đã hướng về phía hắn

- Dạ đúng! – Hắn gật đầu

- Ba tin con – Papa quay lại tôi – Nếu đó là sự thật thì tôi cảm ơn cậu. May mà có cậu, chuyện tối qua, tôi xin lỗi cậu...

- Dạ không có gì ạ. Bác cũng không cần phải cảm ơn cháu. Cháu đã hứa với một người là phải chăm sóc Hạ Linh thật tốt. Bây giờ cháu chỉ thực hiện lời hứa của mình thôi!

- Hả? Bà chưa gì đã gửi gắm con gái mình cho người lạ rồi hả? – Papa quay phắt qua nhìn mama tôi

Mama lắc lắc đầu, tỏ vẻ oan ức. Tôi thì biết rõ người hắn đang nói đến là ai, nhanh chóng lời hắn đứng dậy, nở nụ cười giả tạo có thể rặn ra được lúc này, nhìn papa mama:

- Hihi, Min lại nói xàm đấy ạ! Anh về đi! Đến giờ đi làm rồi!

Hắn không ngại ngừng ghé sát vào tôi, nói nhỏ: “Anh đợi em ngoài công viên! Mười lăm phút nữa hãy ra gặp anh! Nếu em không ra, anh sẽ vào nhà kiếm em!”. Sau đó gật đầu chào người lớn rồi ra về. Tôi cũng chạy lên lầu, sửa soạn quần áo. Tôi không thể lường trước được hắn sẽ làm gì, nói gì với song thân của tôi. Tôi không muốn papa mama một lần nữa phải lo lắng cho tôi. Dù tôi có nói không sao, nhưng chắc chắn họ sẽ cảm thấy rất đau lòng vì con gái mình phải trải qua khoảng thời gian khó khăn mà họ không hề hay biết.

Hắn ngồi ở ghế đá đợi tôi. Tôi bước tới chỗ hắn, ngồi xuống. Hắn quay qua, nở nụ cười chọc quê tôi:

53. Chương 53

- Em ngoan thật đấy! Nếu lúc nào cũng vậy thì có phải tốt không.

- Anh muốn nói gì thì nói đi!

Tôi vừa quay qua nhìn hắn. Thay cho vẻ bồn chồn lúc này là khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc. Tôi bị cái nhìn của hắn làm cho đóng băng, đầu óc quay cuồng không thể suy nghĩ được gì.

- Tại sao em cứ trốn tránh như vậy? Em như vậy anh biết phải làm sao?
- Em...
- Anh biết em còn tình cảm với anh. Sao chúng ta không thể đến với nhau?
- Nhưng không thể được, em cũng đã hứa với anh ấy...
- Hứa rằng nếu anh ấy không mang anh đi, em sẽ rời xa anh đúng không?
-
- Hôm nay chúng ta đi làm rõ mọi chuyện!

Hắn kéo tôi đứng dậy, leo lên xe. Tôi nhìn khung cảnh hai bên đường, biết rõ là chúng tôi đang đi đâu. Dù có đi xa bao lâu thì chắc chắn có 2 nơi tôi không thể nào quên được: nhà tôi và nghĩa trang nơi mộ anh đặt ở đó. Tôi ngồi trước mộ anh, chào đón tôi vẫn là nụ cười dịu dàng ấy. Xung quanh mộ rất sạch sẽ, cỏ dại cũng không có, chứng tỏ được chăm sóc rất kĩ. Hắn cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, thở dài nói:

- Chúng ta hãy sống thật đi. Trước mặt anh ấy nói rõ tất cả.
- Nói cái gì? – Tôi ngây ngô hỏi hắn
- Nói rõ tình cảm của chúng ta. Anh hỏi em một câu thôi: em còn yêu anh không?
- Ai lại hỏi một câu sỗ sàng như thế? Cho qua!
- Vậy em còn yêu anh ấy không?
- Có! – Tôi gật đầu
- Sao cái này em trả lời được? Thật bất công! Nhưng không sao, vậy anh ấy nói gì em cũng sẽ đồng ý?
- Tất nhiên! Nếu là anh thì em còn suy nghĩ, còn nếu là anh ấy thì thế nào cũng được.
- Tốt – Hắn bắt đầu cười gian manh – Anh ấy bảo rằng em có thể yêu anh.
- Cái gì? Anh ấy nói hồi nào?
- Em không tin. Được, anh sẽ hỏi lại anh ấy. – Hắn quay qua mộ anh – Bốn năm nay ngày nào tôi cũng ra đây, hỏi anh chỉ một câu: cô ấy có thể yêu tôi hay không? Anh có lẽ cũng phát chán rồi. Hôm nay là lần cuối cùng tôi hỏi anh câu đó, sau này sẽ không làm phiền anh nữa. Nếu anh không đồng ý thì ngay bây giờ có thể đem tôi đi, nếu không có cô ấy bên cạnh, tôi không muốn sống nữa....Cho anh mười phút suy nghĩ, qua mười phút này, tôi nhất định sẽ giữ cô ấy mãi mãi bên cạnh tôi...
- Anh nói cái gì vậy? – Tôi hốt hoảng
- Bây giờ chúng ta ngồi đợi, mười phút nữa em sẽ biết được câu trả lời của anh ấy – Hắn nhìn tôi, ánh mắt kiên định
- Anh điên rồi! – Tôi hét lên
- Đúng, anh điên rồi. Bốn năm nay, anh nhớ em đến phát điên, muốn gặp em đến phát điên, ngày ngày đều đến đây, cầu xin anh ấy cho chúng ta được ở bên nhau. Em có thấy một người tỉnh táo nào làm những việc như vậy không? Em nghĩ em qua bên Mỹ, anh không thể tìm được em sao. Anh có thể tìm em dễ dàng, có thể thành linh đứng trước mặt em, nhưng anh không làm vậy, anh chờ đợi em quay về. Đợi em tìm ra nơi dành cho tình yêu chúng ta...
- Anh...
- Còn năm phút nữa...

54. Chương 54

Tôi nhìn hấn, ánh mắt nồng cháy của hấn như muốn thiêu đốt tâm can của tôi, khiến tình cảm bấy lâu của tôi tưởng như đã ngủ vùi nay bùng lên một cách mạnh mẽ.

- Được, muốn đánh cược thì chúng ta cùng đánh cược – Tôi quỳ xuống trước mộ anh – Anh, nếu nói cuộc sống của Min là do anh trao tặng thì cuộc sống của em cũng vậy. Nếu anh nhất quyết lấy lại những gì thuộc về anh thì đừng lấy của mình anh ấy, hãy lấy luôn của em đi...Em biết em làm khó anh nhưng em thật sự rất yêu người con trai đứng bên cạnh em đây. Là do từ đầu anh dạy hư em, lần này chúng ta hãy đánh cược xem ai thắng ai thua!

Những lời cuối cùng vừa thốt ra thì nước mắt tôi bắt đầu rơi, trái tim như muốn vỡ ra, là cảm giác phản bội anh từ lần này đến lần khác. Tôi ôm chặt ngực mình, cố gắng kìm nén

- Anh sai rồi! – Hấn cũng ngồi sụp xuống, ôm tôi vào lòng – Xin lỗi em! Anh sai rồi! Bắt em lựa chọn một trong hai đã khiến em đau lòng. Em đừng khóc, anh sẽ tiếp tục đợi...Được không em?

- Không phải! – Tôi lắc lắc đầu – Cách đây hai năm, anh ấy đã lựa chọn thay em rồi. Anh ấy ngay cả khi mất đi vẫn không muốn em đau lòng, nên đã tự mình lựa chọn rời xa em. Em có thể mạnh dạn đánh cược vì em ý vào tình yêu của anh ấy.

Hấn ôm tôi, vòng tay siết chặt hơn bao giờ hết. Tôi gục đầu vào vai hấn mà khóc, nước mắt ướt đầm vai áo của hấn. Hấn nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi an ủi. Đợi đến khi tôi khóc đến nỗi kiệt sức không thể khóc được nữa, hấn mới nhẹ nhàng đỡ tôi ngồi thẳng dậy, nói nhỏ: “Em xem, qua mười phút rồi, em khóc như thế, anh ấy dù có muốn mang anh đi cũng không được. Em thắng rồi! Nhưng anh thấy như vậy thì em lại càng cảm kích anh ấy hơn. Kiểu này thì anh muốn qua mặt anh ấy chỉ có thể yêu em nhiều hơn một chút!”. Tôi lấy tay chùi nước mắt, nắm bàn tay đánh vào vai hấn. Tôi quay qua anh, có thể cảm nhận ánh mắt đầy yêu thương, nụ cười nồng ấm của anh qua tấm hình, khẽ nói: “Cảm ơn anh!”

“Bóp bóp bóp”

Tôi giật mình vì tiếng vỗ tay, vội vàng quay lại thì thấy Phong đang tươi cười bước tới. Tôi biết Phong chắc chắn đã đứng từ đầu xem kịch hay nên lườm anh một cái.

- Chúc mừng, chúc mừng hai bạn trẻ!

- Sao anh lại ở đây? – Tôi và Min đồng loạt lên tiếng

- Á, đúng rồi. Anh đến tìm hai đứa. Gọi điện thoại cho cả hai mà không ai bắt máy, anh đến đây tìm thử. Có chuyện rồi!

- Chuyện gì? Anh nói mau đi! – Tôi lo lắng

- À ờ thì...hôm nay anh đi họp với đối tác xong thì quay về nhà. Chưa kịp bước chân vào nhà đã bị mẹ em tóm gọn lời đi. Ba em cũng ngồi ở phòng khách, nhìn anh bằng cặp mắt hết sức kinh dị. Hai người họ chụp mũ, chặn đầu chặn đuôi, mềm mỏng rồi hăm dọa, bắt anh kể ra mối quan hệ của hai đứa. Anh...anh...khai hết rồi!

- Cái gì? – Một lần nữa tôi và Min lại đồng thanh

- Không phải tại anh. Là ba em, ông ấy rất đáng sợ! Nhưng hai đứa đừng lo, có một số chuyện thuộc về đời trước anh không có kể, cũng giảm bớt tính chất bi thương rồi,...Chỉ bảo là hồi xưa hai đứa quen nhau, sau đó cãi vã rồi chia tay...Ờ thì cứ lựa lời mà nói...

- Hèn chi sáng nay papa dễ dàng bỏ qua chuyện hai đứa, thì ra là đã nghi ngờ rồi, chỉ chờ thời cơ vạch trần chúng ta. Ồi làm sao bây giờ? – Tôi rầu rĩ

- Không sao! Đã đến nước này, phải đối mặt thôi – Min xoa xoa đầu tôi – Chúng ta về!

Hấn dắt tay tôi bước vào nhà. Ngồi đợi chúng tôi ở phòng khách là song thân yêu quý của tôi. Mama nhìn tôi bằng vẻ mặt trách móc, papa thì điềm tĩnh đến đáng sợ. Tôi sợ sệt nép sau lưng hấn, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người hấn. Bây giờ papa có phóng dao thì cũng chỉ trúng hấn thôi, tôi có thể thoát nạn.

- Hai đứa...- Mama tôi là người lên tiếng đầu tiên – đã từng yêu nhau sao?

- Dạ – Tôi gật gật đầu

- Dạ, không phải!

Câu trả lời của hắn làm tôi giật mình, song thân của tôi cũng lập tức chau mày lại

- Không phải là “đã từng”, mà là đang yêu nhau ạ! Lúc trước, bây giờ và sau này, cháu mãi mãi sẽ yêu một mình Hạ Linh..

- E hèm! – Papa tôi dường như không đỡ nổi câu tỏ tình thẳng thừng của hắn, vội vàng hắng giọng – Tôi không cần biết cậu yêu con gái tôi như thế nào, nhưng với người con trai làm con gái mình đau khổ suốt mấy năm trời, cậu nói tôi làm sao tin tưởng giao con gái mình cho người đó!

- Papa, không chỉ mình con buồn, mà anh Min cũng....

- Chưa đến lượt con lên tiếng! Ba đang hỏi Min!

Tôi lập tức xịu mặt xuống. Gì chứ, chuyện này liên quan đến tôi mà, sao tôi không được có ý kiến. Hắn nhận ra vẻ ảm ức của tôi, liền nắm chặt tay tôi an ủi. Tôi ngược lên nhìn hắn, bắt gặp nụ cười ảm áp của hắn thì mọi bực bội đều tan biến hết.

55. Chương 55

- Cháu sẽ dành cả cuộc đời của mình để chứng minh cho bác thấy cháu thật sự có thể đem lại hạnh phúc cho Hạ Linh. Chỉ khi nào hai bác đồng ý, hai đứa mới chính thức đến với nhau. Nhưng cháu chỉ sợ...

- Con không muốn, đợi anh ấy chứng minh xong, con sẽ chết già...Con không muốn! – Tôi giãy nảy nhanh chóng tiếp lời của hắn, đúng kiểu phụ xướng phụ tấu

- Cái con này, không phải mấy ngày trước bây vẫn còn chưa chịu lấy chồng đó sao. Bây giờ lại nhoi nhoi như vậy hả? – Mama mắng tôi

- Dạ thì mấy bữa trước khác, bây giờ khác...

- Ba còn chưa cho hai đứa quen nhau, ở đâu ra bây đòi lấy nó rồi! – Papa nhìn tôi, khuôn mặt đỏ khốc đỏ cười

- Con quen ảnh chán rồi, không quen nữa, bây giờ papa mama đồng ý thì cưới thôi!

- Trời, trời ơi! – Song thân tôi kêu lên thảm thiết

- Em ngoan nào! – Hắn giả vờ trách móc tôi, nhưng ánh nhìn rõ ràng đang tán thưởng tôi

Tôi vì trai mà phản bội cha mẹ, đúng là đại nghịch bất đạo. Nhưng rõ ràng papa mama trong lòng đã đồng ý, sao còn làm khó chúng tôi.

- Bây nói thiệt chứ? – Mama tôi hỏi

- Dạ – Phóng lao thì phải theo lao, tôi gật đầu

- Á, được rồi, được rồi! – Mama tôi thay đổi bộ mặt 180 độ – Tốt rồi, ông không cần diễn nữa. Ôi nhân mặt thật là mỗi mà. Được được, Min nói người lớn bên nhà cháu qua...

- Hahaha, tôi sắp có con rồi! – Papa tôi cười thành tiếng

- Papa! Mama! Hai người....hai người....

Tôi giậm chân, không thể nào, ai đời có cha mẹ nào gả con gái đi mà vui mừng như vàng hạ giá như thế chứ

- Dạ, cháu biết rồi!

- Anh...anh.....

- Ngốc ạ! Đã nói thì phải giữ lời đó!

- Nhưng.....nhưng....

- Vợ ngoan! – Hấn ghé sát tai tôi nói khẽ – Công của vợ thật là to lớn!

Tôi vuốt vuốt mũi, suy nghĩ một lát, định nói gì đó nhưng lại thôi. Chúng tôi yêu nhau, đâu cần phải nói gì. Chỉ cần nhìn ánh mắt đối phương đã biết người đó nghĩ gì, thì liệu những lời nói sáo rỗng có cần dùng đến không. Hấn nắm chặt tay tôi, nụ cười triu mến, ánh mắt yêu thương. Tôi chỉ cần như thế, và mãi mãi sau này cũng chỉ cần như thế. Tôi rướn người nói với hấn: “Cảm ơn anh đã chờ đợi em!”

56. Chương 56

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em là sau khi tôi phẫu thuật xong được một tuần. Bên phía công an xác định lỗi không phải do tôi, tôi cũng không biết đó thật ra có lỗi của mình hay không. Tuy nhiên tôi thật sự rất muốn biết tôi đã gây tai nạn cho ai nên đã nhờ Phong đưa đi gặp người đó. Tôi đứng ngoài cửa phòng, nhìn vào trong. Em đang ngồi dựa lưng vào thành giường, quay mặt về phía cửa sổ. Dáng vẻ cô độc của em khiến trái tim tôi nhói lên từng cơn. Bỗng nhiên em bắt đầu la hét, bác sĩ ngay lập tức chạy vào, tiêm cho em một mũi thuốc an thần. Em bắt đầu bình tĩnh lại, cuối cùng nằm thiêm thiếp trên giường, nhưng nước mắt vẫn cứ lăn dài. Tôi biết mình đã làm cho cuộc đời của một người thay đổi rồi, trong lòng vô cùng áy náy, vừa muốn trốn chạy vừa muốn ở bên cạnh bảo vệ em. Nhưng trong lòng tôi ngoài việc đó còn có một nỗi đau khác, người cha tôi kính trọng bao năm hoá ra chính là người đã hại chết cha mẹ tôi. Tôi thật sự không thể bám víu vào bất cứ thứ gì, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất là trả thù. Tôi giả vờ mất trí, quyết định sang Mỹ. Trước khi đi, tôi đến thăm em. Không hiểu sao từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, dù hình ảnh không phải đẹp đẽ gì nhưng ngày nào tôi cũng nghĩ về em. Lần này và cũng như những lần khác, vẫn là ánh mắt vô hồn nhìn về phía cửa sổ. Tôi cảm thấy rất xót xa, nhưng lại không đủ dũng cảm đứng trước mặt em nói một câu xin lỗi. Tôi nhờ Phong ở lại giúp đỡ em, bằng cách nào đó hãy giúp em trở lại với cuộc sống bình thường. Sau này mới biết là Phong nhờ một người bạn của em giả vờ giới thiệu em vào một toà soạn mà Phong có quen biết. Cứ thể đều đặn mỗi tháng lại có thông tin của em từ Việt Nam gửi qua cho tôi. Sau khi sang Mỹ, tôi bỗng nhiên muốn viết lách, trong lòng như có ngọn lửa thôi thúc khiến tôi không thể dừng cái ý muốn viết ra những gì mình suy nghĩ. Thế là tác phẩm đầu tiên của tôi ra đời với bút danh “Mưa gió vạn năm”. Rồi tác phẩm thứ hai, thứ ba. Đến khi “Yêu một lần” được đề nghị xuất bản, tôi quyết định về Việt Nam. Ngay ngày đầu tiên tôi trở về, không ngờ lại gặp được em ngay. Tôi rất muốn bước tới nói chuyện với em. Em lúc này khác xa với hình ảnh của ba năm về trước. Em có sức sống hơn, ánh mắt cũng lấp lánh cả sự tinh nghịch. Trong lòng tôi cảm thấy em thật thú vị, thế là tôi nhờ nhân viên trong quán làm một phiếu đóng góp ý kiến để có được số điện thoại của em. Em ngốc nghếch, cứ thế vui vẻ điền vào mà không nhận ra trong quán có mỗi mình em phải làm phiếu đóng góp ý kiến.

Những lần sau này gặp em đều đến bằng sự tình cờ. Tình cờ ở hội chợ sách, trong công viên, tại nghĩa trang và tình cờ tôi yêu em. Tôi không biết mình yêu em lúc nào, yêu từ ba năm trước, hay bây giờ gặp lại mới yêu, nhưng cảm giác đó ngày càng mãnh liệt. Chỉ là tôi không ngờ khi tôi thổ lộ em lại phản ứng mạnh như vậy, tôi biết em chưa quên được anh ấy, nhưng không thể ngăn cản ngày ngày yêu em nhiều hơn...

Có nhiều việc xảy ra một cách chớp nhoáng, sức khỏe tôi đột nhiên yếu đi. Lúc này tôi thật sự không mong em sẽ yêu mình, chỉ cầu mong em có thể chấp nhận tình cảm của một người nào đó, để em có thể sống thật hạnh phúc. Tôi có đến mộ thăm anh vài lần, nhưng đến một ngày lại bị em bắt gặp. Thế là lại làm em giận. Khi em chạy đi, trái tim tôi lại vỡ ra từng mảnh, thật sự rất đau đớn...

Tôi không ngờ em lại xuất hiện trước mặt tôi, nói rằng em yêu tôi. Tôi thật sự rất hạnh phúc, nhưng lại cũng rất lo sợ, tôi rất sợ một ngày tôi sẽ phải rời xa em mà đi. Gần đây tôi cảm nhận sức khỏe của mình thật sự rất tệ, nhưng trước mặt em, tôi luôn luôn tỏ ra vui vẻ, nở một nụ cười thật tươi cho em vui lòng. Tôi quyết định tặng em một buổi tối lãng mạn, để nếu một ngày tôi không có bên cạnh em, thì em vẫn có một kỉ niệm đẹp về mối tình ngắn ngủi này. Khi tôi định tặng em chiếc nhẫn mà mẹ tôi, à không mẹ anh để lại, thì cơn đau chết tiệt một lần nữa đánh gục tôi. Tôi tỉnh dậy, thật may người đầu tiên tôi nhìn thấy là em. Đêm đó tôi đã ôm em trong lòng mà ngủ, thật sự đã nghĩ rằng cứ thế mà ra đi có lẽ sẽ rất hạnh phúc.

Quỳnh Như đến thăm tôi. Tôi có lỗi với cô gái này. Hồi xưa vì chuyện làm ăn giữa hai nhà, tôi dường như đã quyết định sẽ lấy cô ấy làm vợ. Tình yêu không có, nhưng thật sự tôi cũng không ghét Quỳnh Như.

Nhưng chính tôi không ngờ vì năm xưa tôi đối xử với cô ấy quá tốt đã làm cho lòng hận thù của cô ấy chất chứa càng lớn. Khi tôi biết cô ấy là người nói với em sự thật, tôi cũng có thể trách bản thân mình mà thôi.

Em rời xa tôi đã được một tháng rồi, tôi thật sự rất nhớ em. Vừa lúc đó tôi biết được ngôi nhà kế bên nhà em được rao bán, thế là tôi quyết định mua nó. Tôi cần một chút không gian để tìm kiếm hình ảnh của em. Tôi chọn căn phòng trên lầu, đục một cái cửa sổ để nhìn về phía phòng em. Cửa sổ phòng em luôn đóng, tôi ngày ngày chờ đợi nó một lần được mở ra và em sẽ xuất hiện ở đó, nhìn tôi cười thật tươi.

Trong khoảng thời gian không có em bên cạnh, tôi lao vào làm việc và viết lách. Một năm sau đó, tôi cho xuất bản cuốn tiểu thuyết “Khoảnh khắc” – Một món quà muộn gửi đến em. Tôi và Phong cuối cùng cũng vực dậy được công ty, nghĩ đi nghĩ lại cũng thật buồn cười, chính hai đứa tôi phá sập công ty, bây giờ phải gồng mình cứu nó. Con người thật biết làm khổ bản thân. Lúc này nỗi nhớ em càng ngày càng nhiều, đêm nào tôi cũng mơ thấy em. Tôi quyết định bắt vé máy bay sang Mỹ. Em tưởng tôi là ai chứ, thật sự nghĩ rằng sang Mỹ có thể trốn tránh tôi sao. Tôi đứng từ xa nhìn em, rất muốn chạy tới ôm em vào lòng, lời em về Việt Nam, dù em có hận tôi thì tôi nhất quyết cũng không buông tay. Nhưng nụ cười vui vẻ thật sự trên môi em, ánh nhìn thuần khiết, không vương bận đã ngăn cản tôi. Tôi về Việt Nam, tiếp tục chờ đợi em

Tôi bắt đầu làm quen với gia đình em. Mẹ em quả thật là người phụ nữ hiền lành, tốt bụng, nhiều khi còn lộ ra vẻ yêu đời hơn cả em. Thật sự là tôi rất muốn được làm rể gia đình em....

Cuối cùng tôi cũng đã chờ đợi được ngày đó, người con gái tôi ngày đêm mong nhớ đã trở về rồi. Cứ như là phải cưa cẩm em lại từ đầu nhưng thật sự tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Cả người cứ như trên mây, khiến Phong nhìn tôi đều chặc lưỡi lắc đầu. Nhưng cái tôi không ngờ là em đòi làm đám cưới. Lúc đó em rất hùng hổ, nhất quyết phải cưới, làm tôi vừa buồn cười vừa ảm áp. Rất muốn ngay lập tức hôn em một cái nhưng cha mẹ vợ tương lai đang đứng đó, thật là ức chế mà. Em thì thào vào tai tôi: “Cảm ơn anh đã chờ đợi em”. Tôi cảm nhận được tương lai phía trước thật sự rất tươi sáng

57. Chương 57

Cô bé ngồi trước mặt tôi cứ lắc lư hai bím tóc, vẻ mặt tinh ranh, chớp chớp mắt nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng. Tôi nở nụ cười với em, rồi quay qua tiếp chuyện với hai phụ huynh là cha mẹ em. Tôi được thuê làm gia sư ôn thi đại học, quả thật khi tôi nhìn thấy em lần đầu tiên thì không nghĩ em đã học lớp 12 vì nhìn em vẫn còn ngây thơ, tinh nghịch lắm.

Tôi đi làm gia sư từ hồi học năm nhất, tính ra bây giờ dạy cũng không ít người, nhưng em lại khiến cho tôi có cảm giác rất đặc biệt. Em thông minh, sáng dạ, lại rất năng động. Ở em toát ra một sức sống tràn đầy mà tôi không hề có, làm cho tôi ngày qua ngày lại bị em cuốn hút. Tôi rất nghiêm khắc trong công việc dạy dỗ em, vì tôi có phần đặt nhiều kì vọng vào một người thông minh như em. Bỗng dưng tôi muốn em trở thành một niềm tự hào trong cuộc đời làm gia sư của tôi. Có lẽ hơi buồn cười, nhưng lúc đó tôi lại suy nghĩ như thế đấy.

Có một ngày đẹp trời, tự nhiên em lại năn nỉ tôi kể về cuộc sống, quá khứ, xuất thân của tôi. Trong suốt 19 năm sống trên đời, không tính khoảng thời gian còn bé chưa có nhiều nhận thức, thì đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy khá khó khăn khi kể về quá khứ của mình. Bản tính của tôi khá điềm tĩnh, lại luôn bằng lòng với những gì mình có nên đối với việc tôi là trẻ mồ côi, được nuôi từ nhỏ trong chùa, tôi từ trước tới giờ đều xem là việc hết sức bình thường. Nhưng không hiểu sao lần này tôi lại cảm thấy khá xấu hổ, ngay lập tức lại cảm thấy mình rất tầm thường, nên vẻ mặt của tôi có lẽ cứ biến đổi liên tục. Em nhận ra nét mặt không được tự nhiên của tôi nên cũng dậm ra áy náy, cuối cùng không hiểu sao lại bật khóc nức nở rồi luôn miệng nói xin lỗi tôi. Tôi luống cuống hỏi: “Tại sao em lại khóc chứ?”, thì em trả lời rất ngô nghê là “Không biết! Chỉ thấy là em đã hỏi những thứ không nên hỏi!”. Tôi xoa xoa đầu em trấn an: “Không sao, không sao, anh quen rồi, cảm thấy rất bình thường!”. Em nhìn tôi, vẻ mặt dường như không tin lời tôi nói: “Bình thường á, nhưng vẻ mặt của anh lại khiến người ta thấy rất đau lòng!”. Tôi im lặng, không nói gì nữa, chỉ nhìn em mà thôi. Tôi chợt nhận ra, không phải từ trước đến giờ tôi không để ý đến xuất thân của mình mà là tôi không để ý những người đối diện tôi, họ suy nghĩ ra sao về tôi thì cũng mặc kệ họ. Nhưng với em thì khác, chỉ là tôi quan tâm cảm nhận của em về mình.

Tôi chợt nhận ra mỗi buổi tối đi dạy em là một niềm vui. Tôi không biết khi gặp em, em sẽ dành cho tôi bất ngờ gì, có khi chỉ là những bất ngờ nho nhỏ, bình thường như một câu chuyện tiểu lâm em vừa được nghe, một cái móc khoá em lọ mọ làm cả đêm, nhưng tôi đều rất háo hức chờ đợi. Tôi thích ở bên cạnh nhìn em cười, nhìn em nhăn trán, nhíu mày giải các bài tập khó, sau đó lại kiêu ngạo, tự khen chính mình khi giải quyết được. Có phải tôi đã thích em rồi không?

Đêm trước khi em thi đại học, đáng lẽ lúc đó là thời gian để em nghỉ ngơi thì em lại hẹn tôi đến nhà, bảo rằng có một số chỗ cần phải hỏi. Tôi nói em không sao đâu, đừng lo lắng, cố gắng đi ngủ sớm đi. Thế nhưng em lại nhất quyết đòi tôi qua, không thì sẽ không ngủ. Tôi vì hiểu rõ tính tình bướng bỉnh của em nên nhanh chóng chạy xe tới. Thật ra vì tôi cũng muốn gặp em, à ờ có lẽ là tôi nhớ em. Em đứng trước cửa nhà đợi tôi, vội vàng nắm tay tôi lôi vào nhà. Nắm tay! Chính là nắm tay! Dù tôi vẫn muốn mình nắm tay em hơn là ngược lại, nhưng không sao, tôi bỏ qua. Khi bước vào phòng khách, điều đập vào mắt tôi khiến tôi bất ngờ, cảm thấy khoẻ mắt tự nhiên nóng lên. Trên bàn là một chiếc bánh sinh nhật, là dành cho tôi. Tôi cảm động vì chỉ là có một hôm em hỏi sinh nhật tôi ngày mấy, tôi quả thật không biết nên đã trả lời bừa một ngày trong giấy tờ, tôi cũng chẳng quan tâm, vậy mà em lại nhớ. Trong lòng tôi tràn đầy sự ấm áp, rất muốn nói với em thật nhiều nhưng cuối cùng chỉ có thể nói: “Cảm ơn em!”

Ngày hôm sau em đi thi, tôi lại không thể danh chính ngôn thuận đưa đón em được, nhiệm vụ đó tất nhiên là phải giao cho ba của em rồi. Tuy nhiên tôi vẫn dậy thật sớm đứng ở cổng trường đợi em xuất hiện, chỉ để biết em có tỉnh hay lại là vừa đi vừa ngủ, tôi biết em mê ngủ mà. Rất may nhìn em rất có sức sống, có lẽ nhờ tôi qua tôi hối em đi ngủ sớm. Tôi lại đứng đợi đến khi em thi ra, phải nói là dù rất đông người ủa ra, tôi vẫn nhanh chóng nhận ra được bóng dáng của em. Nói chắc em không tin nhưng tôi có thể cam đoan nếu lúc đó có tăng gấp đôi số người, tôi vẫn có thể nhìn thấy em. Nhìn thấy em vui vẻ, tự tin, tôi cảm thấy rất vui. Tôi lấy điện thoại gọi cho em hỏi thăm, em đứng ở cổng trường hoa chân múa tay, tỏ vẻ rất phần khích. Muốn chạy lên ôm em một cái ghê!

Khi biết tin em thi đậu đại học với điểm số khá cao, dù không phải là thủ khoa hay á khoa gì gì đó, tôi vẫn cảm thấy rất hân diện. Tôi gọi điện thoại rủ em đi ăn. Trong lòng chỉ là một suy nghĩ muốn chúc mừng em, sau đó cuối cùng tôi lại đi tỏ tình với em. Nếu hỏi tôi lúc đó vì cái gì mà quyết định như vậy thì tôi thật sự không biết, chỉ là có một suy nghĩ sau này tôi sẽ không có cái gì để gặp em nữa, không nhìn thấy em chắc là buồn lắm, thế là trong lúc ngây ngốc nói ra tình cảm của mình cho em biết. Em thật sự rất biết cách khiến người khác đau tim mà chết, sau khi nghe tôi nói xong, em lại im lặng, không phản ứng gì hết. Rất lâu, rất lâu, rất lâu sau mới gật đầu đồng ý. Tôi không kiềm được ôm em vào lòng, em có biết rằng kể từ giây phút đó, tôi đã xác định cuộc sống của tôi chính là em không?

Khoảng thời gian yêu em là khoảng thời gian tôi cảm nhận hạnh phúc ở gần mình nhất. Đôi lúc em rất trẻ con, có khi lại rất nóng nảy. Tôi gọi em là bé nhím, tôi bảo vì em hay xù lông rất hung dữ, nhưng thật ra cũng vì mong em nếu không có tôi bên cạnh, vẫn có thể tự bảo vệ mình như con nhím có gai nhọn để sống sót giữa hoang dã. Những lúc gần đây, tôi vẫn có linh cảm một ngày nào đó tôi phải rời bỏ em mà đi. Thật sự tôi không muốn điều đó xảy ra, nhưng hằng đêm tôi vẫn thường ngủ không ngon vì cái linh tính chết tiệt ấy. Nếu một ngày tôi phải xa em, tôi thật không dám nghĩ tới điều đó!

Chiếc xe màu đen đỏ lại đỗ trước cổng chùa như thường lệ, tôi cũng không cảm thấy tò mò như hồi nhỏ, có những điều dù không được giải đáp nhưng bản thân ta trải qua một thời gian dài đều có thể nhận biết được câu trả lời. Lần đầu tiên tôi thấy chiếc xe đó là lúc tôi mười tuổi, kể từ lúc đó tháng nào chiếc xe ấy cũng xuất hiện một lần. Trong chùa có nuôi rất nhiều trẻ em mồ côi nhưng người đàn ông đó đặc biệt quan tâm tới tôi, ban đầu tôi cũng thấy khá kì quặc, sau đó lớn một chút thì trong đầu loé lên một suy nghĩ, đến bây giờ thì có lẽ tôi đã tự lúc nào coi như đó là một điều hết sức hiển nhiên. Người đàn ông đó đang nói chuyện với sư cô, lâu lâu lại nhìn về phía tôi. Tôi biết có lẽ đã đến lúc kiểm chứng câu trả lời của mình có đúng hay không rồi! Ông ta bắt đầu bước về phía tôi, ánh mắt lãnh đạm, không một chút cảm xúc

- Chào cháu!

- Chào bác! – Tôi gật đầu chào ông

- Tôi có chuyện muốn nói với cháu! Chuyện này liên quan đến thân thể của cháu, vẫn mong cháu bình tĩnh đón nhận

- Bác là ba của cháu! – Tôi bình thản thốt ra câu trả lời của mình

Người đàn ông đó giật mình nhìn tôi, nhưng cuối cùng lặng lẽ lắc đầu. Tôi cảm thấy khá thất vọng, nhưng từ lúc đầu đã không trông mong gì nhiều nên cảm xúc cũng nhanh chóng qua đi. Đến khi thấy tôi đã bình thường trở lại, ông ấy mới nói tiếp: “Nhưng tôi biết ba cháu, tôi làm việc cho ông ấy. Là ông ấy sai tôi mỗi tháng đem tiền lại lo cho cháu. Còn về việc tại sao ông ấy làm như vậy, có lẽ nên để hai người gặp nhau.”

Hôm đó trời mưa rất to, mưa trắng xoá, che chắn mọi tầm nhìn. Tôi ngược nhìn đồng hồ, đã trễ giờ đi rước em hai phút rồi, em chắc chắn là đang đứng đợi tôi. Tôi có hẹn hôm nay rước em đi học về, dẫn em đi gặp một người. Người này cũng là lần đầu tiên tôi gặp mặt, quả thật có chút hồi hộp. Nhưng giờ này tôi còn đang kẹt ở chỗ vá xe, thật là xui xẻo mà. Cuối cùng chiếc xe cũng đã được sửa xong, tôi lao với tốc độ nhanh nhất đến chỗ em, thế mà cũng lại làm em giận rồi. Tôi cố gắng giải thích cho em hiểu, nhưng em lại lôi cái bướng của mình ra, nhất quyết bỏ đi. Tôi nắm tay em lại, em vùng tay ra, tiếp tục băng qua đường. Ngay lúc đó tôi phát hiện có một chiếc xe lao tới với tốc độ chóng mặt. Tôi không còn suy nghĩ được gì, chỉ có thể theo phản xạ đẩy em ra, còn mình thì lại không thể tránh kịp. Cả người tôi bị hất tung lên, ý nghĩ còn sót lại trong đầu tôi chỉ có hai điều: một là, nếu xảy ra chuyện gì, nhất định em phải quên tôi đi, sống thật hạnh phúc; hai là dù trước đây vì nguyên nhân gì, nhưng tôi tha thứ cho ông, người ba tôi chưa bao giờ gặp mặt.....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-danh-cho-tinh-yeu-chung-ta>